Vaší myšlenkou to začíná, my vám garantujeme její úspěšnou realizaci

Víme, jak náročný je každý váš projekt a jak důležitý je každý jeho detail. Proto BSH domácí spotřebiče poskytuje architektům a developerům kompletní servis. Naše oddělení development připraví na základě vašeho zadání adekvátní řešení, postará se o komunikaci s výrobcem kuchyní, průběžně vás bude informovat o stavu zakázky a především – zaručí vám její bezproblémovou a zdárnou realizaci. Protože každý projekt je jen tak dobrý, jak dobrý je jeho výsledek.

Značky Bosch, Siemens a Gaggenau byly těmi pravými partnery například u následujících projektů:

Statenický mlýn
32 rodinných domů osazených kuchyněmi Poggenpohl a Eggersmann s vestavnými spotřebiči Gaggenau a Siemens, dále 21 řadových domů a 37 bytů osazených kuchyněmi Beeck küchen a spotřebiči Siemens, realizováno v letech 2007–2008

Arboreum
150 bytů osazených kuchyněmi Poggenpohl se spotřebiči Siemens, realizováno 2008–2009

Kontakty BSH development:
Jan Herian
jan.herian@bshg.com
mobil: +420 724 094 924

BOSCH Stvořeno pro život

SIEMENS

GAGGENAU

B/S/H/

Czech

architectureweek Praha 2009

Třetí ročník
mezinárodního festivalu moderní a současné architektury
Praha 21. 9. – 4. 10. 2009
pořádaného v rámci celoročních akcí

architectureyear 2009

Generální partner architectureyear Raiffeisen LEASING REAL ESTATE

www.architectureweek.cz

Slavíme 110 let!

V dokonalé rovnováze…

Barva, vůně, jiskra, chuť i teplota. Dobrá vína jsou vyvážená ve všech ohledech a zasluhují to nejlepší zacházení. Jedinečné vinotéky Miele jsou vybaveny až třemi temperovanými zónami, mají vlastní cirkulaci vzduchu a zároveň udržují ideální vlhkost. Tím uchovávají vína přesně taková, jaká je milujeme. Račte posoudit sami.

Raiffeisen
LEASING REAL ESTATE
General partner
architectureyear2009
Leasing nemovitostí a development
H-PARK Heršpice Brno
+420 221 511 610
www.rlre.cz

Development *news*

ČASOPIS O AKTUÁLNÍCH PROJEKTECH

www.developmentnews.cz

www.developmentnews.sk

Obsah

Úvodníky 9
Poděkování 26
Hosté Architecture Week 2009 29
- Brazíle 30
- Bulharsko 35
- Dánsko 46
- Francie 52
- Itálie 92
- Německo 95
- Nizozemí 108
- Polsko 114
- Rakousko 118
- Rusko 124
- Slovensko 134
- Slovinsko 150
- Španělsko 154
- Švédsko 160
- Valonsko-Brusel 168

Výstavy Architecture Week 2009 176

Katalog Architecture Week 2009 vydává společnost Czech Architecture Week, s.r.o.
Editor: Helga Hrabincová
Redakce: Ondřej Beneš, Jan Fibiger, Tereza Holovská, Věra Konečná, Jitka Pálková, Radomíra Sedláková, Petr Soukup, Oldřich Ševčík, Věra Špáňová, Development News
Překlady: Tereza Fendrychová
Produkce: Andrea Erftemeijerova, Petr Ivanov, Martin Soukup, Martin Sýba
Logo & design © Pavel Šťastný ve spolupráci s Petrem Ivanovem
Grafické zpracování a předtisková příprava: Pavel Černý - DESIGN, SIGIT, spol. s r. o.
Tisk: Tiskárna RENTIS, s.r.o.

Změna programu vyhrazena.
Úroveň reprodukcí je dána kvalitou tiskových podkladů dodaných jednotlivými subjekty, které jsou v katalogu zastoupeny.
Všechna práva vyhrazena. Žádná část tohoto katalogu nesmí být reprodukována, kopírovaná a elektronicky šířena bez písemného souhlasu autorů.

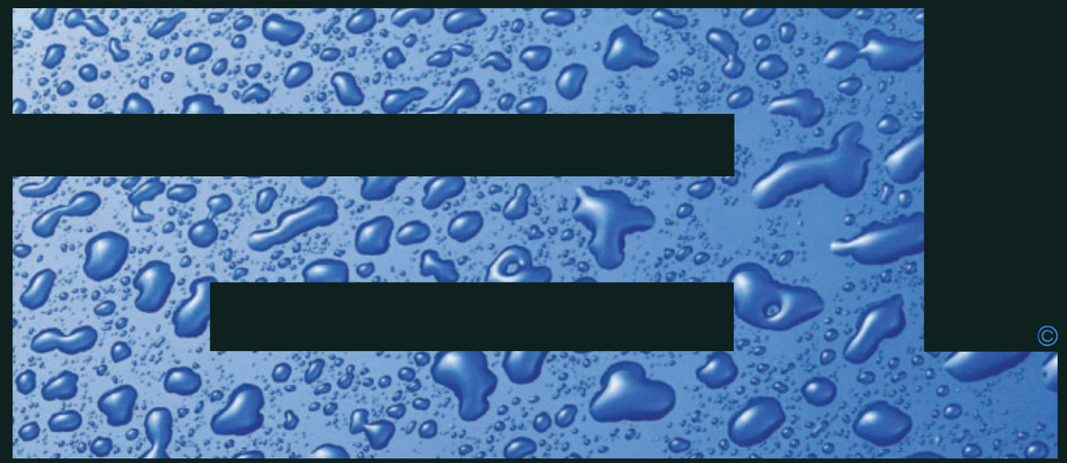

Úvodníky

Petr Soukup

Petr Soukup
Spoluorganizátor Architecture Week
www.architectureweek.cz

Z pohledu počtu připravených ročníků bychom mohli říci, že Český Architecture week je ve svém třetím ročníku "tradičním" setkáním architektů, developerů, tvůrců měst a lidí, kteří se o architekturu zajímají.
Pokud však význam slova "tradice" interpretujeme jako opakování určité události, činnosti nebo rituálů s jistou dávkou neměnnosti, letošní ročník Architercture week 2009 rozhodně tradiční není.
Rok 2009 znamená pro Architecture week doslovné vykročení za brány hlavního města a přenesení svého programu do regionu Ostravy, kde se setkal v dubnu letošního roku s nebývalým zájmem.
Rovněž tak hlavní podzimní program zaznamenal prudký nárůst počtu připravených akcí a z "weeku" jsou najednou "týdny" dva.
Volné propojení slavnostního večera vyhlášení "Stavby roku" a "AW Party" už jen potvrzuje velikost společenství architektů, inženýrů, stavařů, jehož je potřeba k realizaci záměrů investorů a developerů.
Nová a námi pořadateli velice oceňovaná, je aktivní účast měst, jež pro letošní ročník připravila programy uváděné v rámci dnů Ostravy, Bratislavy, Vídně a Moskvy, obsahující výstavy, prezentace a přednášky zástupců jednotlivých měst. Návštěvníci a samotní účastníci se tak dostanou do přímého kontaktu s odlišnými přístupy vnímání města, principy rozvoje v různých regionech, rozdílnými podmínkami pro rozvoj a život s urbanismem a architekturou. Dvě disciplíny, jež jsou základním stavebním kamenem města a životního prostředí pro jeho obyvatele.
Je potěšující, že po dobách živelného boomu, vyplňujícího každou volnou parcelu, si velká města uvědomují potřebu směrovat budoucí rozvoj ke svým obyvatelům, znovu se zaměřit na nevyhovující funkce brownfieldů a objektivně zhodnotit dramatickou urbanizaci satelitních obcí.

Celosvětové zpomalení ekonomiky je jistou, i když vynucenou, příležitostí pro zhodnocení kvality současné výstavby a urbanistických záměrů.
Zahraniční partneři pak tradičně naplní přednáškové sály prezentacemi aktuálních trendů své země.
Čeká nás opět maratón vernisáží, prezentací, přednášek a doprovodných programů, který prověří plánovací schopnosti návštěvníka třímajícího Průvodce programem AW 2009 a spěchajícího z přednášky v AW Central v Mánesu do Francouzského, Goethe-institutu či na výstavu v Karlíně.
Zhodnotí zároveň úsilí organizátorů a všech spolupořadatelů.
Zájem návštěvníků pak bude jednoznačným vyjádřením díku vystavujícím a partnerům, bez jejich finanční pomoci by Architecture week zůstal pouze snem několika nadšenců.

Vítejte tedy na "tradičním" Architecture week 2009 a vybírejte z množství připravených programů.

Za tým Architecture week
Petr Soukup

In the view of previous three years I think we could say that Architecture week is a "traditional" meeting of architects, developers, urban creators and people who are interested in architecture.
However if we interpret the word "traditional" as a repetition of a certain event, act or rituals that are always pretty much the same that this year's Architecture week is not traditional at all.
The year 2009 brings Architecture week outside the capital city to the Ostrava region where it gained unexpectedly huge success in April.
Also the main autumnal feature increased the number of prepared events and thus a "week" has become two.
The merging of the Building of the Year and AW Party into one gala evening only proves the greatness of the community of architects, engineers, constructors, investors and developers.
One very welcomed novelty of this year is the participation of the municipalities that have prepared programs organized within the days of Ostrava, Bratislava, Wien and Moscow presenting exhibitions and various lecturers. The visitors and participants will thus have an opportunity to get to know different approaches of urban development, different conditions in various regions for the life with urbanism and architecture - the two disciplines that are the foundations of a city and its environment. It is a good sign that after the era of unrestrained building boom large cities have realized the need of directing the future development towards its inhabitants, focusing on unsatisfactory state of brownfields and objectively evaluating the dramatic urbanization of satellite villages.
The global economic recession is a certain, although imposed, opportunity for the evaluation of the quality of contemporary construction and urban planning.
The foreign partners will traditionally fill the halls with presentations of the actual trends in their homelands.
Again we can expect a marathon of openings, presentations, lectures and other events that will prove the planning skills of a visitor holding the AW Guide 2009 and hurrying from a lecture in AW Central to the one in French Cultural Institute or an exhibition in Karlín. It will also appraise the efforts of all organizers.
The interest of visitors will be definite expression of gratitude to the exhibitors and partners without whose support Architecture week would be only a dream of a few enthusiasts.
Welcome to the "traditional" Architecture week 2009 and enjoy the variety of prepared programs.

On the behalf of Architecture week team
Petr Soukup
Architecture week team

Alois Lanegger

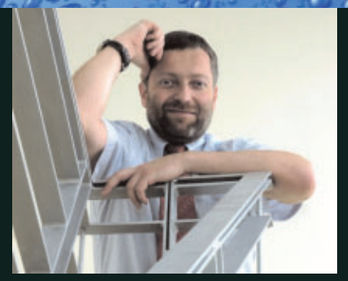

Mag. Alois Lanegger,
Raiffeisen Leasing Real Estate
www.rlre.cz

Letošní ročník festivalu moderní a současné architektury Architecture Week probíhá ve znamení trojúhelníku měst Praha - Bratislava - Vídeň, která spojuje dlouhá, společná minulost.
Tato dlouhá, společná minulost zanechala ve všech třech městech nesmazatelné stopy. Ještě dnes najdeme ve Vídni dost rodin, které někde mají českou babičku, telefonní seznam je plný pravých Vídeňanů, které by podle jména člověk očekával spíše v Praze nebo Bratislavě. Praha zase měla po dlouhou dobu silnou německou komunitu a ještě na přelomu minulého století se lidé s oblibou setkávali v kavárně Am Graben ve Vídni nebo Na příkopě v Praze.
Věhlasné české moučníky se podle mne dokonce mezitím staly známějšími ve Vídni, než v samotné Praze či Bratislavě.
Prvky společné minulosti najdeme skoro na každém kroku i v Bratislavě. Ještě na počátku 20. století žilo v Bratislavě asi tisíc občanů německého původu. Dodnes je pak Bratislava nejen díky své geografické poloze jako slovenská metropole silně spojena s Prahou, ale zároveň je také důležitou základnou mnoha vídeňských firem pro jejich obchodní činnost. Společné prvky najdeme i v mentalitě lidí, žijících v těchto městech. Vídeňané, stejně jako Pražané či Bratislavané si rádi "zanadávají" na poměry a jsou mistry světa v improvizaci.
Není divu, že také v architektuře najdeme mezi těmito třemi městy silnou spojitost. Odlišnosti je pak třeba přičíst na vrub spíše "mladé" historii. Ve Vídni bylo mnohé zničeno válkou, tvář Prahy a Bratislavy poznamenala výstavba v dobách socialismu. Od revoluce v roce 1989 můžeme pozorovat zase postupné sbližování architektur. I když je třeba kriticky říci, že v prvních letech po změnách v roce 1989 se Praha ani Bratislava nevyvarovaly chyb a kopírovaly hříchy tržního hospodářství. Určitá architektonická zralost, kterou pozorujeme v poslední době, je určitě také důsledkem poučení se z chyb v minulosti.
Dnes v dobách globalizace, kdy jsou geografické vzdálenosti extrémně zredukovány, se Vídeň, Bratislava a Praha staly díky svému mentálnímu propojení opravdovými sousedy. Ukázat tuto silnou sousedskou spolupráci a vzájemnou výměnu si dal kromě jiného za úkol i letošní ročník festivalu Architecture Week. Pro nás jako českou společnost patřící k rakouské bankovní skupině je to jistě o důvod navíc, proč podporu festivalu, která se datuje od jeho samého počátku, s radostí projevit i v tomto roce.

Alois Lanegger

This year's festival of modern and contemporary architecture Architecture Week is in the name of three cities Prague - Bratislava - Vienna, which share long common history.
This long shared history left permanent footprints in the three cities. In Vienna even today we can find many families with Czech relatives, the phone book is full of true Viennese whose names are more likely to be Czech or Slovak.
Prague on the other side had for a long time strong German community and even on the turn of the last century people liked to gather in café Am Graben in Vienna or Na příkopě in Prague.
Many of the famous Czech deserts I assume have become more popular in Vienna then in Prague or Bratislava.
The signs of shared history are also visible in Bratislava. At the beginning of the 20th century there lived approximately thousand citizens of German origin. Bratislava is not only because of its geographical position still strongly connected with Prague and also it a business base for many Viennese companies. The mentality of people in these cities is also similar.
The Viennese as well as the Praguers and Bratislavaners like to complain about the situation and are champions in improvisation.
No wonder that also in architecture we can find similarities in these three cities. The differences should be more likely a blame of "recent" history. In Vienna a lot has been destroyed during the War, Prague and Bratislava were stigmatized by socialist construction.
Since the revolution in 1989 the architectures again started to resemble. We need to critically say that neither Prague nor Bratislava avoided the mistakes and sins of free economy. A certain architectural maturity which has appeared recently is also result of the past mistakes and the lesson taken from them.
Today in times of globalization when geographical distances are extremely reduced Vienna, Bratislava and Prague thanks to their mental connection became real neighbours. To show this strong neighbourly cooperation and mutual exchange is one of the goals of this year's Architecture Week festival.
For us, as a Czech company belonging to Austrian financial group, it is certainly a good reason to support this festival again this year as we did since the very beginning of the whole event.

Alois Lanegger

Radomíra Sedláková

Dům a voda, voda a dům

Radomíra Sedláková

Dům proti vodě.
Dům nad vodou.
Dům ve vodě.
Dům pod vodou.
Dům s vodou.

Dům proti vodě

Antonio Averlino, zvaný Filarete, se v polovině 15. století ve svém traktátu o architektuře zamýšlel nad tím, proč vlastně architektura vznikla. Nakreslil Adama, jak si nejprve rukou chrání hlavu proti dešti, následně jak si staví chatrč z látky a nakonec jak buduje své praobydlí ze čtyř vidlic zaražených do země a čtyř větví položených přes ně. O tři století později abbé Laugier ve Francii nakreslil podobnou konstrukci a zvolal - hle, a člověk bydlel.

Architektura - první stavební dílo vzniklo s největší pravděpodobností jako ochrana před nepřízní vnějšího světa - před nepřáteli - zvířaty či jinými lidmi - a před větrem, deštěm, sněhem. Tedy mimo jiné - před vodou. Člověk se vody bál. Dům má být ochranou - dodnes.
To je nejpřímější a nejméně fantazii podněcující konstatování - mám střechu nad hlavou, aby na mne nepršelo. Voda ve vztahu ke stavbě je považována za ničitelku - mou stavbu rozkládá, mé věci z ní odnáší, místo "mého" přináší cizí, ať věci nebo bahno. S věcmi odnáší také kus mého já - mé prožitky, mé vzpomínky, kus mého života. Někdy odnese i mne ...
Divoká voda, které se do cesty postavil dům, je voda nemilosrdná. Voda musí téci, plynule, svým přirozeně proměnlivým tempem. A když jí něco stojí v cestě, rozzlobí se, teče rychle a to, co jí stojí v cestě, musí pryč. Nejde-li to samo, umí voda rozložit stavbu silou nezastavitelnou a přitom silou obdivuhodnou, byť strach vzbuzující - strach i úctu před samozřejmou cílevědomostí. Voda plyne ekonomicky, stejně tak rozebírá překážky ve své cestě. První sled silných vln stavbu podemele a je-li to možné, tak si ji položí. Druhý sled vln systematicky celek rozkládá na drobnější, "stravitelnější" části a pak už jen hravé vlnky jakoby pro své potěšení roznášejí stavební prvočinitele a uklízejí cestu plynulému vodnímu toku. Nezajímá je význam, hodnota, stáří stavby, nedbají na lidskou práci a citové vazby. Co vodě překáží, musí s vodou pryč. Někdy stavba odolá, ale všechno, co je rozebratelné, tedy odnositelné, si stejně voda vezme s sebou. Zvnějšku pro člověka to vypadá, že voda za sebou nechává spoušť. Voda však je dělá svou práci - plynule teče a o svou plynulost se sama stará.
Voda a architektura by se nemusely mít rády.
Platí to tak jistě?

Dům nad vodou

Už v 16. století Palladio požadoval, aby dům stál pokud možno na vršku a u řeky, protože to je - kromě jiného - pohodlné a pěkné.
Voda s architekturou dokáže úžasné věci. Neničivé. Tvořivé.
Od nejjednoduššího - odraz stavby ve vodě, odraz města ve vodě. Znásobení a převrácení obrazu architektonického díla. Malebnost proslulých panoramat, od Hradčan po jihočeská stavení je podmíněna do značné míry právě tím, že je vidíme dvakrát. Jednou jasně a nad horizontem, k tomu však zároveň rozostřeně a směrem dolů. Kolik proměnlivosti vodní hladina stavbám nabízí - vodní plocha je jako zrcadlo, stojatá, klidná, zářivě lesklá. Anebo se v mírném větříku lehce vlní, odraz je znejistělý, rozostřený, stále ještě čitelný, stále ještě stavbu zdvojuje a upozorňuje na to, že i pevná kamenná stavba má svou pomíjivost. Anebo je vodní plocha neklidná a obraz stavby mizí, mění se v chvějivé spektrum barev - nabídne nečekaný pohled na stokrát známé, okoukané zůstávají jen nejasné barevné skvrny. A když voda spěchá nebo se bouří, nahoře stojí stále pevný dům, ale jeho obraz se dole ve vodním zrcadle zlobí, mizí, utíká; chová se přesně jako voda - kolikrát za den lze prožít takovou proměnu a kolikrát za den lze mít i staletý dům v rozmanitých podobách - dům nad vodou nikdy není klidný, statický. Dům nad vodou má obraz důstojně krásný - a za chvíli nervózně rozzlobený, deformovaný až do ošklivá.
S obrazem se mění i dům sám ...
Některé stavby se svým obrazem na vodě záměrně počítají, proto si renesanční a baroknís zámky před sebou rozkládaly vodní nádrže, aby přijíždějícího vítaly co nejvýrazněji.
A pak je tu ještě vodní hladina náhodná, kaluže, které do obrazu města vnášejí svou proměnlivou poetiku a nabízejí odraz na vodní hladině i obvykle "suchozemským" stavbám.
A dům nad vodou lze pojmout ještě jinak - vodní hladina je tak těžko prakticky využitelná pro městský život! A tak ji lze překlenout nejen mosty pro vozy a pro pěší, ale také mosty, v nichž se bydlí, v nichž se obchoduje, v nichž se vyrábí. Nejen postavené benátské Rialto, nejen Starý most ve Florencii - soustavu mostů nad Seinou navrhl už v 16. století Jacques Ducerceau. Japonci ve století dvacátém chtěli vysunout Tokio nad mořskou zátoku - v těchto případech však voda nemá ani estetickou, ani městotvornou roli, voda je jen přírodní překážka, urbanistické prázdno, které je nutno vyplnit, překonat. Možná spíš než nad vodou jsou to stavby přes vodu ...

Dům ve vodě

Není to protimluv a není to vyjádření přírodní katastrofy, kdy voda se dostane i tam, kam nemá. Dům ve vodě má svou dlouhou historii, voda, když se nezlobí, je vítaným společníkem, který poskytuje potravu, je pomocníkem, přitom si s ním lze hrát, a stejně tak je obráncem před vnějšími nepřáteli. Už kdysi dávno někdo postavil první vesnici na kůlech nad vodou, aby se bránil šelmám všeho druhu. Přece jen pevná stavba se z loďky i lodi dobývá hůř...
Dům ve vodě se stal téměř synonymem bezpečí, proto pozdější doby kolem vážených staveb, kolem hradů a zámků napouštěly vodní příkopy, aby vytvořily zdání domu na vodě, domu nedostupného, tedy spíše - dostupného jen na přání obyvatel ...

Ze stejného důvodu vznikl jeden z nejkrásnějších souborů domů, který vůbec existuje - město v laguně, město Benátky, pro něž je voda základem stavební jistoty, voda městu poskytuje tak bezpečné podloží jako jinde skála.
Ze stejného důvodu vznikl i jiný soubor, město na vodě a ostrovech, Petrohrad, v němž voda byla záměrně povýšena na urbanistický, městotvorný prvek. Dům, do něhož se zde nedalo dojet po vodě, byl téměř méněcenný, a proto si i Petr nechal vytvářet umělé vodní cesty - voda mu byla jistotou, jeho živlem, proto i ve vodě nechal stavět svůj sen, své město.
Jeho hlavním bulvárem je řeka, vedlejšími promenádami její přítoky i uměle vytvořené kanály, a i když to už neplatí pro pohyb po městě, stále to platí kompozičně, esteticky
Dům ve vodě však vznikal i z jiných důvodů, civilizačních či úsporných - své domy stavěli ve vodě cisterciáci, kteří tak vysušovali, upravovali, kultivovali do té doby nehostinnou krajinu.
Ve všech případech založení domu ve vodě se stávalo obdivuhodným inženýrským dílem, bez ohledu na to, zda voda byla jen skryta do podzemí, k základům, nebo zda se mohla rozlévat kolem domu a dávat mu i radost z obrazu a odrazu.

Dům pod vodou

I to může znít jak výsledek katastrofy velké povodně, nebo jako výsledek záměrného lidského činu - napuštění přehrady a vytvoření umělého jezera.
Škoda, že voda v těch uměle vzniklých jezerech často trpí civilizační nemocí a je špinavá - jak zajímavý pohled může poskytovat utopená vesnice po několik a letech, kdy už jí obývají jen ryby, kdy místo růží a jiřin v předzahrádkách rostou jen vodní řasy. Voda utopené domy tiše konzervuje, zpomaluje jejich chátrání a tak v skrytu uchovává paměť doby minulé. Kolik lidí hledá ztracenou Atlantidu, město zatopené - proč? Hledá, aby našlo zbytky popsaného ráje, aby bylo možno si přečíst, jak správně postavit město s ideálními domy, tak skvěle postavenými? Jsme si jisti, že ji opravdu chceme najít?
Dům pod vodou však nemusí být jen domem utopeným (chtěla jsem napsat mrtvým, ale na rozdíl od člověka, pro nějž utopení znamená smrt, dům pod vodou si žije svůj vlastní život). Dům pod vodou může být navržen záměrně, byť zatím jen vskutku utopisticky (je mezi utopií a utopením nějaká souvislost?). Města, která už nemají kam růst, města s ovzduším, které se nedá dýchat, hledají alternativu pro svou budoucnost. Některá se zkouší vytáhnout do oblak, zavěsit se nad město existující - a pro některá byla nabídnuta varianta bydlení pod vodní hladinou. Podrobný projekt města z roku 1959 od Kiyonori Kikutakeho v tokijské zátoce jen čeká na realizaci. Města, jehož domy jako klimatizované betonové válce mají být ponořeny až do hloubky 30 metrů pod mořskou hladinu ...
Už několik desetiletí a kdo ví, jestli se dočká - s mořskou štikou místo pejska u boudy, s řasami místo růžiček a vodním zelím místo brambor na zahrádce ...Se spoustou vody kolem a s jen odrazem slunce v ní.
Do domu pod vodou se zatím nikomu nechce.

Dům s vodou

Kolik možností se pod tím skrývá!
Dům chrání před vodou, ale - pro pohodlné užívání musí také vodu nabízet.
Dům s tekoucí vodou byl dlouhou dobu symbolem skoro přepychu, dnes je to samozřejmost, o níž se nemluví, a na dům bez tekoucí vody už se díváme jen jako na kuriozitu, na stavbu do skanzenu, jen pro vlastní potěchu jsme ochotni užívat chalupy jen s vodou od studny na dvorečku, samozřejmě s vědomím, že za pár dní nás čeká doma tekoucí voda,a to nejen studená...
Voda na mytí, na vaření, na praní, na uklízení, voda na kytičky a voda pro psa, voda do akvária, jen zřídka kdy už voda na pití ... To všechno chceme od domu k bydlení, od normálně fungujícího domu s vodou ... A za chvíli nám k tomu přibude voda v bazénu. Vodu v domě chceme, potřebujeme a odkazujeme ji zatím (většinou) do polohy vody užitkové.
A využít vodu pro architekturu, pro charakteristiku domu a pro ozvláštnění jeho estetické úrovně, kdo ví, proč je příkladů tak málo. Fontánky a vodotrysky, jen skromně zvlhčující prostředí a něžně šumící prostorem, i ty jsou ojedinělé. Jen málo je příkladů domů, které by bez vody ztratily svou osobitost. Z nepostavených - jen Ledoux ve svých návrzích domu pro správce vodních toků počítal s tím, že voda bude protékat domem a bude charakterizovat povolání svého obyvatele. Voda jako součást architektonického symbolu, voda jako architektonický znak.
Jenomže Ledouxovy návrhy jen ojediněle byly realizovány a dům s vodou zůstal jen na papíře. A přece je jeden dům, který má vodu jako neoddělitelnou, neodmyslitelnou součást svého architektonického výrazu. Jen málokomu co řekne Kaufmanova vila, mnozí však znají aspoň obrázek proslulého Wrightova domu nad vodopádem ...Co na tom, že stavba je ve skutečnosti dům nad vodou - ona ovšem nepočítá se zrcadlením na vodní hladině, ona počítá s vodou jako by protékající domem ...
Domů s vodou jako charakterizujícím architektonickým prvkem je ještě málo, domy se před vodou většinou skutečně spíš chrání. Avšak probíhající oteplování a k tomu potřeba šetřit energií už dnes vedou k přitažlivým stavbám s vodou - na Světové výstavě v Seville poutal britský pavilon, kde voda tiše stékala po skleněných stěnách a tak nejen neustále třpytivě proměňovala fasádu stavby. A po Světové výstavě v Lisabonu zůstalo obří nákupní centrum se skleněnou klenbou, která je hlazena stejným způsobem.
Zvenku hru proměn lze sledovat jen omezeně, v interiéru plochy tekoucí vody na střeše poskytují nečekaně vzrušující zážitek chvějivě proměnlivého světla ...
Dům s vodou má zajímavou budoucnost...

Jan Fibiger

Ing. arch. Jan Fibiger, CSc.
president SIA ČR - Rady výstavby a předseda správní rady Nadace pro rozvoj architektury a stavitelství
www.stavbaroku.cz

Stavba roku 2009

17 let soutěže Stavba roku je galerií vývoje stavitelského umění v České republice. Za toto období bylo posuzováno přes 860 staveb a 86 z nich obdrželo čestný titul Stavba roku. Soutěž se stala nejprestižnější přehlídkou dokončených staveb. Nebylo proto náhodou, že když před třemi lety vznikla idea organizovat Dny stavitelství a architektury (DSA), stala se tato soutěž jejich hlavní součástí. SIA ČR - Rada výstavby, která je organizátorem těchto dnů, sdružuje 11 nejvýznamnějších nevládních organizací v České republice. Cílem DSA bylo a je popularizovat celý obor a získat pro něj zejména mladou generaci. Stavitelské umění se rozvíjí, viděno očima soutěže Stavba roku, úspěšně. Při bližším pohledu však trpí nedostatkem kvalitních řemesel, ale často i nedostatečnou znalostí při navrhování a realizaci staveb a při užívání špičkových technologií. Proto se DSA zaměřily na popularizaci vybraných kvalitních staveb, na hodnocení firem, na organizaci dnů otevřených dveří na rozestavěných i dokončených stavbách a konečně na organizaci dnů otevřených dveří na školách s cílem získat zejména mladou generaci. Přestože si SIA stanovila své nástroje presentace oboru poněkud odlišně, bylo přirozené, že při třetím ročníku došlo ke spojení úsilí organizátorů mezinárodního festivalu moderní architektury Architecture Week a organizátorů DSA. Oslovení širokého publika, propagace dobré architektury a jejích výsledků, výchova celé veřejnosti k trvalé péči o naše vystavěné prostředí a jeho kulturní odkaz i zvyšování odborné technické znalosti byly jistě zájmem obou organizátorů. Společný Galavečer 30. 9. 2009 na Žofíně s předáváním cen v soutěži Stavba roku 2009 a následná afterparty v Mánesu, v centru výstav a přednášek festivalu Architecture Week, toto spojení potvrdily. Sedmnáctého ročníku soutěže Stavba roku 2009 se účastnilo 55 staveb, ze kterých porota vybrala 15 nominací, z nichž je vždy uděleno 5 titulů Stavba roku. Vedle toho jednotliví spoluvypisovatelé soutěže: Nadace pro rozvoj architektury a stavitelství, Ministerstvo průmyslu a obchodu, Svaz podnikatelů ve stavebnictví v ČR a časopis Stavitel společnosti Economia, a.s. udělují své ceny. Letošní ročník však přinesl řadu novinek. Bylo to nové rozšíření zvláštních cen. Hlavní soutěž je totiž tradičně vypisována bez rozlišení pořadí a všech pět titulů má stejnou hodnotu. To umožňuje každoročně reagovat na měnící se strukturu staveb. Zpočátku se v soutěži presentovaly benzinové pumpy, banky, později administrativní centra, dnes jsou to stále více bytové domy, školy a knihovny, vedle nich však i mosty, dálnice a železnice a podobně. Na druhou stranu se ukazovalo, že všeobjímající pohled a nasazená kritéria jejich hodnocení neumožňují u některých staveb ocenění jejich specificky významného přínosu. Proto vznikla postupně Cena Státního fondu pro rozvoj bydlení pro bytové stavby, Cena primátora hl. m. Prahy za přínos pro rozvoj metropole, Cena předsedy Senátu Parlamentu České republiky za stavbu s přínosem veřejnosti. Dopravní stavitelství oceňuje Cena státního fondu dopravní infrastruktury a letos k ní přibyly i dvě ceny Státního fondu životního prostředí za ekologickou šetrnost a energetickou úspornost staveb. Úsilí developerů ocenila nová Cena New Development Award i cena generálního sponzora večera, společnosti Miele. Vyhlášení nominací na titul Stavba roku a nominací na jednotlivé zvláštní ceny na Nominačním večeru 10. 9. 2009 v Nadaci pro rozvoj architektury a stavitelství zahájilo nejen letošní Dny stavitelství a architektury, ale i tři neděle trvající veřejnou diskusi o tom, jak která stavba dopadne a kolik má nominací. Tato „hra“, o titul, cenám se někdy říká „stavební Oskary“, proběhla celým odborným tiskem a na internetu a byla podpořena veřejným hlasováním mezi nominovanými cenami. Heslo „hlasujte na www.stavbaroku.cz a pomocí SMS“ se stalo společným pro DSA i festival. Reakce publika, to bylo ocenění veřejnosti soutěžícím stavbám. Festival skončí, skončí i DSA a připomínat je bude tento katalog. Stavbu roku 2009 bude navíc připomínat samostatná publikace, navazující na obdobnou z minulého roku a na reprezentativní knihu dokumentující prvních patnáct let soutěže. Lze si jen přát, aby se staly výzvou pro nové tvůrčí počiny.

Ing. arch. Jan Fibiger, CSc.

Building of the Year 2009

17 years of Building of the Year competition is a gallery of the development of construction in the Czech Republic. During this time 860 buildings have been judged and 86 of them were awarded with the title Building of the Year. The competition has become the most prestigious review of completed constructions. It was no accident that when three years ago an idea to organize Days of Construction and Architecture (DCA) came up this competition became its part. SIA CR - Council for Construction, the organizer, associates 11 most important nongovernmental organizations in CR. The aim of DCA was and is to propagate the profession and to gain the attention mainly of the young people. In the view of this competition we can say that building industry is evolving, However if we look closer it suffers from a lack of quality handicrafts and often even absence of knowledge and experiences in designing and realization. Therefore DCA focuses on propagation of selected buildings, evaluation of companies, organization of open days on constructions and organization of open days at schools to attract the young generation. In the third year of its existence DCA decided to start cooperation with Architecture Week because addressing general public, propagation of quality architecture and its results, education towards a care about our built up environment and increasing professional knowledge - these were the aims that both organizers certainly had in common. Joint gala evening of Architecture Week and Building of the Year awarding ceremony on September 30, 2009 at Žofín and afterparty in Mánes building only proved this connection.
17th Building of the Year received 55 nominations for buildings from which the jury has chosen 15 for the final five awards. Besides that other co-organizers award their own prizes: Foundation for Development of Architecture and Construction, Ministry of Industry and Trade, Association of Entrepreneurs in Construction Industry and Stavitel magazine. This year has also brought many novelties. A new extension of special awards. The main competition is traditionally not distinguishing any order and all five awards are of the same value. This allows us to respond on ever changing structure of buildings. At the beginning the presented constructions were gas stations, banks, later administrative buildings and today we have more and more residential houses, schools, libraries but also bridges, highways, railroads etc. Then we have established several more specified awards: the State Fund for Development of Living Award for residential buildings, Lord Mayor of Prague Award for contribution to development of the Capital, Chairman of Senate Award for contribution to the public. New Development Award newly evaluates the work of developers. The nominations were announced on September 10, 2009 and launched three weeks of speculations and discussions about who will be the lucky winner supported by public poll on www.stavbaroku.cz.
The festival will end and so will end DCA and the only reminder will be this catalogue. Building of the Year 2009 will be also reminded by publication and representative book documenting the first 15 years of the competition. We can only wish that these will become a challenge for new creations.

Ing. arch. Jan Fibiger, CSc.

Martin Langmajer Rudi Schicker

Martin Langmajer
Radní magistrátu hlavního města Prahy
www.praha-mesto.cz

Rudi Schicker
Městský rada pro rozvoj města a dopravu
www.wien.spoe.at

Radní Martin Langmajer

V jakém evropském městě byste chtěl žít?

V Mnichově.

Jakým způsobem mohou podle vás akce jako Architecture Week prospět rozvoji měst?

Při akcích tohoto typu se setkávají odborníci, kteří se věnují územnímu rozvoji ve svých městech. Proto za hlavní přednost - vedle prezentace měst - považuji možnost vyměnit si zkušenosti a poznatky. Jako příklad mohu uvést

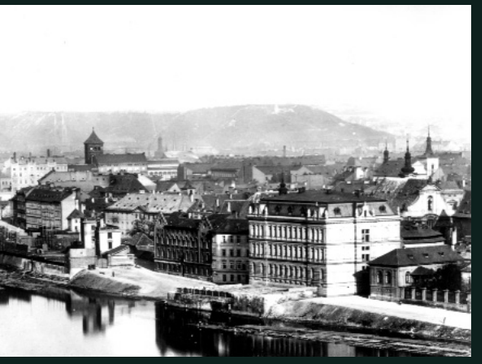

Management plán výstavby výškových budov v Praze, který zaujal kolegy z jiných zemí. Plánujeme rovněž spolupráci v podobě poskytnutí know-how.

Co vám vadí na městském prostředí Prahy? A k čemu se naopak při návratu ze zahraničí rád vracíte?

Trápí mě stejné věci jako všechny Pražany: zahlcené ulice, hustá doprava, neexistence přirozených center. V Praze jsem se narodil, takže vztah k ní mám velmi kladný, mám rád její různorodost, prolínání stavebních stylů a architektonickou pestrost.

Rudi Schicker radní města Vídně zodpovědný za rozvoj města a dopravu.

Co je podle vás složitější: Postavit zcela nové město, nebo rozšířit staré na základech moderního udržitelného rozvoje?

Postavit zcela nové město mnohem jednodušší než rozšířit historické město - a zvlášť na základech udržitelného rozvoje.

Co očekáváte od akcí, jako je Architecture Week a co je podle vás na nich to nejdůležitější?

Iniciativy jako je Architecture Week umožňují podnítit otevřené diskuse o architektuře, o strategiích a principech rozvoje měst, o urbanistických návrzích atd. Odborníci a politici, stejně jako další lidé, kteří se zabývají rozvojem měst, si jejich prostřednictvím vyměňují názory, což obvykle vede k novým řešením.

Jan Koukal

Jan Koukal
Velvyslanec České Republiky
v Rakousku
www.mzv.cz/vienna

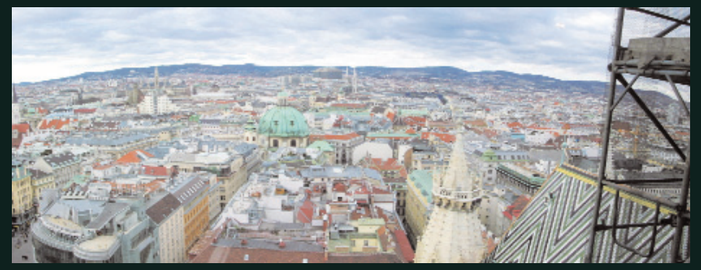

Jan Koukal

Pokud srovnáte města Vídeň a Prahu, jaké jsou mezi nimi rozdíly v pojetí moderního urbanismu?

Nejdůležitějším rozdílem se zdá skutečnost, že Vídeňané posunuli své chování směrem k tzv. inteligentní mobilitě. Celková skladba využití městské mobility je následující: veřejná doprava (34 %), cyklisté (8 %), pěší (27 %) a soukromá vozidla (31 %). Další rozdíl může být v tom, že Vídeň povoluje vysoce kvalitní soudobou architekturu, která je v souladu s existujícími historickými stavbami v oblasti, která je chráněna jako světové kulturní dědictví.

Jak by vás ovlivnil dlouhodobý pobyt ve Vídni z hlediska rozvoje Prahy, kdybyste se stal primátorem až po návratu z diplomatické mise?

Vídeň má proti Praze jednu velkou výhodu - a tu má samozřejmě Rakousko vůči Česku také. Je zde stejný režim přes 50 let. Politicky tu nedochází k absolutním obratům a velkým razantním personálním změnám v úřadech. Proces správy města je proto hodně stabilní, lidé vědí kam s čím zajít. Je to skutečně o tom, jak co vylepšit, pootočit priority nebo reagovat na nové podněty. Navíc jsou Vídeňané a Rakušané v projevu navenek dost jednotní, takže soutěž s ostatním světem o postavení a význam berou jako společný zájem. To byl jeden z důvodů, proč jsem se jako primátor snažil využít zkušeností rozjetého vlaku vídeňské správy pro mnohé strategické úvahy o rozvoji Prahy. Dnes mám díky tomu mnoho známých v rakouské politice. Například dnešní premiér pan Faymann byl radním pro infrastrukturu. Obráceně by to tak dobře nešlo. Standardní kariérní diplomat se pohybuje především na ministerstvu zahraničí a problematika města je velice okrajovou věcí. Samozřejmě když žijete v nějakém městě, vnímáte jeho chod, vidíte výsledky správy. Neznáte ale, jak se k výsledkům městská správa dopracovala. Logika politiky je z menších celků k větším.

Co jako současný obyvatel Vídně hodnotíte na tomto městě pozitivně a co naopak negativně?

Vídeň má velkorysost. Je to jednak dědictví z dob centra mocnářství - paláce, vládní budovy, bulváry apod. Vídeň využila dobu bourání hradeb k vytvoření páteřní dopravní sítě. Dnešní velkorysost je v nerigidním soužití nové a staré zástavby, je v budování komplexů, jako je Nové Vídeňské City - centrum OSN. Shodou okolností mu je právě teď padesát let. Vídeň udržuje velké množství parků. Řeka Dunaj se svým starým řečištěm společně s ostrovem, jenž byl původně součástí povodňové ochrany, tvoří jedinečné přírodní a rekreační území. Ve Vídni se žije příjemně, je zde mnoho zajímavých výstav, restauraci i s naší tradiční kuchyní, koncerty, divadla atd. Negativní? Nemá pořádné spojení do Čech, ani po silnice, ani železnicí. Problémy má někdy člověk při řízení auta. Ne že by jezdili agresivně, bezohledně, ale přednost mají "oni". Kdyby to náhodou značka upravovala jinak, tak do hlavní najedou autem natolik, že nemůžete přímo pokračovat ve svém směru. Jinak se ale Vídeňané rádi a dobře baví a jsou příjemní společníci. Město samotné? Jeho kamenná tvář je někdy ve velikosti neosobní a proti Praze nelidská.

Co je podle vás nejdůležitějším posláním akcí jako je Architecture Week?

Setkání, konfrontace, prezentace. Setkává se zde odborná veřejnost s laickou. Setkávají se různé generace, přímo nebo nepřímo, nad problémy rozvoje města. Forma je netradiční a diskuse bezprostřednější. Tentokrát půjde o územní plán města, jeho inovaci po deseti letech. To je dokument, který pro laika překvapivě hodně ovlivní jeho životní prostor, a to i ten každodenní. Nikdy není dost prezentace, nikdy není všeobjímající konsenzus nad ním.

Redakce Development News

Bořek Votava

Ing. Bořek Votava,
ředitel Útvaru rozvoje hl. m. Prahy
www.urm.cz

Praha je považována za jednu z nejkrásnějších evropských metropolí, a to jak pro svou polohu, tak pro bohatou směs architektury. Jak byste charakterizoval vývoj našeho hlavního města za posledních 20 let?

Praha má stopadesátiletou tradici územního plánování. Myslím si, že na rozdíl od totalitního režimu, kdy územní plánování bylo z velké míry řízeno direktivně, se dnes více prosazují racionální hlediska, o územním plánu rozhodují především odborníci. Město se více snaží chránit své hodnoty, už se neprojektují magistrály vedoucí přes centrum města, chráníme historické jádro i zeleň, neplánuje se žádná velká zástavba typu sídliště. Snažíme se převzít z minula to dobré, například zásobování města pitnou vodou, a eliminovat či napravovat chyby, především v souvislosti s narůstající dopravou inženýrských sítí a veřejné dopravy, došlo k zapojení příměstské železnice do městské hromadné dopravy atd. Došlo také k některým negativním jevům, názorný příklad je zástavba Pankrácké pláně, kterou budeme v budoucnu řešit. Největší problém vidím v prudkém nárůstu automobilové dopravy. Za posledních 20 let mnohonásobně přibylo aut, v Praze je dnes kolem 650 000 registrovaných osobních automobilů na 1 200 000 obyvatel a to samozřejmě přináší velké problémy.

V 90. letech byly urbanismus a územní plánování v řadě měst a obcí podceňovány či dokonce zcela eliminovány. Jak hodnotíte situaci v Praze? Jaké to bude mít důsledky do budoucna?

Na rozdíl od hlavního města okolním obcím chyběla kontinuita, neměly územní plány a docházelo k živelné suburbanizaci kobercovou obytnou zástavbou. V obcích tak dnes chybí služby, obchody, dopravní síť je nedostačující, v některých místech se nová vesnická zástavba doslova „tlačí" na starší okrajové pražské čtvrti a neúnosně zatěžuje jejich infrastrukturu. To můžeme vidět například v Klánovicích a Šestajovicích. Proto navrhujeme nárazníkové zelené pásmo, které bude chránit město, především ale musíme vyřešit problém dopravy, a to zejména na jihovýchod od Prahy. Posílit příměstskou hromadnou dopravu, rozšiřovat systém P + R parkovišť, akcentovat železniční dopravu a vytvořit plně průjezdný model Prahy pro železnici, tzv. Pražský diametr. Cestující nebudou hromadně vystupovat na Masarykově nádraží, ale pojedou dál po železnici tunelem přes centrum až do Vršovic nebo na Smíchov, aniž by přetěžovali trasu B metra.

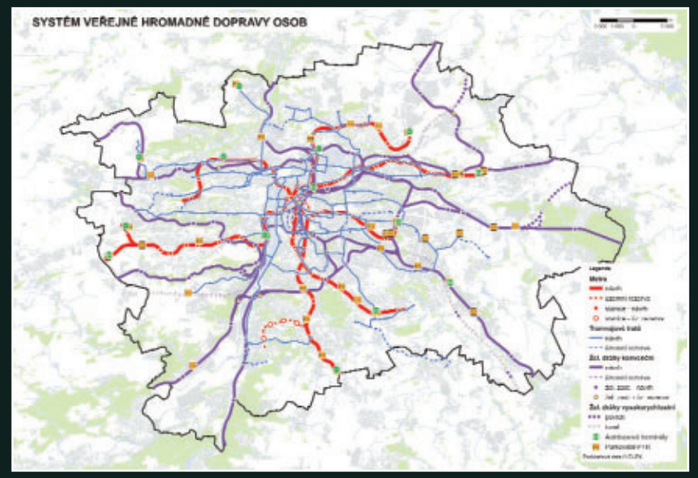

Co považujete v tomto uplynulém vývoji za pozitivní a co podle vás představuje největší úskalí?

Za pozitivní považuji to, že historické jádro zůstalo v podstatě zakonzervováno. Byla vybudována základní infrastruktura

Které nové pražské celky, ať už obytné nebo administrativní považujete z architektonického a urbanistického hlediska za zdařilé?

Za zdařilý považuji celek, který je plně funkční. Například na Chodově se vytváří polycentrické městské uspořádání, které zahrnuje bydlení, služby, obchody, rekreaci i pracovní příležitosti, lidé nemusí příliš daleko dojíždět, navíc má tato městská část výbornou dopravní dostupnost. Dobrých projektů se připravuje celá řada, líbí se mi například Nová Harfa, kde dojde k revitalizaci tovární čtvrti, projekty přestavby Smíchovského nádraží a Rohanského ostrova, kde vzniknou komplexní nová centra s bydlením, službami, administrativou, možnostmi sportovního vyžití atd.

Které jsou hlavní rozvojové oblasti města a jaké projekty se tam připravují?

Alfou a omegou je opět dopravní infrastruktura. Hlavní rozvojové oblasti se zčásti nacházejí na jihovýchodě Prahy, kolem Dubče, Štěrbohol, na severu v Čakovicích a Letňanech, na jihu se připravuje nová trasa metra D směrem na Libuš, velký rozvoj čeká Jihozápadní město, kde by mělo vzniknout přes 16 000 nových bytů. Dále se připravuje transformace staré zástavby, například Žižkovského nádraží, Smíchovského nádraží atd., projektů je celá řada.

Ve velkých evropských metropolích došlo v uplynulých desetiletích k budování tzv. brownfieldů a revitalizaci rozlehlých městských území, u nás stále převažuje extenzivní rozvoj a výstavba na zelené louce. Domníváte se, že se tento trend změní?

Nová výstavba, ať už na zelené louce či na zastavěném území, si žádá změnu územního plánu a tento proces trvá zhruba 2 roky. Pozemky v tzv. brownfieldech jsou zpravidla dražší (než v nezastavěném území), jsou zatíženy likvidací staré zástavby, likvidací ekologických škod apod., pro investora je tedy časově i ekonomicky výhodnější výstavba na zelené louce. V novém územním plánu, který představíme veřejnosti letos na podzim a který bude schvalován v r. 2011, se snažíme umožnit stavět obytné, obchodní či polyfunkční soubory rámci brownfieldu beze změny územního plánu, čímž se celý proces stavebního řízení výrazně zrychlí. Pravidla pro výstavbu na zelené louce se naopak budou nadále zpřísňovat. Chceme motivovat investory a developery, aby více využívali již zastavěné plochy.

Jak by podle vás měla vypadat pražská komunikační síť s perspektivou na příštích 30 až 50 let?

Je potřeba dokončit oba dva pražské silniční okruhy – okruh vnější a okruh městský, jehož součástí je i dnes budovaný tunel Blanka. Tyto dva okruhy budou propojeny systémem radiál, Vysočanskou a Břevnovskou radiálou. Nutné je omezit vjezd do centra prostřednictvím restrikcí, zavést mýtné, zpoplatnit parkování, omezit průjezd magistrálou. Na druhé straně musíme nabídnout alternativu, tzn. zkvalitnit městskou hromadnou dopravu, pokračovat ve výstavbě metra včetně např. nové okružní trasy, rozšířit na okruhu parkovací systém P + R, dobudovat průjezdný železniční systém, o kterém jsme již mluvili, posílit příměstskou železniční dopravu a také posílit tramvajovou dopravu a dovést ji až na hranici Prahy. Nová polyfunkční centra s bydlením i pracovními příležitostmi, jako jsou Letňany, Černý Most a další, pomohou snížit osobní dopravu přes centrum.

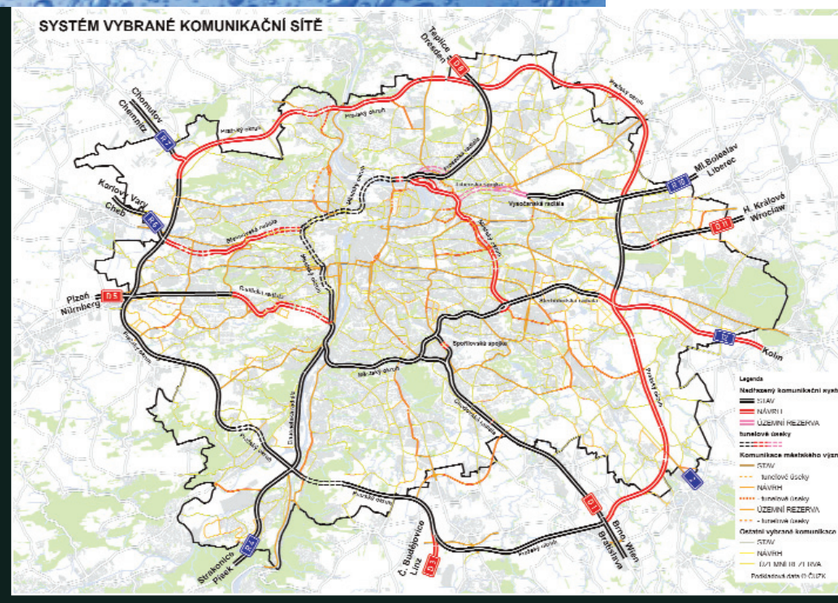

V posledních letech v Praze ubývá zeleně, což má negativní dopad na možnosti relaxace i na městské klima. Máte nějaký plán, jak tomuto procesu zabránit?

Z hlediska územního plánu zeleně neubývá, během posledních tří let jí statisticky dokonce naopak přibývá. Samozřejmě z vnějšího pohledu ze zdá, že se staví čím dál více, ve skutečnosti ale výstavba probíhá pouze na těch místech, která jsou v územním plánu určena k zastavění, i když se na nich dlouhá léta žádná výstavba nerealizovala. Na druhé straně se město snaží stávající zelené plochy zachovávat a rozšiřovat, například na místě starých nefunkčních továren, v obtížně dostupných místech a podobně. Tyto plochy vykupujeme a zalesňujeme, za poslední dobu přibylo v Praze přes čtyřicet hektarů lesa.

1 | 2
3 |

1 - Systém vybrané komunikační sítě
2 - Systém veřejné hromadné dopravy osob
3 - Schema funkčních ploch

Útvar rozvoje hlavního města Prahy

Útvar rozvoje hlavního města Prahy

Mgr. Martin Fejfar

Ing. Arch. Kateřina Szentesiová

Ing. Marek Zděradička

Útvar rozvoje hlavního města Prahy je příspěvková organizace, zřizovatelem je hlavní město Praha. Garantuje přípravu a zpracování Strategického plánu hl. m. Prahy, zásad územního rozvoje, územního plánu a dalších strategických, urbanistických a územně rozvojových dokumentů metropole. Spravuje a zajišťuje soubor geodat o území hl. m. Prahy, zejména Digitální mapy Prahy.
Poskytuje odborné konzultace v oblasti územního rozvoje a územního a strategického plánování.

Přednášky Útvaru rozvoje hlavního města Prahy konané v rámci festivalu Architecture Week:

Termín konání: 22. 9. 2009
14.00 - 16.00 Nový Územní plán hl. m. Prahy
Přednášející: Ing. Arch. Kateřina Szentesiová, vedoucí odboru urbanistické koncepce Útvaru rozvoje hlavního města Prahy

Termín konání: 23. 9. 2009
11.00 - 13.00 Uspořádání krajiny a zeleně v novém Územním plánu
Přednášející: Mgr. Martin Fejfar, odbor urbanistické koncepce, oddělení Ateliér životního prostředí Útvaru rozvoje hlavního města Prahy

Termín konání: 23. 9. 2009
13.00 - 15.00 Dopravní infrastruktura v novém Územním plánu hlavního města Prahy
Přednášející: Ing. Marek Zděradička, vedoucí odboru infrastruktury Útvaru rozvoje hlavního města Prahy

Místo konání: AW Central Mánes, Masarykovo nábřeží 250, Prague 1

Po všech akcích je očekávána následná debata s účastníky

Výstavy:

Model hl. m. Prahy z konce 20. století

Staroměstská radnice – 4. patro,
Sál architektů, Staroměstské náměstí 1, Praha 1
Otevřeno: po 11-18, út-ne 9-18

Stálá expozice části nového modelu Prahy v měřítku 1:1000, který představuje přesné plastické zobrazení města a je po Langweilově modelu z první poloviny 19. století dalším, ale podstatně větším modelem současného stavu hlavního města Prahy. Rozsah vystavené části je ovlivněn velikostí prostoru pro jeho instalaci a představuje pouze 23% dokončeného modelu.

Vstup volný

Výstava Proměny města – Staroměstský a novoměstský břeh Vltavy
Staroměstská radnice – 4. patro,
Sál architektů, Staroměstské náměstí 1, Praha 1
Otevřeno: po 11-18, út-ne 9-18

Vltava je nedílnou součástí Prahy a jejího panoramatu. Jako významný prvek, formující tvář města, má nezastupitelnou úlohu ve vývoji jeho urbanistické struktury. Tok Vltavy v důsledku geologických poměrů vytvořil mohutný meandr, jehož monumentální oblouk ohraničuje na západní a severní straně historické jádro Starého a Nového města. Právě na toto území je zaměřena výstava, která na řadě historických a soudobých fotografií dokumentuje proměny staroměstského a novoměstského břehu Vltavy.

Vstup volný

Útvar rozvoje hlavního města Prahy
Vyšehradská 57, 128 00 Praha 2
www.urm.cz

PRŮVODCE ARCHITEKTUROU OSTRAVY

KOSTEL KRISTA KRÁLE
101 CHURCH OF CHRIST THE KING

náměstí Komunardů
Adolf Brzotický
1927-1929

Regulací Porubky z let 1922-1923 bylo vytvořeno stavební místo. Projekt byl vybrán z několika projektů, mj. od Karla Kotase. A. Brzotický dal stavbě podobu tradicionalisticky pojatého halového kostela obdélného půdorysu s odsazeným presbytářem a s boční zvonicí. Asymetricky komponované hlavní průčelí propojila trojosá valeně zaklenutá arkáda, v parapetu zdobená motivy obloučkového stylu, s terasou v patře. Hala kostela zaklenuta segmentovou železobetonovou klenbou, presbytář konchou. Prostou vnitřní výzdobu doplňují figurální vitráže, odpovídající zasvěcení kostela.

In 1922-1923 the Porubka river was regulated, creating space for building. The winning project was selected from several candidates, including a design by Karel Kotas. A. Brzotický designed a church in the traditional style with a rectangular ground plan, a presbytery set off from the main building, and a belfry at the side. The asymmetrical composition of the main façade featured a triaxial barrel-vaulted arcade, with a ledge decorated in the Rondocubist style and a terrace on the upper level. The main hall of the church features segmented reinforced concrete vaulting; the presbytery has a concha vault. The simple interior decorations are complemented by figural stained glass motifs depicting Christ the King, to whom the church is dedicated.

142

NÁRODNÍ PAMÁTKOVÝ ÚSTAV
ÚZEMNÍ ODBORNÉ PRACOVIŠTĚ
V OSTRAVĚ

Knihu připravuje k vydání v závěru tohoto roku Národní památkový ústav, územní odborné pracoviště v Ostravě, Korejská 12, 702 00, Ostrava-Přívoz, e-mail: stabravova@ostrava.npu.cz | Koncepce a text: Martin Strakoš
Fotografie: Roman Polášek | Grafická úprava: Jiří Šigut

Průvodce architekturou Ostravy má za cíl představit architektonickou kulturu tohoto města od nejstarších dob do současnosti. Čtenáře seznámí s nejdůležitějšími památkami i novostavbami, provede je nejen centrem, ale i důležitými satelitními sídlišti a příměstskými částmi. Úvod se zaměřuje na vývoj Ostravy a její architektonické i urbanistické utváření, soustřeďující se především na etapu průmyslového, demografického a tím i stavebního rozvoje v druhé polovině 19. a v celém 20. století, kdy vznikaly základy současného velkoměsta, v současnosti třetího největšího města České republiky. V knize bude zveřejněno více než dvě stě hesel vybraných staveb, představených prostřednictvím stručné charakteristiky a fotografie současného stavu. Nejvýznamnější stavby jsou dokumentovány rozšířenou fotografickou přílohou, přičemž většina fotografií vytipovaných staveb vznikla v průběhu letošního roku. Polovina z celkového počtu zaznamenaných objektů se nachází v centrální části – v Moravské Ostravě, proto uvedený blok uvede celý heslář. Následovat budou bloky hesel staveb z jednotlivých historických částí, řazených podle abecedy. Takže čtenář v knize nalezne stručné pasáže charakterizující Mariánské Hory, Porubu, Přívoz, Slezskou Ostravu, Vítkovice nebo Zábřeh nad Odrou a následně za těmito pasážemi hesla o stavbách zmíněných částí Ostravy. Závěr knihy bude obsahovat heslář architektů, rejstříky a seznam literatury. Kniha je připravována ve formátu a s takovou obálkou, aby byla vhodným doprovodem pro Vaše procházky Ostravou.

Martin Strakoš

Naděžda Goryczková

Ing. arch. Naděžda Goryczková
Generální ředitelka
Národní památkový ústav, Valdštejnské nám. 3, Praha 1
www.npu.cz

„I v historických jádrech měst je možné uplatňovat moderní architekturu, ale ta musí být kontextuální, ctít základní regulace a nepotírat ducha místa."

Kolik památek Národní památkový ústav spravuje a v jakých kategoriích? Narůstá jejich počet?

Národní památkový ústav spravuje soubor 104 hradů, zámků a jiných památek, z nichž více než 90 je zpřístupněna veřejnosti. Kromě toho jako odborná instituce zajišťujeme odborný dohled nad péčí a obnovou všech kulturních památek České republiky, kterých je celkem asi 80 tisíc, z toho cca 42 nemovitých a 38 movitých ve vlastnictví různých subjektů – obcí, krajů, církví, v soukromých rukou a podobně. K poměrně velkému navýšení počtu památek došlo v devadesátých letech, kdy se zapisovaly především církevní památky bývalým režimem odmítané,ale také nově prosazované památky industriálního dědictví a moderní architektury. Od roku 1989 došlo k nárůstu o devět tisíc movitých i nemovitých památek. V posledních letech se počet nově zapsaných příliš nezvyšuje, každoročně se jedná přibližně o 500 rejstříkových čísel a naopak u dvou tisíc objektů byl statut kulturní památky zrušen.

Zasáhla správu a ochranu památek také elektronizace, rozvoj internetu a dalších komunikačních technologií? Připravujete v tomto směru nějaké inovace?

Také Národní památkový ústav se musí modernizovat. Je pravdou, že v tomto směru máme co dohánět, ale postupně se snažíme zavádět moderní informační systémy. Využíváme oborový GIS a metainformační systém pro základní elektronickou evidenci a identifikaci památkového fondu, v současné době je ve spolupráci s Ministerstvem kultury ČR připravována digitalizace státního ústředního seznamu kulturních památek. Informace vlastníkům památek, zájemcům o památky a profesionálním památkářům chceme zprostředkovat prostřednictvím nově vytvářených webových stránek s přehledně strukturovanými informacemi. To vše by mělo přispět k lepší komunikaci s veřejností i samosprávou.

Naučili jsme se efektivně využívat evropské dotační programy a fondy ve prospěch našich památek?

Národní památkový ústav spravuje své objekty především z vlastního rozpočtu a z dotačních a investičních prostředků Ministerstva kultury. Ale těchto peněz není nikdy dost, takže se snažíme i my využít evropských dotačních programů. Z tzv. Norských fondů byly v minulosti financovány úpravy některých částí zámku Kynžvart na centrální depositář, stejně tak se z těchto prostředků dokončuje úprava části klášterního areálu v Plasích pro stejný účel. Letos byla zahájena obnova návštěvnického centra na dole Michal v Ostravě – Michálkovicích a obnova Hrádku v areálu zámku Český Krumlov. Připravujeme také žádosti do operačních integrovaných programů administrovaných Ministerstvem kultury a Ministerstvem životního prostředí. Celkem se jedná o sedm projektů, kde by měl být nositelem dotace NPÚ a řadu dalších, na kterých spolupracujeme jako partneři. V současné době, kdy se krátí rozpočet rezortu, to vidíme jako jednu z mála možností získání větších prostředků na obnovu našich unikátních areálů.

Domníváte se, že Česká republika má přísnější památkový zákon než některé ostatní evropské země?

To se nedomnívám, důležité však je, jak je aplikován. Potřeba nového památkového zákona pro současné společenské podmínky je zřejmá. V rámci Evropské unie neexistují žádná jednotná pravidla ochrany kulturního dědictví, každá členská země se řídí vlastním památkovým zákonem, vlastními principy a metodikou ochrany památek. Vzájemná informovanost a kooperace v rámci evropské integrace má však i v oblasti kulturního dědictví stále větší význam. Platformou, na jejíž půdě lze realizovat intenzivní výměnu oborových informací

a personálních kontaktů, a zejména lze jejím prostřednictvím prosazovat zájmy památkové péče v evropském měřítku, je EHHF (Europen Heritage Heads Forum). Také Česká republika, zastoupená Národním památkovým ústavem, se těchto každoročních setkání aktivně účastní. Letos se zasedání představitelů památkových péčí EHHF konalo ve Vídni a v Bratislavě.

Architekti si někdy stěžují na přílišnou rigiditu památkářů, která prý odrazuje investory a památky zbytečně dále chátrají. Jak to vidíte z pozice Národního památkového ústavu?

Národní památkový ústav má za úkol hájit zájmy státu a chránit hodnoty kulturního dědictví, které jsou součástí naší národní identity. Proto je logické, že musíme předcházet tomu, aby některé neuvážené aktivity vlastníků kulturních památek nesměřovaly ke snížení památkových hodnot a nezpůsobily tak škody na našem kulturním dědictví. Snažíme se však, aby diskuse mezi památkáři a vlastníky památek byla fundovaná a korektní. Památkář by měl být dostatečně vzdělaný a schopný argumentovat a vysvětlovat odborná stanoviska a rozhodnutí. Slabé místo památkové péče vidím právě v komunikaci, v obhajobě odborného názoru a umění kompromisu – to znamená hledat v dané situaci takové řešení, které je pro budoucnost památky nejvhodnější.

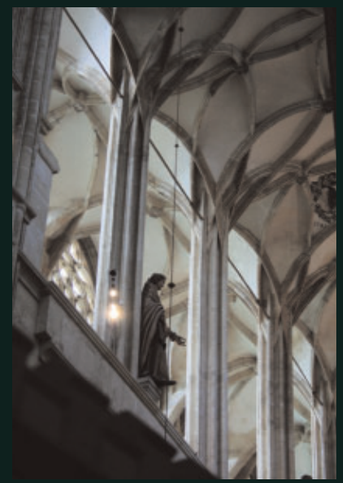

Přístup k ochraně a obnově památek se u nás od 19. století měnil, od snahy o maximální autenticitu, kopírování historických slohů až po začleňování nových prvků do historické architektury. Jak se bude vyvíjet ve 21. století?

Úsilí o zachování maximální autenticity je prvořadé, záleží ale na charakteru a typu památky. Soubor 104 hradů a zámků, které spravuje Národní památkový ústav, představuje naše nejcennější kulturní bohatství, zde je autenticita naprosto prvořadá a neměla by být převrstvena novou formou. Naopak industriální památky, které již nikdy nebudou sloužit svému původnímu účelu, se přímo nabízejí ke konverzi a měly by být začleněny do života města, zvláště pokud se nacházejí v blízkosti centra. Zde vidím prostor pro kompromisy, případně uplatnění moderních forem. Stejně tak v historických jádrech měst je možné uplatňovat moderní architekturu, ale ta musí být kontextuální, ctít základní regulace a nepotírat ducha místa.

1 | 2 | 3
— | — | —
4 | 5

1 - Zámek Český Krumlov (foto Lucie Ernstová)
2 - Zámek Mnichovo Hradiště (foto Zdenka Kalová)
3 - Důl Michal Ostrava (foto Zdenka Kalová)
4 - Chrám Sv. Barbory v Kutné Hoře (foto Lucie Ernstová)
5 - Zámek Frýdlant (foto Lucie Ernstová)

PRŮVODCE ARCHITEKTUROU OSTRAVY

101 KOSTEL KRISTA KRÁLE
CHURCH OF CHRIST THE KING

náměstí Komunardů
Adolf Brzotický
1927-1929

Regulací Porubky z let 1922-1923 bylo vytvořeno stavební místo. Projekt byl vybrán z několika projektů, mj. od Karla Kotase. A. Brzotický dal stavbě podobu tradicionalisticky pojatého halového kostela obdélného půdorysu s odsazeným presbytářem a s boční zvonicí. Asymetricky komponované hlavní průčelí propojila trojosá valeně zaklenutá arkáda, v parapetu zdobená motivy obloučkového stylu, s terasou v patře. Hala kostela zaklenuta segmentovou železobetonovou klenbou, presbytář konchou. Prostou vnitřní výzdobu doplňují figurální vitráže, odpovídající zasvěcení kostela.

In 1922-1923 the Porubka river was regulated, creating space for building. The winning project was selected from several candidates, including a design by Karel Kotas. A. Brzotický designed a church in the traditional style with a rectangular ground plan, a presbytery set off from the main building, and a belfry at the side. The asymmetrical composition of the main façade featured a triaxial barrel-vaulted arcade, with a ledge decorated in the Rondocubist style and a terrace on the upper level. The main hall of the church features segmented reinforced concrete vaulting; the presbytery has a concha vault. The simple interior decorations are complemented by figural stained glass motifs depicting Christ the King, to whom the church is dedicated.

NÁRODNÍ PAMÁTKOVÝ ÚSTAV
ÚZEMNÍ ODBORNÉ PRACOVIŠTĚ
V OSTRAVĚ

Knihu připravuje k vydání v závěru tohoto roku Národní památkový ústav, územní odborné pracoviště v Ostravě, Korejská 12, 702 00, Ostrava-Přívoz, e-mail: stabravova@ostrava.npu.cz | Koncepce a text: Martin Strakoš
Fotografie: Roman Polášek | Grafická úprava: Jiří Šigut

Průvodce architekturou Ostravy má za cíl představit architektonickou kulturu tohoto města od nejstarších dob do současnosti. Čtenáře seznámí s nejdůležitějšími památkami i novostavbami, provede je nejen centrem, ale i důležitými satelitními sídlišti a příměstskými částmi. Úvod se zaměřuje na vývoj Ostravy a její architektonické i urbanistické utváření, soustřeďující se především na etapu průmyslového, demografického a tím i stavebního rozvoje v druhé polovině 19. a v celém 20. století, kdy vznikaly základy současného velkoměsta, v současnosti třetího největšího města České republiky. V knize bude zveřejněno více než dvě stě hesel vybraných staveb, představených prostřednictvím stručné charakteristiky a fotografie současného stavu. Nejvýznamnější stavby jsou dokumentovány rozšířenou fotografickou přílohou, přičemž většina fotografií vytipovaných staveb vznikla v průběhu letošního roku. Polovina z celkového počtu zaznamenaných objektů se nachází v centrální části – v Moravské Ostravě, proto uvedený blok uvede celý heslář. Následovat budou bloky hesel staveb z jednotlivých historických částí, řazených podle abecedy. Takže čtenář v knize nalezne stručné pasáže charakterizující Mariánské Hory, Porubu, Přívoz, Slezskou Ostravu, Vítkovice nebo Zábřeh nad Odrou a následně za těmito pasážemi hesla o stavbách zmíněných částí Ostravy. Závěr knihy bude obsahovat heslář architektů, rejstříky a seznam literatury. Kniha je připravována ve formátu a s takovou obálkou, aby byla vhodným doprovodem pro Vaše procházky Ostravou.

Martin Strakoš

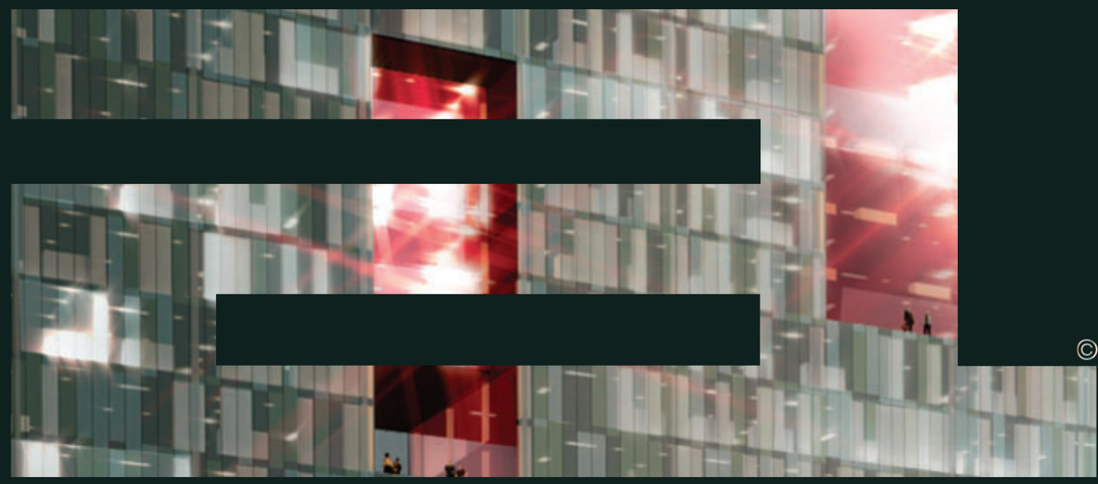

©

Hosté

Leda Lucia Camargo

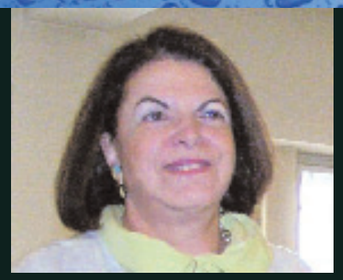

Leda Lucia Camargo
Velvyslankyně Brazilské federativní republiky v České republice
/Ambassador of Brazil in the Czech Republic

Je mi potěšením připojit se k pořadatelům 3. mezinárodního festivalu moderní a současné architektury 2009 a zdůraznit, že moderní brazilská architektura vyčnívá na mezinárodní scéně díky své rozmanitosti a odvaze, tolik prezentované např. v díle Oscara Niemeyera, jedné ze svých ikon. Niemeyer je považován za hlavního průkopníka ve zkoumání konstrukčních a estetických možností železobetonu. Jeho stavby a památníky se staly symbolem Brazílie, což je velice zřejmé i z výstavy o Brasílii, kterou od roku 2008 Brazilské velvyslanectví představilo v několika městech České republiky.
Protože tématem letošního ročníku je voda, zmiňuji pozici Brazílie jakožto největší zásobárny sladké vody na naší planetě (12% ze všech řek a jezer), což inspiruje naše architekty k začleňování vody do svých projektů, při hledání pohodlí, tvořivosti a krásy.

It is a pleasure to join the organizers of the 3rd International Festival of Modern and Contemporary Architecture, and to point out that the Brazilian modern architecture distinguishes itself in the international stage context to its diversity and audacity, so much present in the work of Oscar Niemeyer, one of its major icons.
Niemeyer is considered one of the pioneers in exploring the constructive and aesthetic possibilities of reinforced concrete. His buildings and monuments have become a symbol of Brazil, being very well portrayed in the exhibition about Brasilia, being presented by our Embassy in several cities of the Czech Republic since 2008. Since the main theme of this year's edition is water, I would like to mention the position of Brazil as the largest reservoir of fresh water in our planet (12% of all rivers and lakes), inspiring our architects to incorporate water into their projects, in search of comfort, creativity and beauty.

Damjan Prelovšek

Přednáška/Lecture: Architekt Oscar Niemeyer
Přednášející/Lecturer: Damjan Prelovšek

Termín konání: 22. 9. 2009 v 19.00 hodin/Date: 22. 9. 2009 at 7 pm
Místo konání: AW Central, budova Mánes, Masarykovo nábřeží 250, Praha 1
Place: AW Central Mánes, Masarykovo nábřeží 250, Prague 1
Organizátor/Organizer: Czech Architecture Week, SPOK
Záštita: Velvyslanectví Brazilské federativní republiky
Auspice: Embassy of Brazil in the Czech Republic

Curriculum Vitae

* 18. února 1945, Lublaň

Vzdělání

Po ukončení studia na gymnáziu v roce 1965 studoval na Lublaňské univerzitě dějiny a dějiny umění. Po absolvování univerzity v roce 1969 obdržel Herderovo stipendium ve Vídni, kde působil především u profesorky Renate Wagner Riegerové. V roce 1977 pak získal titul doktor filozofie, a to prací o Plečnikově vídeňské tvorbě.

Zaměstnání

Od roku 1971 byl Damjan Prelovšek zaměstnán v Institutu dějin umění Slovinské akademie věd, jehož se stal v roce 1995 ředitelem. V roce 1972 zastupoval tehdejší Jugoslávii na Olympiádě v Mnichově ve vodním slalomu. V letech 1990 a 1991 pak jako hostující profesor učil na univerzitě v rakouském Salcburku a v roce 1992 také na Středoevropské univerzitě v Praze a na College for New Europe v Krakově. Od roku 1992 je členem Evropské akademie věd a umění, která sídlí v Rakousku. V letech 1198-2002 působil jako velvyslanec Republiky Slovinsko v Praze. V současné době (od roku 2006) je generálním ředitelem Ředitelství pro kulturní dědictví na Ministerstvu kultury Slovinské republiky. Damjan Prelovšek se ve své tvorbě zabývá především dějinami slovinské architektury a umění nového věku, zvláště dílem architekta Josipa Plečnika, o čemž svědčí i velké množství článků uveřejněných ve slovinských a zahraničních odborných časopisech. Jako odborný poradce a iniciátor stál u zrodu téměř všech výstav, které se týkaly prací Plečnikových, např. v Paříži v roce 1986 nebo v roce 1996 v Praze.

Je autorem výstavy Architekt Oscar Niemeyer, Brasília.

Curriculum Vitae

* February 18, 1945, Ljubljana

Education

After the high school graduation in 1965 he studied at the Ljubljana University history and history of art. After the university in 1969 he received the Herder scholarship in Vienna where he worked mainly with professor Renate Wagner Rieger. In 1977 he gained PhD title with his thesis on Plečnik's Viennese works.

Employment

Since 1971 Damjan Prelovšek has been employed in the Institution of Art History of Slovenian Academy of Sciences and in 1995 he became the director. In 1972 he represented Yugoslavia on the Olympics in Munich in water slalom. Between 1990 and 1991 he taught on the University in Salzburg and in 1992 on Central European University in Prague and College for New Europe in Krakow. Since 1992 he is member of European Academy of Science and Art, seated in Austria. Between 1998 and 2002 he was Ambassador of Slovenia in Prague. Today (since 2006) he is a director of the Headquarters for Cultural Heritage at the Ministry of Culture of Slovenia.
Damjan Prelovšek focuses above other on the history of Slovenian architecture and art of the new age, mainly on the work of Josip Plečnik. Many articles in Slovenian as well as foreign magazines prove that. As a professional consultant and initiator he was behind pretty much all the exhibitions of Plečnik's works, e.g. Paris 1986 or Prague 1996.

He is the author of exhibition Architect Oscar Niemeyer, Brasilia.

Oscar Niemeyer

Architekt Oscar Niemeyer, Brasília

Oscar Niemeyer je legendou světové architektury. Narodil se 15. prosince 1907 v brazilském Rio de Janieru. Když mu bylo dvacet tři let, přihlásil se na tamní výtvarnou akademii a po dokončení studia našel práci v ateliéru Lúcia Costy. Ten byl zaníceným obhájcem moderních směrů, které si z Evropy rychle razily cestu na jihoamerický kontinent. Přelom v Niemeyerově životě nastal v roce 1936, kdy Brazílii navštívil Le COrbusier. Niemeyer byl nejprve mistrovým věrným žákem a spolupracovníkem, ale postupně se stal jeho soupeřem. Ještě dnes Niemeyer o svém velkém vzoru říká: „Le Corbusier měl mimořádnou fantazii. Byl to velký architekt, ale jako člověk byl malý."
V této souvislosti je zajímavé, že Niemeyer zdůrazňuje jako hlavní vodítko stavebního umění zejména fantazii. On sám rozvinul architekturu, jejíž formální stránka často převládá nad hlediskem užitnosti. Nejlepším důkazem toho je hlavní město Brasília, které je zvučným chvalozpěvem Niemeyerovu uměleckému géniovi.

Damjan Prelovšek

Oscar Niemeyer is a legend in world architecture. He was born on 15 December 1907 in Rio de Janeiro. When he was 23 years old, he enrolled at the Academy of Fine Arts in that city. After completing his studies he found work in the studio of Lúcio Costa, a passionate advocate of modernism, which had quickly made its way from Europe to South America. A turning point in Niemeyer´s life occurred in 1936, when Le Corbusier visited Brazil. At first, Niemeyer was a faithful scholar and assistant to his master, but gradually he became his competitor. Even today, Niemeyer says of his great role model: „Le Corbusier had an incredible sense of imagination. He was a great architect but small in the human sense." It is interesting that Niemeyer stresses above all the importance of imagination as the guiding principle in architecture. He also developed a style of architecture whose formal aspect often prevails over practicality. The best proof of this is the Brazilian capital, which is a magnificent monument to Niemeyer´s artistic genius.

Damjan Prelovšek

1 | 2

1 - Katedrála, Brasília
2 - Muzeum, Brasília

1 | 2
3 | 4
5 | 6

1 - Muzeum, Brasília
2 - Velitelství armády, Brasília
3 - Don Bosco, Brasília
4 - Vojenský kostel, Brasília
5 - Katedrála, Brasília
6 - Senát, Brasília

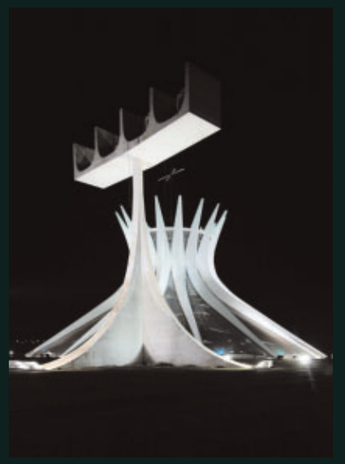

SPYRON
NEXT LEVEL OF DIGITAL PRINTING

GRAFICKÝ DESIGN V ARCHITEKTUŘE I WWW.SPYRON-DESIGN.CZ
grafická identita prostoru / grafické dekorace interieru a exterieru / navigace budov

Bojan Pančev

Bojan Pančev
ředitel Bulharského kulturního institutu v Praze/
Director of Bulgarian Cultural Institute in Prague
www.bki.cz

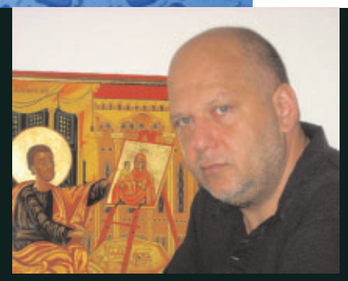

Bulharský kulturní institut v Praze (dříve Bulharské kulturní a informační středisko) byl založen v roce 1948. Dlouhé roky jsme sídlili na Příkopech. V dobách komunismu se obzvláštní pozornosti ze strany pražské a české veřejnosti těšily jak naše kulturní akce, tak i obchod s bulharským zbožím. V sedmdesátých a osmdesátých letech si u nás mohli Češi koupit například desky západních rockových a popových kapel, které se tehdy v Bulharsku vydávaly. Již dva roky sídlíme v Klimentské ulici č. 6. Disponujeme multifunkčními prostory, kterým říkáme „galerie“, ale kromě výstav současného bulharského a evropského umění, pořádáme promítání filmů, komorní představení a koncerty, setkání s významnými osobnostmi bulharské kultury a vědy, premiéry bulharských knih, vydaných v Česku atd. Spolupracujeme na řadě projektů s mnoha českými a evropskými institucemi. Snažíme se svojí činností nabízet jak pražskému, tak i českému publiku to nejlepší ze všech žánrů bulharského umění. Od koncertů světoznámé hvězdy jazzu Milčo Levieva, přes velmi úspěšné Dny bulharského filmu v kině Světozor, až po Mezinárodní vědeckou konferenci o bulharsko-českých vztazích – to jsou jenom namátkou některé z našich akcí v tomto roce.
Bulharskou architekturu jsme v posledních letech představovali především v souvislosti s historií našeho státu. Proto vítám možnost spolupracovat a podpořit tak významný festival, jakým bezesporu je Architecture Week 2009. Doufám, že prezentace současné bulharské architektury v rámci Architecture Week 2009 zaujme odbornou veřejnost a návštěvníky festivalu.

Bojan Pančev

Bulgarian Cultural Institute in Prague (formerly Bulgarian Cultural and Information Center) was founded in 1948. For many years the seat was at Příkopy. In the communist regime our cultural events as well as shop were very popular among Czech people.
In the 70's and 80's the Czech could buy here records of Western pop and rock music bands released in Bulgaria.
Now we are seated in Klimenstká 6 already for two years. We have multipurpose space which we call „gallery“ but besides the exhibitions of contemporary Bulgarian and European art we also organize film screenings, shows and concerts, meetings with renowned personalities of Bulgarian culture and science, presentations of new Bulgarian books etc.

We cooperate with many Czech and European institutions. We try to offer the best from Bulgarian culture to the Czech audience. From concerts of famous jazzman Milčo Leviev, through Days of Bulgarian Film to the International Scientific Conference on Czech-Bulgarian Relations.

We have presented Bulgarian architecture recently mostly in the connection with the history of our country. Therefore I am glad we can cooperate and support such an important festival that Architecture Week certainly is. I hope that the presentation of contemporary Bulgarian architecture will interest both professional and public visitors.

Bojan Pančev

Veneta Manchovska – Petkova

Přednáška: Bulharská architektura
Přednášející: Veneta Manchovska – Petkova

Termín konání: středa 30. 9. 2009 v 16.00 hodin
Místo konání: Bulharský kulturní institut, Klimentská 6, Praha 1
Organizátor: Bulharský kulturní institut
Uvádí: Czech Architecture Week

Curriculum Vitae

Narozena 1971, Pleven, Bulharsko
Dvě děti Dimitar a Gergana

Vzdělání

1990 absolventka SŠ stavební, Pleven
1997 dokončila magisterské vzdělání na Univerzitě Architektury, stavitelství a geodézie v Sofii, obor architektura
1997 dokončila semestrální práci na Univerzitě Architektury, stavitelství a geodézie v Sofii, obor průmyslová a civilní stavba

Pracovní zkušenosti

1997 založila vlastní architektonickou společnost „Veny Design 97"
1998 zahájila realizaci svých projektů
2003 lektorka architektury na UASG Univerzitě Architektury, stavitelství a geodézie v Sofii

Ocenění

2008 Vítězná cena v kategorii Interiér, exterior a speciální dekorace v bulharské národní soutěži Archidea

Curriculum Vitae

Born in 1971 in the City of Pleven, Bulgaria
two children - Dimitar and Gergana

Education

1990 Graduates from the College of Architecture and construction, City of Pleven
1997 Completes the Course of Education for Master's degree of the University for Architecture, Construction and Geodesy
1997 Graduates terminally from the University for Architecture, Construction and Geodesy with the specialty: Industrial and Civil Construction

Work experiences

1997 Organizes own architectural company „Veny Design 97" Ltd.
1998 Commences the construction and realization of her Projects
2003 Apart-time Lecturer in Architecture in UASG (University for Architecture, Construction and Geodesy), Sofia

Awards

2008 Wins the award in the category „Interior, Exterior and special decoration" on the Bulgarian National contest „Archidea"

Kontakt/Contact:
Veny Design 97
Sofia 1124,
No. 3 „Boyco Voyvoda" str., apt. 7
F: 00359529448075
T: 00359898629607
E: veny_design@abv.bg
www.venydesign.com

Velvyslanectví Bulharské republiky v České republice

Designérský tým/Design team – Arch. Koycho Penchev, Arch. Veneta Manchovska, Eng. Oktavian Nikov, Arch. Asen Kolev, Candidate Arch. Silvia Mitkova, Candidate Arch. Milena Antonova, Candidate Arch. Todor Mitskovski

O firmě:

Veny Design 97 je bulharská architektonická kancelář, založená v roce 1997, vedená Venetou Manchovskou se sídlem v Sofii. Kancelář poskytuje širokou škálu návrhářských služeb. Má na kontě řadu realizací v oblasti civilních, veřejných a průmyslových staveb. Rozsah poskytovaných služeb sahá od předběžného návrhu, přes 3D modely a vizualizace až po návrh konečného rozpočtu. Každá stavba je založená na předběžném návrhu koncepce, který je spojením estetických měřítek, užitnosti konstrukce a výdajů.

About the Company Activities:

Veny Design 97 Ltd. is a Bulgarian Design studio, organized in 1997, with Manager Arch. Veneta Manchovska and a seat in the City of Sofia, which offers complete range of Designing services. Veny Design 97 is a Studio with efficient Management, which exercises a wide range of designing activities based on the requirements of the market. We have concluded a certain number of realizations in the sphere of Civil, Public and Industrial designing. The scope of works starts from preliminary designing, through idea designs with 3D visualization up to all stages of the construction investment designing. Each construction process is based on a design conception, created in advance, which is supposed to be realized with the help of an aesthetic design, construction efficiency and economic expedience.

Kancelářská budova, Sofie

Návrh/Design: 2003
Etapa/Phase: Exteriér a interior/Exterior and Interior
Realizace/Stage: dokončeno 2005/completed in 2005
Investor: Uventa 3 Ltd.

Luxusní budova z granitu, skla a kovu. Kompozice visutého skleněného stropu prochází skleněnými stěnami interiéru. Dvojitá podlaha skrývá veškeré zařízení. Skleněná klenba vítá hosty přicházející po granitovém schodišti s egyptskou atmosférou doplněnou kaktusy.

Office Building, Sofia

Luxury building from granite, glass and metal. The composition of the suspended ceiling passes through glass screens

of the premises. The double floor covers all installations. The glass vault welcomes the guests coming up the granite staircase with an Egyptian atmosphere, arranged with cactuses.

Obytný dům, Sofie

Návrh/Design: 2004
Etapa/Phase: Exterior/Exteriér
Realizace/Stage: Návrh/Design
Investor: Soukromý/Private

Dvě obytné budovy organických forem plazící se v příkrém, zalesněném terénu.

Obývací pokoje jsou zakončeny velkými arkýřovými okny, podepřenými sloupy, které napodobují kořeny stromu. Modrá hmota skupiny přesahuje vrcholek terénu a proniká spodní částí v náhodném úhlu.

Residential Buildings, Sofia

Two residential buildings with organic forms, creeping over a steep and woody terrain. The sitting rooms end into large bay-windows, propped up over columns imitating tree stems. The blue volume of the night group steps over the top part of the terrain and pierces through the lower part with an accidental angle.

1 | 2

1 - Kancelářská budova, Sofie/Office Building, Sofia
2 - Obytný dům, Sofie/Residential Buildings, Sofia

Veneta Manchovska - Petkova

Restaurace, Sofie

Návrh/Design: 2006
Etapa/Phase: Exteriér a interior/Exterior and Interior
Realizace/Stage: Dokončeno 2006/Completed in 2006
Investor: Soukromý/Private

Architektura budovy formuje interiér i exteriér restaurace. Jemná dekorace z proplétaných kovových profilů odděluje jednotlivá místa k sezení. Dostatek světla a teplé tóny přispívají k útulné atmosféře a měkkosti celého prostoru.

Restaurant, Sofia

The Architecture of the construction of the building forms the interior and the exterior of the Restaurant.
The tracery interlacing from metal profiles separates the single seats. There is a lot of light and warm tones which contribute for the cozy and softness of the while space.

Hotel Rajská zahrada, Svatý Vlas, Nesebar

Návrh/Design: 2007
Etapa/Phase: Interiér/Interior
Realizace/Stage: Dokončeno 2007/Completed in 2007
Investor: Eden Development Ltd.
Ocenění/Award: „Archidea" 2008, Bulharsko/Bulgaria

Společný návrh Veny Design a Vento Consult pod vedením Plamena Kubadinského. Hotel je součástí resortu Rajská zahrada s krásným výhledem na moře a staré město Nesebaru. Panoramatický výtah a vlnící se cestička lemovaná zelení a vodními nádržemi vede z hotelu na pláž. Architektura je inspirovaná bulharskou tradicí aniž by ovšem byla její kopií. Prvky starých domů, kostelů, pletené koberce a thrácké kamenné arkýře návštěvníkům neomylně připomínají, kde se nacházejí.

Hotel Garden of Eden, Saint Vlas, Nesebar

Joint design of Veny Design 97 and the Architectural Company Vento Consult with head Designer – Arch. Plamen Kubadinski. The Hotel is a Part of the Resort Village Garden of Eden and has a beautiful view towards the sea and the Old Town of Nesebar.
The panoramic elevator and the meandering path, passing near by the green plants and water basins reach the beach of the Hotel. The Architecture is based over the Bulgarian style without being an exact copy of the same. Elements of old houses, churches, the knitted carpet and the Thracian stone bays are the ones which will always remind you about the place, in which you are staying.

Resort Rajská zahrada, Svatý Vlas, Nesebar
Resort Village Garden of Eden, Saint Vlas, Nesebar

Rozloha/Area of the terrain: 36 000 m²
Rozlhoa hotelu/Hotel area: 8 000 m²
Celková rozloha/Total area of the Complex: 70 000 m²

1 | 2

1 - Resort Rajská zahrada, Svatý Vlas, Nesebar/Resort Village Garden of Eden, Saint Vlas, Nesebar
2 - Piano Bar Noah v resortu Rajská zahrada/Piano Bar Noah in the Resort Village Garden of Eden

Piano Bar Noah v resortu Rajská zahrada

Návrh/Design: 2007
Etapa/Phase: Interiér/Interior
Realizace/Stage: Dokončeno 2007/Completed in 2007
Investor: Eden Development Ltd.

Myšlenka Noemovy archy je pro fantazii architekta vždycky výzvou. Bar umístěný uprostřed plochy symbolizuje otevřenou archu. Koberec na podlaze v barvě písku a ryby plovoucí po stropě vytvářejí dojem mořského dna. Opěradla sedaček připomínají lodní konstrukce.
Noe zachránil dvě zvířata od každého druhu, proto je na každé zdi párek zvířat. Skryté osvětlení ve stropě každou chvíli mění obrazy a barvy.

Piano Bar Noah in the Resort Village Garden of Eden

The idea of the Noah's Ark is always very stimulating for the fantasy of each Architect. The bar, situated in the middle of the space, with its orthogonal forms, represents a symbol of the opened Ark. The carpet on the floor is with a color of sand and the devil-fishes, swimming over the ceiling give you the feeling that you are on the sea bed. The bend of the soft seats reminds of a ship construction. Since Noah had saved two creatures from each type of animals, each one of the walls is decorated with pairs of animals. The hidden lightning in the ceiling changes en=very minute the pictures and colors.

Lázeňské centrum v hotelu Vinice Hotel, Kableshkovo

Návrh/Design: 2008
Etapa/Phase: Interiér/Interior
Realizace/Stage: V konstrukci/Under construction
Investor: Night International Ltd.

Spojení Země vína a starověkých Thráků je neodmyslitelné. Masivní sloupy podpírají strop. Stěny jsou imitací kamenného zdiva, vyrobenou z minerální omítky. Ozdobné dřevěné tyče podpírají strop a vytvářejí vodní efekty v bazénu. Strop je zakrytý napnutou PVC fólií v barvě vína, pomalovanou Thráckými vozy. Bazén je obložený sklo-keramickými dlaždicemi s motivem vinných listů. Stejný motiv se opakuje po celém hotelu.

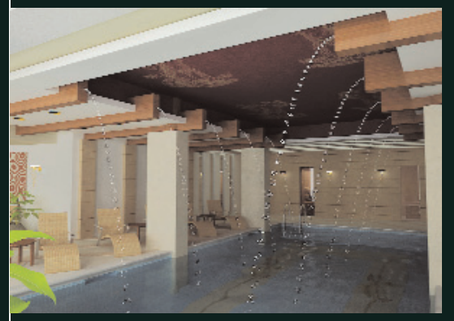

SPA Center in the Vineyards Hotel, Kableshkovo

It is impossible not make a connection between the Terra of vine and the Ancient Thracians. Massive columns support the ceiling of the space.
The walls represent an imitation of a stone masonry, made with the help of mineral plaster. Decorative wooden bars support the ceiling and create and additional water effect in the swimming pool. The ceiling is covered with a stretched PVC foil with a color of vine and painted Thracian chariots.
The swimming pool is tiled with glass ceramic with a motive of grape leave on the bottom. The same motive may be found in all other premises of the Hotel.

Kasino v hotelu Saint George, Sunny Beach, Nesebar

Návrh/Design: 2008
Etapa/Phase: Interiér/Interior
Realizace/Stage: V konstrukci/Under construction
Investor: Sea Trans Ltd.

Kasino se nachází v přízemní části hotelu. Provozní prostory symbolizují otevřené nebo zavřené trezory. Bar, ochranka a vstup vypadají jako masivní kovová ložiska s velkými panty. Kruhy na volných zdech představují zavřené trezory a na stropech jsou kruhové otvory.

Casino in the Saint George Hotel, Sunny Beach, Nesebar

The Casino is situated in the basement part of the Hotel. All functional zones symbolize opened or closed safes. The bar, the Security and the entrance represent round metal leads with massive hinges. The rounds on the free walls symbolize closed safes, and on the ceilings there are circle openings – as if you may open theme, if you decide to do so.

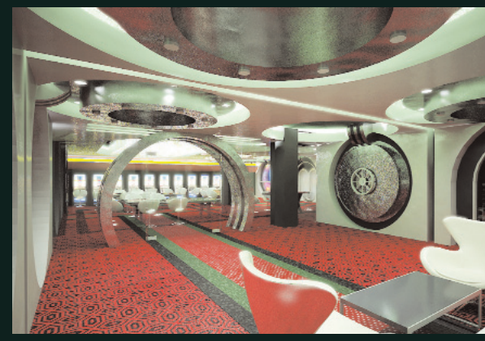

1 | 2
3 | 4

1 - Restaurace, Sofie/Restaurant, Sofia
2 - Hotel Rajská zahrada, Svatý Vlas, Nesebar/Hotel Garden of Eden, Saint Vlas, Nesebar
3 - Lázeňské centrum v hotelu Vinice Hotel, Kableshkovo/SPA Center in the Vineyards Hotel, Kableshkovo
4 - Kasino v hotelu Saint George, Sunny Beach, Nesebar/Casino in the Saint George Hotel, Sunny Beach, Nesebar

Bulharská architektura / Bulgaria architecture

Bulharské památky pod záštitou UNESCO

Výstavu „Bulharské památky pod záštitou UNESCO" představuje kolekce 16-ti fotografií známého bulharského fotografa Alexandra Niškova, na kterých zachytil bulharské objekty z programu světového dědictví UNESCO.

Bulharsko na seznamu Světové organizace pro výchovu, vědu a kulturu UNESCO zastupuje sedm historických objektů a dvě přírodní rezervace. Společně s přírodními a kulturními poklady světa jsou bulharské objekty pod záštitou UNESCO součástí dědictví, bez kterých by nebylo lidstvo lidstvem. Vloni byla na seznam UNESCO přidána další bulharská památka – tentokrát mezi nemateriální kulturní dědictví – unikátní představení folklorního souboru „Bistriškite babi". Značnou pomoc prokazuje UNESCO i při rekonstrukci a restauraci Starého města Plovdivu.

Bojanský kostel, jedna z prvních bulharských památek pod záštitou UNESCO, je symbolem Druhého bulharského carství a současného rozvoje, písemnictví a vysoké středověké kultury předvídající renesanci v Evropě. Část kostela byla vymalována v roce 1259 a je ranným svědectvím vývoje církevního pravoslavného kánonu a jeho vlivu na ranně renesační mistry Trecenta (např. Giotto).
Na úpatí Vitoši v sofijské čtvrti Bojana se nachází středověký kostel sv. Nikoly a sv. Pantelejmona. Je jedním ze symbolů Bulharska a na Seznamu světového kulturního a přírodního dědictví UNESCO je od roku 1979. Nástěnné malby, zdobící kostel, jsou z různých období: 11.-12. století, nejcennější z roku 1259, další ze 14. století, 16.-17. století a z roku 1882. Výjimečného uměleckého uznání se dostává světově známým nástěnným malbám středověkých umělců z roku 1259 (například tzv. „Bojanský mistr"), které někteří kunsthistorici řadí do Tărnovské malířské školy.

Skalní kostely v Ivanovu. Kostely a všechny ostatní místnosti na území Pismata u vsi Ivanovo tvoří jeden velký skalní klášter Svatý archanděl Michael. Ve dvacátých letech 13. století ho založil mnich Joakim, který byl později jmenován prvním tărnovským patriarchou. Během celého Druhého bulharského carství (13.-14. století) udržoval klášter vztahy s carským dvorem v Tărnovu. Jeho hlavními tehdejšími „sponzory" byli car Ivan Asen II. (1218-1241), Ivan Alexandr (1331-1371) a další vládnoucí rody, jejichž portréty jsou zde zachovány.

V klášterním kostele se dochovala nástěnná malba z 13. a 14. století. Je vytvořena známými tărnovskými mistry a zachycuje rozvoj malířských stylů Komnénovců a Paleologovců. Světově známé jsou nástěnné malby v kostele Sv. Bohorodičky z poloviny 14. století, jež jsou vrcholem středověkého bulharského i balkánského umění.

Trácká hrobka v Kazanlăku, zděná hrobka kopulovitého tvaru pocházející z konce 4. a počátku 3. století př. n. l., je součástí velké nekropole rozkládající se v blízkosti starověkého tráckého města Sevtopolis. Na seznamu UNESCO je od roku 1979.
Za světový věhlas vděčí unikátním nástěnným malbám v chodbě a kupoli – jedny z nejlépe zachovaných antických maleb z ranně helénského období.

Madarský jezdec je archeologická památka, představující reliéf vytesaný do skály ve výšce 23 metrů. Nachází se v severovýchodním Bulharsku, blízko u vsi Madara, 20 km od města Šumen. Na seznamu UNESCO je od roku 1972. Reliéf představuje triumfujícího vládce - symbol moci bulharského státu za doby chánů. Jezdec je vyobrazen v životní velikosti na koni, před ním letící orel v heraldické póze, za ním běžící pes a pod kopyty koně kopím probodnutý lev.

Nesebăr - Staré město se rozkládá na půdě 850 metrů dlouhé a 350 metrů široké. Od počátku své existence již ztratilo jednu třetinu území, které se propadlo do moře. Zbytky opevnění města je možno nalézt pod vodou až 80 metrů od břehu. Do současnosti se zachovala pouze část Západního opevnění s bránou, která chránila město před suchem. Poloostrov Nesebăr - antická Mesambria, ve středověku nazývaná Mesemvria a až později Nesebăr, byl osídlen již před třemi tisíci lety. Poprvé je Nesebăr k Bulharsku připojen v roce 812, kdy ho ovládl chán Krum a kdy se sem stěhují i Slované a Bulhaři. Na delší dobu patří Nesebăr, jak město nazývají Slované, k Bulharsku za vlády cara Simeona Velikého. Během 12. a 13. století navazuje město čilé obchodnické styky se Středozemím, Jadranem i knížectvími na sever od Dunaje.
Kostely Sv. Stefan a Sv. Jan Křtitel, oba z 11. století, se staly prototypy pozdějších (13.-14. století) církevních staveb v Nesebăru. U kostelů Sv. Petka "Paraskeva" (13. století), Sv. Todor a Sv. Archandělé Michael a Gabriel (oba 14. století) nacházíme přímou analogii s tărnovskou architekturou.
Za vlády Ivana Alexandra vznikají kostely nové.

Rilský klášter, největší na území Bulharska, byl založen v 10. století Ivanem Rilským. Ve dvoře dnešního kláštera nechal v roce 1335 místní feudál Chreljo vystavět obrannou věž a jednolodní kostel. Věž je nejstarší stavbou v klášterním komplexu a svým stylem se řadí do tărnovské umělecké školy.
Již se svým založením se stává centrem písemnictví a vzdělání. Během Národního hnutí v něm Neofit Rilský zakládá církevní školu. Stává se přístřeškem i úkrytem Vasila Levského, Ilji Vojvody, Goce Delčeva, Pejo Javorova aj.
V roce 1961 byl klášter prohlášen Národním muzeem Rilský klášter, v roce 1976 Národní historickou památkou a od roku 1983 je na seznamu UNESCO.

V klášteře se uchovávají rukopisy, staré tištěné knihy, dokumenty z 14.-19. století, v muzeu pak náboženské předměty, ikony, zbraně, sbírka mincí aj.

Sveštarská hrobka se nachází v severovýchodním Bulharsku. Byla objevena v roce 1982 během vykopávek vysoké Gininy mohyly. Představuje trácko-helénskou hrobku z první poloviny 3. st. př. n. l. Je to carská hrobka, ve které je pravděpodobně pochován gétský vládce Dromichet. Je postavena z hladce opracovaných kamenných bloků z měkkého vápence. Skládá se z chodby a tří čtvercových místností – vstupní místnosti, jedné postranní místnosti a samotné hrobky. Vchod je vyzdoben schody a iónskými sloupy, nad nimiž leží deska s reliéfní výzdobou se stylizovanými volskými hlavami, rozetkami a girlandami.
Na seznamu UNESCO je Trácká hrobka ve Sveštari od roku 1985.

Národní park Pirin byl institucionalizován v roce 1962 s cílem ochránit horské masívy, rozkládající se v nejvyšší části hor. V roce 1983 byl park prohlášen jednou z oblastí se světovým významem v Evropě.

V rámci národního parku jsou i dvě přírodní rezervace Julen a Bajovi dupki-Džindžirica, což je jedna z nejstarších rezervací v Bulharsku vůbec. Rezervace Bajovi dupki-Džindžirica je částí sítě biosférických rezervací v programu Člověk a biosféra v UNESCO.

Rezervace Srebărna se nachází blízko vsi Srebărna, 16 kilometrů západně od Silistry. Zahrnuje jezero Srebărna a jeho okolí. Leží na hlavní migrační trase stěhovavých ptáků mezi Evropou a Afrikou, na tzv. Via Pontica. Oblast je rezervací prohlášena v roce 1942 a je vymezena na ploše o rozsahu cca 600 hektarů a 540 hektarů ochranného pásma.
Rezervace je známá především díky ptákům, které je zde možné sledovat. V rezervaci Srebărna hnízdí na 179 druhů ptáků: pelikáni, kormoráni, labutě, husy, kachny, ... V roce 1975 byla rezervace zapojena do Ramsarské úmluvy o mokřadlech mající mezinárodní význam. V 1977 byla prohlášena biosférickou rezervací UNESCO. V roce 1983 je zapsán na Seznam světového kulturního a přírodního dědictví UNESCO.

1 | 2

1 - Trácká hrobka v Kazanlăku
2 - Rilský klášter

Bulharská architektura / Bulgaria architecture

Bulgarian sites enlisted on the UNESCO list of heritage sites

The „Bulgarian Sites on the UNESCO World Heritage List" exhibition is a collection of 16 large-scale photographs of Bulgarian sites on the UNESCO World Heritage List by the prominent photographer Alexander Nishkov.

Bulgaria has seven cultural and two natural sites inscribed on the UNESCO World Heritage List representing seven cultural and two natural properties. Those sites form part of the heritage without which the world would not have been the same.

Only a year ago another Bulgarian masterpiece was added to the world heritage list, namely the UNESCO Intangible Cultural Heritage List, and those are the unique performances of the „Bistrishki Babi" folk music ensemble. UNESCO was also instrumental in the process of conservation and renovation of the old part of the city of Plovdiv.

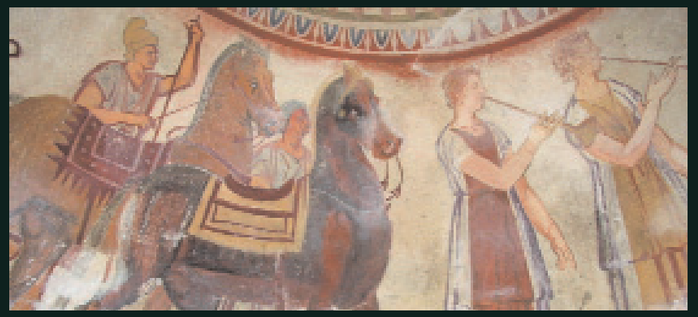

The Boyana Church, which is among the first Bulgarian sites inscribed on the list, is one of the symbols of the Second Bulgarian Kingdom and the age of growth of literature and high medieval culture that was the precursor of the European Renaissance. Part of the church murals date from 1259, they are an early testimony of the evolution of the Eastern Orthodox Canon and its influence on painters of the Trecento, one of whom is Giotto. „SS Nikola and Pantaleymon" is a medieval Bulgarian church located on the outskirts of Sofia, in the Boyana suburb at the foot of the Vitosha mountain. It is one of the cultural symbols of Bulgaria inscribed on the UNESCO world heritage list in 1979. The frescoes in the church were painted in different periods: 11th-12th century AD, 1259 (the most precious), 14th century AD, 16th -17th century AD and 1882. The world-famous frescoes painted in 1259 (depicting 240 images comprising a second layer of frescoes painted over the original one) are of exceptional artistic quality and are the work of medieval artists (the so called „Boyana Master"), believed by some art critics to have belonged to the Turnovo School of Painting.

Rock-Hewn Churches of Ivanovo
The churches and their surrounding premises in the „Pismata" area near the village of Ivanovo form the large St Archangel Michael monastery complex. It was founded in the 1220's by Monk Joakim who went on to become the first patriarch of Turnovo. During the rule of the Second Bulgarian Kingdom (XIII.-IV. c. AD) the monastery maintained stable relations with the royal court in the capital city of Turnovo. Patrons of the monastery are King Ivan Asen II. (1218-1241), King Ivan Alexander (1331-1371) and other members of the families of medieval Bulgarian rulers, whose patron portraits have been preserved.
The 13th - and 14th-century frescoes preserved in the monastery complex were the work of prominent masters from the capital city, noted as examples of the development of the Komnin and Palaeologan styles of painting in Bulgaria. The world famous mid-14th-century murals in the Holy Mother of God Church represent one of the peaks in the development of medieval Bulgarian and Balkan art.

The Thracian Tomb of Kazanluk is a vaulted brickwork „beehive" (tholos) tomb near the town of Kazanluk, comprising a part of a large necropolis located near the ancient Thracian city of Sevtopolis. The monument dates back to the late 4th century - early 3rd century BC and was inscribed on the UNESCO World Heritage Site List in 1979.
It owes its world fame to its unique murals in the hallway and the vaulted room, which are among the best-preserved ancient murals from the early Hellenistic period.

The Madara Rider is an archaeological monument representing a rock relief carved 23 m above ground level in a vertical cliff. It is located in North-East Bulgaria, near the village of Madara, about 20 km away from the town of Shoumen. It was inscribed on the UNESCO World Heritage Site List in 1979.
The relief depicts a triumphant ruler – a symbol of the power of the Bulgarian state over the period when it was ruled by khans. The relief depicts a life-size horseman, facing right, an eagle in heraldic position flying in front of the horseman, a jumping dog running after him, and a lion lying at his horse's front feet with a spear thrust into its chest.

Nesebur – The old part is only 850 m long and 350 m wide. Over the various stages of its history its territory has shrunk by 1/3, which the town lost to the sea. Remnants of its fortress walls can still be seen under the water about 80 m off the shore. The only remaining wall is the Western fortress wall with the town gate that protected the settlement from invasions by land.
The Nesebur peninsula - ancient Mesambria, called Mesemvria in the early Middle Ages and later Nesebur, was founded more than three thousand years ago. It was incorporated in the lands of the Bulgarian state in 812 AD by Khan Krum after a siege and became the home of Slavs and Bulgars. Nesebur, as the Slavs called it, was then ceded back to Byzantium to be re- conquered later by King Simeon the Great and stay within the territory of Bulgaria during the period of his reign. In the 12th and the 13th c. the town developed active trade relations with Mediterranean and Adriatic states, as well as with kingdoms to the north of the Danube river. Nesebur maintained active trade relations with Constantinople, Venice, Genoa, Pisa, Ancona, Dubrovnik and other cities.

The churches of St. Stephen (9th c.) and St. John the Baptist (11th c.) are the prototypes of the masterpieces of 13th– and 14th –century Nesebur architecture, namely the churches of St. Petka (Paraskeva) (13th c.), St. Theodore (14th c.), Holy Archangels Michael and Gabriel (14th c.XIV), the style of the latter being analogous to the architectural style of churches in the then capital of Turnovo. More churches were built under King Ivan Alexander – Christ Pantocrator (13th c.), St John Unconsecrated (14th c.).

The Rila Monastery is a monastery governed directly by H. H. the Patriarch. It was founded in the 10th c. AD by St. John of Rila. It is the biggest monastery in Bulgaria. In 1335 a defense tower and a small one-nave church were built in the monastery yard by the local feudal Hrelyu. The tower is the oldest building of those preserved on the monastery complex, built in the style characteristic of the Turnovo School of Artists.
The monastery has been a literary and educational centre ever since its establishment. During the Bulgarian National Revival Neofit Rilski founded a school in it. The monastery provided shelter to legendary Bulgarian freedom fighters such as Vasil Levski, Ilio Viovoda, Gotse Delchev, Peyo Yavorov, etc. In 1961 the monastery was declared a national museum and in 1976 – a national historical reserve. It was inscribed on the UNESCO world heritage list in 1983. The monastery has a collection of manuscripts, old printed books, documents dating from the 14th through the 19th c. and the monastery museum houses a number of old artifacts such as church service ware, staffs, icons, weaponry, a coin collection, etc.

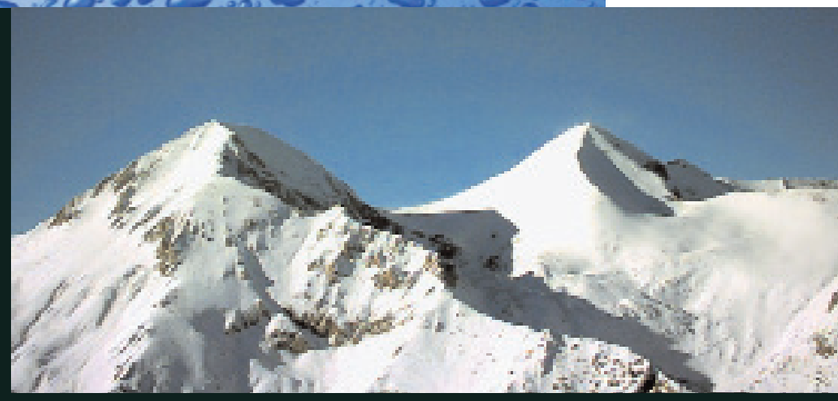

The Thracian Tomb of Sveshtari
is located in the northeast of Bulgaria. It was discovered in 1982 during the excavation works in the high Ginina mound. It is a Thracian–Hellenistic tomb dating from the first half of the 3rd century BC. It is a royal tomb, allegedly the burial site of Dromihetes, king of the Getae. It is made of smoothly polished limestone blocks. It comprises a passage and three cube–shaped chambers: a narthex, a side chamber and a burial chamber covered with a semi–cylindrical vault. The hallway is decorated with pillars with Ionian capitals, over which lies a slate with a relief–decorated frieze of ox heads, rosettes, and garlands.
The Thracian Tomb of Sveshtari was inscribed on the UNESCO world heritage list in 1985.

Pirin National Park – it was declared a national park in 1962 to the end of preserving its high–elevation forests. It was inscribed on the UNESCO world heritage list in 1983.
There are two nature reserves within the national park, namely Baiuvi Dupki–Dzhindzhiritsa, which is one of the oldest reserves in Bulgaria and the Iulen reserve. The former is part of the world network of biosphere reserves under UNESCO's Man and the Biosphere Programme.

The Sreburna Nature Reserve is situated near the village of Sreburna, 16 km to the west of the town of Silistra.
It includes Lake Sreburna and its surrounding area. The lake is located on the so–called Via Pontica, the most important migration route of migratory birds between Europe and Africa.
The area was declared a reserve in 1948 covering a protected area of about 600 ha and a buffer zone of about 540 ha. The reserve is most famous for its great bird–watching potential. The reserve is a nesting area for 179 bird species, including curly–headed pelicans, cormorants, herons, mute swans, grey geese, ducks, etc. In 1975 the Sreburna reserve was included in the Ramsar List of Wetlands of International Importance. In 1977 it became part of the world network of biosphere reserves under UNESCO's Man and the Biosphere Programme. In 1983 it was inscribed on the UNESCO world heritage list.

1 | **2**

1 - Bojanský kostel
2 - Národní park Pirin

Lone Feifer, Architect MAA
Master student of Energy & Green Architecture, AAA

Přednáška: Model Home 2020
Přednášející: Lone Feifer

Termín konání: 1. 10. 2009 v 18.00 hodin
Místo konání: AW Central, budova Mánes, Masarykovo nábřeží 250, Praha 1
Organizátor: VELUX
Uvádí: Czech Architecture Week

Curriculum Vitae
Vzdělání

Absolventka Kunstakademiets Arkitektskole (1993)
(Královská dánská akademie krásných umění, Škola architektury)
Postgraduální studium Energy & Green Architecture, AAA

Zaměstnání

Ředitelka oddělení architektury, VELUX A/S (2001-2007)
Projektová architektka ve VELUX A/S oddělení architektury (1999-2001)
Nezávislá architektka, Berlín – projektová architektka & projektová manažerka (1993-1998)
Architekturbüro Fuhlbrügge & Doyle (1997-1998)
Architekturbüro Monika Krebs (1995-1997)
Architekturbüro Wöber und Partner Planungsgesellschaft GmbH (1993-1995)

Strategická a projektová manažerka VELUX Model Home 2020 (od roku 2008)
Manažerka strategického projektu Model Home 2020, který má dlouhodobě zajistit hodnotu výrobků pro budoucí stavby, ovlivnit budoucí právní předpisy a vše, co se týká energeticky úsporných budov. Cílem projektu je vytvoření budov s nulovými emisemi uhlíku a přitom s vysokou kvalitou životního stylu.
Tři hlavní cíle projektu:
Definování a šíření nového pojetí staveb pro budoucnost
Formulace zadání a výstavba šesti vzorových domů v 5 zemích během tří let
Spuštění komunikační kampaně projektu
www.velux.com/modelhome2020

Curriculum Vitae
Education

Royal Danish Academy of Fine Arts, School of Architecture (Kunstakademiets Arkitektskole) - 1993
Master student of Energy & Green Architecture, AAA

Employment

Director of the Department of Architecture, VELUX A/S (2001-2007)
Project architect, VELUX A/S – Department of Architecture (1999-2001)
Freelance architect, Berlin (1993-1998)
Architekturbüro Fuhlbrügge & Doyle (1997-1998)
Architekturbüro Monika Krebs (1995-1997)
Architekturbüro Wöber und Partner Planungsgesellschaft GmbH (1993-1995)
Strategic and project manager VELUX Model Home 2020 (since 2008)
Manager of strategic project Model Home 2020 which should provide the quality of products for future constructions, influence the future regulations and everything that concerns energy efficient constructions. The aim of the project is to create buildings with zero carbon emissions and high quality lifestyle standard at the same time.
Three main goals of the project:
- Defining and propagation of the new constructions for future
- Definition of the task and construction of 6 model housed in 5 countries during 3 – years
- Launching of communication campaign
www.velux.com/modelhome2020

1 - Koncept vychází z vyváženého modelu energetických a uživatelských požadavků./ The concept follows balanced model of energetic and users' requirements.

Lone Feifer, Architect MAA
Master student of Energy & Green Architecture, AAA

Lecture: Model Home 2020
Lecturer: Lone Feifer

Date: 1. 10. 2009 at 6 pm
Place: AW Central, Masarykovo nábřeží 250, Praha 1
Organizer: VELUX
Presents: Czech Architecture Week

Model Home 2020
Dánský projekt výstavby CO_2 neutrálních „aktivních" domů

V evropském měřítku se spotřebuje celých 40 % energie na provoz budov. Uvnitř budov trávíme 90 % svého času. Průzkumy Světové zdravotnické organizace ukázaly, že překvapující podíl (až 30 %) nových i rekonstruovaných budov trpí takzvaným „syndromem nemocných budov" – SBS (sick building syndrom). Výzvou pro nejbližší budoucnost je tak snížení spotřeby energie v budovách, čemuž je potřeba přizpůsobit vývoj stavebních konstrukcí, ale zároveň je nutné dbát i na vysoký uživatelský komfort – zabezpečení zdravého vnitřního prostředí spolu s optimálním designem budovy.

„Aktivní domy – budovy s nízkou spotřebou energie a zdravým vnitřním prostředím."

Jak docílit zdravého vnitřního prostředí s nulovou uhlíkovou stopou?
Snaha o co nejnižší potřebu energie budovy nesmí být na úkor kvality vnitřního prostředí a uživatelského pohodlí. Optimální návrh budovy musí zahrnovat všechny aspekty „obyvatelnosti" – tepelnou pohodu, adekvátní ventilaci a vysokou hladinu denního osvětlení. Splnění těchto kritérií si vytkl projekt Model Home 2020 společnosti VELUX. Vychází z celkové strategie společnosti snížit množství emisí CO_2 o 50 % do roku 2020. Navazuje na experimentální projekty CO_2 neutrálních prefabrikovaných nástaveb SOLTAG a ATIKA, na kterých byly principy řešení, výrobky a technologie využity a následně testovány.

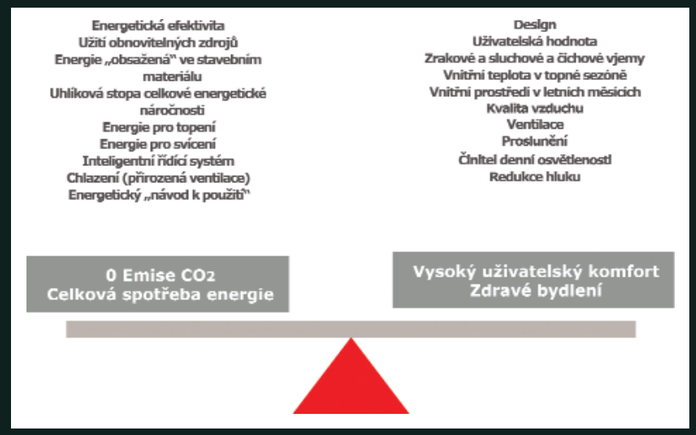

Model Home 2020
Motto: „Jeden experiment je lepší, než tisíce výpočtů"

Projekt Model Home 2020 zahrnuje 6 environmentálně příznivých domů – experimentů, které jsou a budou postaveny na principu *aktivního domu*.

Po určitou dobu budou přístupné veřejnosti a následně obydleny a zkoumány přímo při běžném provozu.

Experiment 1 „Home for life" – Dům pro život

Autor: aart architects

Prvním experimentem je rodinný dům „Home for life" (Dům pro život), který byl postaven v Aarhusu (Dánsko). Zahrnuje

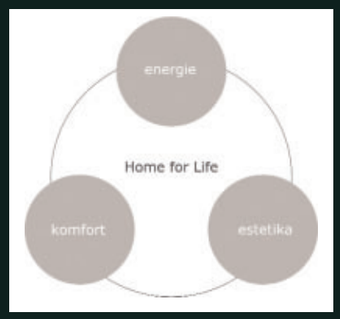

systém promyšlených opatření uskutečňujících základní myšlenku *aktivního domu*, domu s nulovou emisí CO_2 a vysokou uživatelskou hodnotou. Celkový koncept budovy zahrnuje vytvoření inteligentní obálky domu, která operativně reaguje na změny klimatických a světelných podmínek během dne i během roku pro zajištění

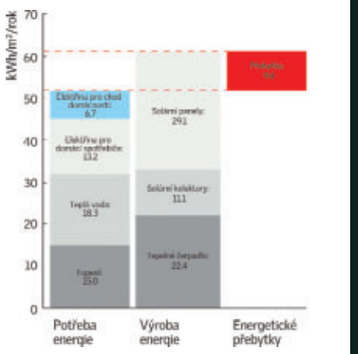

tepelného i optického komfortu uživatelů.

Experiment 2 „Green Lighthouse" – Zelený maják

Autor: CCO architects

Nová budova Kodaňské university – Fakulta Přírodních věd (Faculty of Natural Sciences, Norre Campus), nazvaná „Green Lighthouse" (Zelený maják), je počinem, který studenty povede směrem k „zelenému myšlení". Svými světlými a otevřenými místnostmi s vyváženým denním světlem a zdravým vnitřním prostředím se stane pohodlným místem pro studenty i návštěvníky zvenčí. Budova bude otevřena pro veřejnost v září 2009.

Další „experimenty" budou představeny v rámci přednášky Lone Feifer dne 1. 10. 2009.

Model Home 2020

Danish project of construction CO_2 neutral „active" houses

In Europe the whole 40% of energy is spent on operation of buildings. We spent 90% of our time inside buildings. The research of World Health Organization has shown that almost 30% of new and reconstructed buildings suffer from so called „Sick Building Syndrome" (SBS).
The main challenge for the nearest future is therefore reduction of energy consumption in buildings. For that it is necessary to adapt the development of construction materials, but at the same time it is necessary to care for the high users comfort - providing healthy inner environment together with optimal construction design.

„Active houses – buildings with low energy consumption and healthy inner environment."

How to achieve healthy inner environment with zero carbon footprint?
The effort for the lowest energy consumption of a building cannot influence the quality of inner environment and users comfort. Optimal design of a building must contain all aspects of habitability - thermal comfort, appropriate ventilation and high level of daylight. Project Model Home 2020 by VELUX has taken fulfilling of these criteria as an aim. It is based in the overall company strategy of lowering the CO_2 emissions by 50% by the year 2020. It follows the experimental projects of CO_2 neutral prefabricated superstructures SOLTAG and ATIKA on which the principles, products and technologies were used and subsequently tested.

Model Home 2020

Motto: „One experiment is better that thousands of calculations."

Project Model Home 2020 contains six environmentally friendly houses – experiments which are and will be based on the principle of active house. They will be opened for the public for a limited period of time and than inhabited and examined in the everyday operation.

action that will guide the students towards „green thinking". With its light, open rooms and healthy inner environment it will become a comfortable place for students and visitors. The building will be opened in September 2009.

Other experiments will be presented in Lone Feifer's lecture on October 1, 2009.

Experiment 1 „Home for Life"

Author: aart architects

The first experiment is family house „Home for Life" built in Aarhus (Denmark). It contains a system of elaborated measures realizing the basic idea of active house, a house with zero CO_2 emissions and high users' quality. The whole concept of the building includes creation of an intelligent wrapping that operatively reacts on the changes of climate and light conditions during the day and year ensuring the thermal as well as optical comfort of the inhabitants.

Experiment 2 „Green Lighthouse"

Author: CCO architects

New building of Copenhagen University - Faculty of Natural Sciences, Norre Campus – called „Green House" is an

1 | 2 | 3
4 | 5 |

1 - Energetická náročnost domu „Home for Life"/Energetic demands of „Home for Life"
2, 3 - Home for Life – Dům pro život
4, 5 - Green Lighthouse – Zelený maják

Olivier Jacquot

Olivier Jacquot
Rada pro kulturu a spolupráci / Cultural and cooperation counselor
Francouzská ambasáda v Praze / Embassy of France in Prague

Důležitou charakteristikou architektury je, že rozhodně více než jakákoliv jiná forma umění vzniká v místním či národním kontextu. Vzhledem k tomu, že je architektura ze své podstaty uměním trvalým a je silně spjata se svým společenským a kulturním prostředím, je obzvláště důležité pořádat setkání jako Světový den architektury nebo festivaly architektury, jako je tento. Právě tato setkání přinášejí velmi zásadní debaty a konfrontace a často právě díky těmto diskuzím můžeme nejen vytrhnout architekturu z jejího prostředí včetně toho profesního, dodat jí větší čitelnost a více ji zviditelnit, ale také dodat jí veškerou její důležitost v současné debatě.
Jedním z nejčastěji se opakujících témat v architektuře je otázka modernosti, a to je přesně to, o čem se bude letos hovořit na výstavě Désirama ve Veletržním Paláci. Tuto výstavu připravila organizace Culturesfrance a v Praze ji pořádá Francouzský institut společně s Architecture Week. Výstava představuje dílo dvaceti mladých architektů a krajinářů, dvaceti tvůrců, kteří se snaží zviditelnit své nápady a podělit se o své představy v prostředí, kde je často těžké se prosadit a odlišit se svými účelovými či uměleckými koncepcemi a kde je mnohdy náročné získat zakázky. To je také hlavní, ale ne jedinou zvláštností projektu Désirama, neboť na prvním místě zůstává představit osobnosti těchto mladých architektů, zdroje jejich inspirace, jejich zájmy a až poté jejich projekty.
Jedním z těchto mladých architektů je i Cyrille Berger, francouzský host na Architecture Week 2009. Náleží ke generaci tvůrců, kteří znovu poukazují na člověka a jeho tělo ve vztahu k prostoru s ohledem na emoce, ale i vnímání. Jeho práce souvisí s choreografií a scénografií a otevírá se tak architektuře narativní.
A co když je právě toto ona modernost v architektuře? Nevnímat ji skrz monumentálnost, ale skrz člověka, prvně pojmout tělesné měřítko a poté přidat rozhodující lidskou složku?
Doufám, že tato otázka, stejně jako mnoho dalších, často zazní během tohoto týdne a jménem Francouzského institutu bych rád vyjádřil náš velký dík všem organizátorům tohoto setkání. Velmi bych si přál, aby přispělo k objevení talentů, koncepcí a architektonických trendů obou našich zemí.

Architecture, more that any other form of art has one specificity – it is created in the local and national context. Regarding the fact that architecture is in its nature a permanent form of art, and because it is inevitably connected to its social and cultural environment, it is particularly important to organize meetings such as World Day of Architecture or festivals of architecture like this one. It is indeed during these meetings where debates and confrontations are always very productive, and thanks to these exchanges we can extract architecture from its environment, including the professional one, make it more visible and sometimes more legible, but also to give it its place in the contemporary debate.
One of the topics that keep coming up in architecture is the one of modernity, and that is exactly what will be discussed this year during the exhibition Desirama, presented in Veletržní Palác.
This event has been prepared by Culturefrance, and is organized in Prague by both French Institute and Architecture Week. It presents works of twenty young architects and landscape gardeners, twenty authors who are trying to promote their ideas and to share their conceptions in an environment where it is often difficult to get established, to make see its own functional or artistic conceptions and to get awarded commissions. And that is also the main – though not the only – special distinction of the project Desirama because the priority remains to be the introduction of these young architects' personalities, the sources of their inspiration, their interests, and then their projects.
One of these young architects is Cyrille Berger, a french guest at Architecture Week 2009. He belongs to the generation of authors who discover again the question of a man and his body in relation to the space with regards to emotion and perception. His work thus relates to the choreography and scenography and opens itself to narrative architecture.
And what if this is the modernity in architecture? Not to think through the monumental but through humanity, conceive first of all the physical scale and then add a determining human element?
I hope that this question among many others will be discussed during this week and would like to express, in the name of French Institute our thanks to all of the organizers of this occasion.
May it contribute to better knowledge of talents, conceptions and trends in architectures in both of our countries.

Cyrille Berger

Přednáška: Mladá francouzská architektura
Přednášející: Cyrille Berger

Termín konání: 30. 9. 2009 v 17.30 hodin
Místo konání: Francouzský institut v Praze, Kino 35, Štěpánská 35, Praha 1
Organizátor: Francouzský institut v Praze
Uvádí: Czech Architecture Week

Curriculum Vitae

(narozen 1975)
Konceptuální přístup Cyrille Bergera nepracuje s žádnými tradičními návrhy. Bergerovi – Cyrille pracuje se svým bratrem Laurentem P. – se zabývají výzkumem trvanlivé architektury, kterou spojují s pomíjivými a tím pádem přizpůsobivými konstrukčními systémy. Na pomezí reality a fikce jim tento přístup umožňuje vytvářet systémy, které jsou samostatné a zároveň schopné reagovat.

Studium

Po studiích na École Nationale Supérieure d'Architecture de Paris la Villette se Cyrille (1975) brzy vydal na samostatnou dráhu, pracoval jako scénograf pro Centre Pompidou a spolupracoval na projektech u Philippa Rahma se zaměřením na díla s „metabolickou" rezonancí.
Laurent P. (1972), absolvent École Nationale Supérieure des Arts Décoratifs, se vyučil u Richarda Peduzziho a Guy-Claude Francoise, výtvarných umělců zabývajících se performancí. Oba bratři Bergerové jsou fascinování architekturou a jejich přístup k tvorbě se zakládá na vzájemném propojení vztahů mezi tělem a prostorem – raději objevují, než experimentují.
Pomocí hry s vnímáním a emocemi zkoumají autoři možnosti prostoru v různých zadáních, ať už se jedná o divadlo, město nebo krajinu. Berger&Berger rozšířili záběr své profese tak, že na zavedené architektonické vzory pro bydlení a služby nahlížejí z nového úhlu pohledu za použití neviditelných, ale přesto rozeznatelných parametrů. Kulturní oblast, ve které pracují, jim umožňuje vytvářet nestandardní architekturu, aniž by přitom produkovali pomíjivé tvary. Každý projekt je příležitostí použít fikci, něco mezi úkrytem a velkolepou stavbou, na základě koncepčního procesu vycházejícího z vyprávění. Každý projekt tedy má vlastní scénář s vlastními pravidly, která napomáhají rozvoji myšlenky, což je mnohem více než jen samotné stavění. Ve skutečnosti Berger&Berger pracuje na poli, které vyzývá architekturu stejně jako scénografie prostřednictvím grafiky, designu, krajiny a urbanismu bez jakékoli hierarchické zaujatosti.
Kancelář Berger&Berger byla založena v roce 2006.

Curriculum Vitae

(born in 1975) graduated from the École Nationale Supérieure d'Architecture de Paris la Villette, Laurent P. Berger (born in 1972) graduated from the École Nationale Supérieure des Arts Décoratifs. They founded Berger&Berger in 2006. Cyrille Berger's conceptual approach does not follow any traditional plan. The Bergers – Cyrille works with his brother Laurent P. – delve into durable architectural research, which they cross with that on more fleeting and therefore more flexible stage systems. Between reality and fiction, this approach allows them to create systems that are both autonomous and reactive.

Education

Trained at the École Nationale Supérieure d'Architecture de Paris la Villette, Cyrille took a singular direction very early on, working on scenographies at the Pompidou Center and cooperating on projects at the Philippe Rahm agency – focused on works with a „metabolic" resonance. A graduate of the École Nationale Supérieure des Arts Décoratifs, Laurent P. followed the teachings of Richard Peduzzi and Guy-Claude François, plastic artists devoted to live performances. The Berger brothers share the same fascination with architecture and follow an approach based on the interwoven relationship between the body and space – exploration rather than experimentation.
Playing with the perceptive and the emotional, this singular approach permits them to test the occupancy conditions of space on various stages, theater or urban, even landscape. Berger&Berger has a broadened view of the profession capable of envisaging architectural programs for housing and facilities from an innovative angle, through the introduction of invisible but still perceptible parameters.
The cultural fields in which they work allow them to produce nonstandard architecture, without however, embracing an ephemeral plastic. Each program is an opportunity to extrapolate a fiction, between shelter and edifice, following a conception process based on narration. So each project corresponds to a script with its own rules that assist the fictional development, which is beyond the act of building. De facto, Berger&Berger works on territories that summon architecture as much as scenography, by way of graphics, design, landscape and urban development, without any preconceived hierarchy.

Berger&Berger
225 rue Saint-Denis
75002 Paříž, Francie
www.berger-berger.com

Lecture: Young frenca architecture
Lecturer: Cyrille Berger

Date: 30. 9. 2009 at 5.30 pm
Place: IFP, Kino 35, Štěpánská 35, Prague 1
Organizer: IFP

Notus Loci, rezidence umělce

Château de Vassivière, Beaumont du Lac, Francie/France
Shrnutí/Brief: residence pro umělce a dostavba mezinárodního uměleckého centra Île de Vassivière/artists' residence and extension of the international art and landscape center, Île de Vassivière
Zadavatel/Developer: Région Limusin
Plocha/Areas: 696 m²
Vládní zakázka/Government contract:
Soutěž/Competition: červen 2008/June 2008
Projekt/Complete project:
© Berger&Berger/ BuildingBuilding

Na vassivièrské straně ostrova se Berger&Berger pustili do přestavby umělcova obydlí skrytého v atypické schránce velkolepého sídla. Stavba je chápána jako reliéf, který se musí přeprogramovat, proto autoři odstranili všechny dekorace a nadbytečné ornamenty, aby vynikla samotná podstata místa. Tento postup přinesl různorodé vnitřní klima, jak v doslovném smyslu, tak v obrazném. V závislosti na zaplněnosti místnosti klima určuje tepelná setrvačnost použitého granitu. Hlavní budovu protíná abstraktní prostor s několika otvory včetně jednoho směřujícího k nebi. Spíše než aby evokovaly funkce spojené se zdejší náplní (video, sochy, apod.), připomínají pracovní prostory a expozice vnitřní krajinu v atmosférické kontinuitě s ostrovem. Je to smyslný prostor tvořený bílým, proměnlivým, téměř fluorescentním světlem.

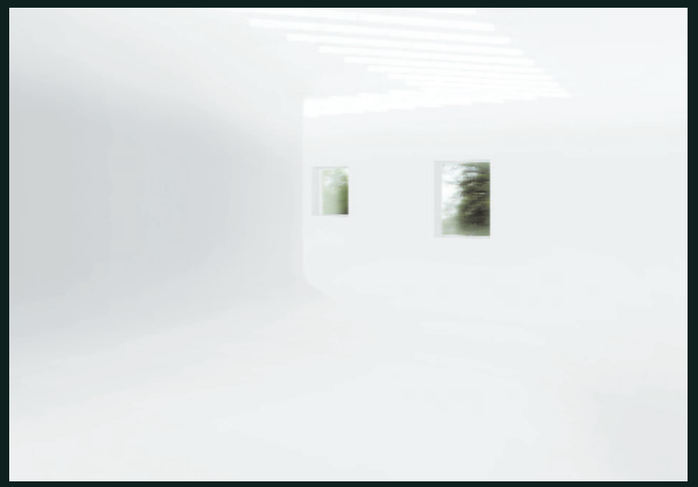

Notus Loci, artists' residence (2009)

On the Vassivière island site, in the art center's château, Berger&Berger undertakes the remodeling of artists' residences in the heteroclite envelope of the edifice. The building is envisaged as a topography to be reprogrammed, in which they remove all the decoration and superfluous ornamentation to attain the very essence of the place.
Their strategy induces various interior climates, in the literal as well as the figurative meaning of the word, according to how the space is occupied, by reducing the volume heated by the thermal inertia of the existing granite.
An abstract space crosses the main building, with a few openings including one facing the sky. Rather than attributing functions linked to identified practices (video, sculpture, etc.) to the studio, the work spaces and the exposure suggest interior landscapes, in atmospheric continuum with the island. It is a space made sensual by the white, floating and almost fluorescent light, to offer an array of singular attitudes to the creators in residence.

Blinder Berg, moderní opera (2009)

Mnichov, Německo/Munich, Germany
Shrnutí/Brief: Operní dům pro 350 lidí/opera house for 350 people

Zadavatel/Developer: Bayerische Staatsoper, Mnichov
Plocha/Area: 650 m²

Návrh/Conception: leden-prosinec 2007/Jan.-Dec. 2007
Realizace/Development: leden-květen 2008/January-May 2008
Dokončení/Delivery: červenec 2009/July 2009
Projekt/Complete project:
© Berger&Berger

Pro novou budovu Mnichovského operního festivalu zvolili Berger&Berger přístup deformace. Architekti obnovili nerovný povrch uprostřed Marstallplatz, vznikly oblé hrboly, které nově přetváří městský prostor. Horská alegorie představující fyzické sbližování lidí a bohů oživuje neproniknutelné prostory, jenž se objevují v mnoha operních libretech. Navzdory svému vzezření není "Slepá hora" určena k lezení, ale je to úkryt, jehož forma je výsledkem akustických studií instrumentálních a hlasových požadavků. S odkazem na labyrinty a jiné podzemní galerie tvoří vnitřek množství scénografických oddělení, které oddělují herce a hudebníky od publika. Další možnosti využití prostoru jako kavárny nebo klubu mění vzhled hmoty budovy během letních festivalů. Skalnatý reliéf pulzuje do noci a září neonovými světly připevněnými na okrajích.

Blinder Berg, a temporary opera house (2009)

For the new theater for the Munich Opera Festival, Berger&Berger uses the deformation approach. The architects recreate an uneven topography in the middle of the Marstallplatz, an opaque protuber-ance that reconfigures urban space. This mountain allegory, which presents the physical approaching of men and gods, recreates in a secular manner the unfathomable spaces that recur in many opera libretti. Despite its silhouette, this "blind mountain" is not a relief to be climbed, but a shelter whose form results from acoustical studies based on the program's musical and vocal requirements. Making reference to labyrinths and other underground galleries, it has a host of scenographic partitions inside it by means of topographic flexibility, which distinguishes actors and musicians from the public. Other uses of the space, such as a café or nightclub, vary this telluric volume during summer festivals.
The rocky volume makes the night throb through its neon light composition mounted on its edges.

1 - Notus Loci, rezidence umělce/Notus Loci, artists' residence
2 - Blinder Berg, moderní opera/Blinder Berg, a temporary opera house

Výstava Désirama

DÉSIRAMA (*)

Výstava představuje práce oceněné v rámci „Nouveaux Albums des Jeunes Architectes et des Paysagistes (NAJAP)" v roce 2007-2008. Toto ocenění vzniklo jako výsledek politiky cílené podpory mladé architektury, která se začalo uplatňovat v roce 1980 jako „Albums des jeunes architectes". V současné době jsou tak v rámci této politiky, zaštítěné Ministerstvem kultury, každé dva roky oceňováni mladí francouzští nebo zahraniční architekti (včetně krajinářů) do 35 let, pro něž ocenění znamená individuální podporu a propagaci.

Tato podpůrná aktivita vychází z předpokladu, že pro mladé architekty často není snadné se prosadit a získat uznání od developerů nebo vyhrávat soutěže. Stejně tak je to ale těžké pro hodnotitele, rozpoznat nadání, kvality a motivaci u tak mladých profesionálů, protože mají málo referencí. Cílem NAJAP je podpořit návrháře a klienty ke vzájemné důvěře a spolupráci.

Díky kontaktům vybudovaným okruhem sponzorů, mezi něž patří jak institucionální, tak soukromí partneři, developeři, organizace propagující architekturu, stejně jako místní komunity, je možné zavádět systémy, které směřují k ambiciózním cílům:

- pomáhat talentovaným mladým architektům získat autorizaci a tím změnit přístup zadavatelů, kteří je teď přehlížejí
- propagovat nadání, nápady a vědomosti mladých architektů, především v oblastech, které nejsou zrovna v popředí zájmů
- vyzdvihovat kvalitu projektů, často skromných svými rozměry, ale ukázkově zpracovaných
- podpořit soutěživost nejen mezi mladými tvůrci, ale i mezi staršími profesionály a studenty architektury.

Výstava, speciálně navržená pro zahraniční publikum a organizovaná společností Culturesfrance (institucionální člen z okruhu sponzorů NAJAP) ve spolupráci s Odborem architektury a památek Ministerstva kultury a Cité de l'architecture & du patrimoine (původní autor výstavy) tyto cíle splňuje. Navíc kromě představení děl dvaceti návrhářů podněcuje výstava diskuse o podpoře mladých autorů. V neposlední řadě tento projekt prezentuje náplň NAJAP (otevřenost pro cizí architekty a krajinné architekty, pevně dané podmínky), která přináší naději do budoucna a podněcuje vznik podobných akcí v zemích, kde vystavuje.

(*) „Désirama" je původní označení autorů výstavy pro obrazový a hudební doprovod vybraný samotnými architekty a krajináři, který přibližuje jejich zdroje inspirace a jejich životní postoje.

DÉSIRAMA (*)

This exhibition presents the awards for the 2007-2008 session of „Nouveaux Albums des Jeunes Architectes et des Paysagistes (NAJAP)", an award that has come about as a result of a public policy for supporting youth architecture, which began in 1980 with „Albums des jeunes architectes". Every two years, this policy, backed by the Ministry of Culture and Communication, now honours young French or foreign architects or landscape architects under 35 years of age, to whom it offers specific support and an enhanced profile.

This support initiative starts from the premise that it is often difficult for young architects and landscape architects to become known and gain recognition from developers or to compete for and win design competitions; however, it is also difficult for commissioners of works to identify the skills, qualities and motivation of these professionals who still have few references. The objective of NAJAP is to encourage designers and clients to come together and build mutual trust.

Thanks to a network built around a circle of patrons, comprising major institutional and private partners, public and private developers, organisations that disseminate and promote the knowledge of architecture, as well as local communities, it is therefore possible to implement systems all aimed at meeting ambitious objectives and challenges:

- to assist talented young architects and landscape architects to get commissioned and thus help change attitudes, such that developers turn more often to the younger generation;
- to promote the talent, ideas and know-how of young architects and landscape architects, notably in certain areas of activity that have been given little attention by the profession;
- to underline the quality of projects, often quite modest in scope but exemplary in terms of their handling and the relevance of the solution provided for developers;
- to help to inspire emulation on the part of young architects and landscape architects, but also among older professional colleagues and students of architecture and landscape architecture schools as well as other building sector professionals.

This exhibition, specifically designed for an international audience and produced by CULTURESFRANCE (institutional member of the NAJAP sponsorship circle) in association with the Department of Architecture and Heritage within the Ministry of Culture and Communication and the Cité de l'architecture & du patrimoine (original creator of the exhibition), meets these challenges and objectives. Moreover, in addition to a presentation of the works of twenty designers, the exhibition promotes discussion of ideas about national or local policies in support of youth design. Lastly, it demonstrates the international nature of NAJAP's policy (applications open to foreign architects and landscape architects, subject to certain conditions), thus hoping in the future to encourage new applications in countries where it is exhibited.

(*) „Désirama" is the original name given by the exhibition's designers to the production of images and music chosen by the architects and landscape architects themselves, away from the strict sense of architecture and landscape, to illustrate their visual and audio „immersion" in where they live and from where they draw both pleasure and inspiration.

Pierre Audat

222 rue Saint-Martin
75003 Paříž, Francie
www.pierreaudat.com

Pierre Audat začínal jako umělec, ale brzy si našel svou cestu k vyjádření v architektuře. Setkávání jak s lidmi, tak se stavbami mu potvrdilo správnost volby a vedlo jej k objevování prostorových a materiálových možností.
Pierre Audat (1976) je absolventem École Nationale Supérieure d'Architecture de Paris la Villette. V roce 2007 založil vlastní kancelář.

Introduced very early on to artistic practices, Pierre Audat rapidly found his path of expression in architecture. His encounters, both human and urban, confirmed this choice and led him to explorations that were both, spatial and material, ever attentive to the domestic and private dimension of his clients. Pierre Audat (born in 1976) is a graduate of the École Nationale Supérieure d'Architecture de Paris la Villette. He founded his agency in 2007.

Dúm v Normandii/House in Normady, 2007

Champeaux (50), Francie/France
Shrnutí/Brief: rekreační objekt pro dvě rodiny/secondary residence for two families
Zadavatel/Client: soukromá osoba/private
Plocha/Area: 150 m²
Návrhy/Studies: 2005-2006
Dokončení/Delivery: leden 2007/Jan. 2007
Spolupráce/Cooperation: Henri Gueydan-Ciel Rouge Création, partner architects
Projekt/Complete project © CRC/Nicolas Mathéus

3box

(Pacôme Bommier a Jonathan Bruter)
26 rue Pradier, 75019 Paříž, Francie
www.3box.biz

Kancelář 3box, založená v roce 2006 a vedená architektem Pacôme Bommierem a krajinným návrhářem Jonathanem Bruterem, vyvíjí nové postupy a koncepty, pracuje s experimentálním přístupem.
Pacôme Bommier (1973) vystudoval École Nationale Supérieure d'Architecture de Versailles. Jonathan Bruter (1979) vystudoval École d'Architecture et de Paysage de Bordeaux. 3box založili v roce 2006.
Founded in 2006, the agency 3box, headed by the architect Pacôme Bommier and the landscape designer Jonathan Bruter, develops research and concepts through their complementary perspectives. Together, they always tackle function through an experimental approach.
Pacôme Bommier (born in 1973) is a graduate of the École Nationale Supérieure d'Architecture de Versailles. Jonathan Bruter (born in 1979) is a graduate of the École d'Architecture et de Paysage de Bordeaux. 3box was founded in 2006.

Krajský soud v Paříži (TGI) /Paris County Court (TGI)

Paris (XIIIe), Francie, 2006, VÍTĚZ/PRIZEWINNER

Shrnutí Tribunal de Grande Instance (TGI), bydlení, kanceláře, služby, obchod a zelené plochy/Brief: Tribunal de Grande Instance (TGI), housing, offices, facilities, businesses and green spaces
Zadavatel/Developer: Paris courts of law
Plocha/Area: 100 000 m² (dvorana/court) + 238 000 m² (městská výstavba/urban development)
Projekt/Project: Soutěž/Competition: 2006
Tribunal de Paris: © 3box

Atelier du Serpentaire

(Valentine Ader
and Clotilde Viellard-Buchet)
199 boulevard Pereire,
75017 Paříž, Francie
www.serpentaire.net

V Ateliéru du Serpentine se prolínají obory: od geologie po krajinářství Valentiny Ader a od ekologie po územní plánování Clotilde Viellard-Buchet. Kancelář funguje od roku 2003 a má na kontě různorodé projekty, vždy s důrazem na respektování historie.
Valentine Ader (*1977) vystudovala École Supérieure de l'Architecture des Jardins stejně jako Clotilde Viellard-Buchet (*1973), která je také absolventkou oboru krajinná architektura na Harvardu (Cambridge, USA). Atelier du Serpentine vznikl v roce 2003.

Disciplines intermingle in the Atelier du Serpentaire: from earth sciences to landscaping for Valentine Ader and from ecology to urban planning for Clotilde Viellard-Buchet. The firm has handled projects of varying scales since 2003, always attentive to incorporating and respecting vestiges of the past.
Valentine Ader (born 1977) is a graduate of the École Supérieure de l'Architecture des Jardins, as is Clotilde Viellard-Buchet (born 1973), who also holds a Master's in Landscape Architecture from Harvard University (Cambridge, Massachusetts, USA). The Atelier du Serpentaire was established in 2003.

Francouzsko-čínská zahrada pro Ústřední pekingskou školu / Franco-Chinese Garden for the Central School of Beijing, 2009

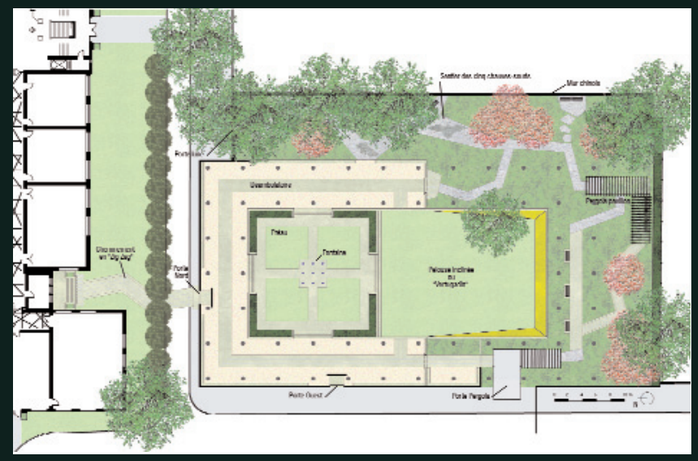

Peking, Čína/Pékin, Chine,
Shrnutí: návrh francouzsko-čínské zahrady pro Ústřední školu ve pekingském univerzitním kampusu/Brief:design for a Franco-Chinese Garden for the Central School on the Beijing University campus
Zadavatel/Developer: Přátelé Ústřední školy umění a průmyslu/Friends of the Central School of Arts and Industry
Plocha/Area: 3500 m²
Návrh/Studies: 2007
Realizace/Delivery: 2009
Spolupráce/Cooperation: Wladimir Mitrofanoff, architect
Projekt/Project: APS, PRO, DET, AOR
Jardin franco-chinois: © Atelier du Serpentaire

Franklin Azzi Architecture

10 rue Saint Marc, 75002 Paříž, Francie
www.franklinazzi.com

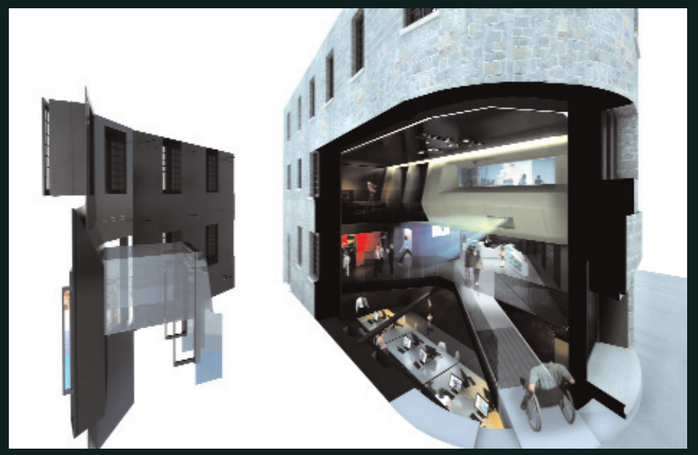

Franklin Azzi, vyučený na École Spéciale d'Architecture, přišel s konceptem architektury, který je „kompromisem mezi teoretickým výzkumem a sochařskou formou". Technickou i estetickou stránku každého projektu chápe jako jeden celek.
Frankli Azzi (1975) vystudoval École Spéciale d'Architecture v Paříži. Kancelář Franclin Azzi Architecture založil v roce 2006.

Trained at the École Spéciale d'Architecture, Franklin Azzi acquired a concept of architecture that was a „compromise between theoretical research and sculptural form".
He confronts the technical and aesthetic aspects of each project as a whole, following the British model.

Franklin Azzi (born 1975) is a graduate of the École Spéciale d'Architecture in Paris. He established Franklin Azzi Architecture in 2006.

Centre de la Francophonie des Amériques, 2008, Québec, Kanada

Shrnutí/Brief: kulturní centrum/cultural centre
Zadavatel/Developer: Ubifrance, Ministry of Culture and Communication, Foreign Affairs Ministry
Partner zadavatele/Development partner: Société Immobiliare du Québec
Plocha/Area: 450 m^2 net floor area (zastavěná plocha)
Náklady/Cost: €1.15 M excluding tax (bez daně)
Návrhy/Studies: 2007
Realizace/Delivery: 2008
Projekt/Completed project: s P. A. Grether (partner architect), Th. Payet (scenography)
Centre de la francophonie: © F. Azzi Architecture

V. W. House, Yport (76), Normandie, Francie, 2008

Shrnutí/Brief: soukromý dům/private home
Soukromý klient/Private client:
Plocha/Area: 100 m^2 (zastavěná plocha/net floor area)
Private commission
Návrhy/Studies: 2006-2007
Realizace/Delivery: April 2008
Projekt/Completed project: Maison V.W: © F. Azzi Architecture

Bali Barret, 2004

Tokio, Japonsko/Tokyo, Japan
Shrnutí/Brief: dva módní butiky/ two prêt-à-porter boutiques
Zadavatel/Developer: Bali Barret, Sazaby Inc
Plocha/Area: 140 m^2 a 110 m^2
Návrhy/Studies: June 2004
Realizace/Delivery: Sept. 2004
Projekt/Complete project: Bali Barret: © F. Azzi Architecture/as.design-studio

Cyrille Berger (Berger&Berger)

225 rue Saint-Denis
75002 Paříž, Francie
www.berger-berger.com

Konceptuální přístup Cyrilla Bergera nepracuje s žádnými tradičními návrhy. Bergerovi – Cyrille pracuje se svým bratrem Laurentem P. – se zabývají výzkumem trvanlivé architektury, kterou spojují s pomíjivými a tím pádem přizpůsobivými konstrukčními systémy. Na pomezí reality a fikce jim tento přístup umožňuje vytvářet systémy, které jsou samostatné a zároveň schopné reagovat.
Po studiích na École Nationale Supérieure d'Architecture de Paris la Villette se Cyrille (1975) brzy vydal na samostatnou dráhu, pracoval jako scénograf pro Centre Pompidou a spolupracoval na projektech u Philippa Rahma se zaměřením na díla s „metabolickou" rezonancí. Laurent P. (1972), absolvent École Nationale Supérieure des Arts Décoratifs, se vyučil u Richarda Peduzziho a Guy-Claude Francoise, výtvarných umělců zabývajících se performancí. Kancelář Berger&Berger byla založena v roce 2006.

Cyrille Berger's conceptual approach does not follow any traditional plan. The Bergers – Cyrille works with his brother Laurent P. – delve into durable architectural research, which they cross with that on more fleeting and therefore more flexible stage systems. Between reality and fiction, this approach allows them to create systems that are both autonomous and reactive.
Cyrille Berger (born in 1975) graduated from the École Nationale Supérieure d'Architecture de Paris la Villette, Laurent P. Berger (born in 1972) graduated from the École Nationale Supérieure des Arts Décoratifs. They founded Berger&Berger in 2006.

Ca Va, Prefabrikované kino/Ça va, a prefabricated movie theater, 2006

Dijon, Paříž, Francie, pojízdné kino/a traveling movie theater
Shrnutí/Brief: sál pro filmová a jiná představení, 80 míst/theatre for movies and other expressions, 80 seats
Zadavatel/Developer: Dijon Bourgogne Theater, National Drama Center
Plocha/Area: 95 m^2
Koncepce/Conception: červen-srpen 2006/June-August 2006
Realizace/Execution: září-listopad 2006/September-November 2006
Návrh/Conception: Laurent P. Berger, umělecká spolupráce/artistic collaboration: Cyrille Berger
Projekt: © Berger&Berger/ Guillaume Ziccarelli

Emma Blanc

41 rue de la Mare | 75020 Paříž, Francie
www.emmablanc.com

Emma Blanc začínala jako výtvarnice, aby si později zvolila jako svůj obor krajinnou architekturu. Její nasazení prozrazuje upřímnou touhu zlepšovat společné životní prostory. Emma Blanc (1975) vystudovala École National Supérieure de Paysage de Versailles. Svoji kancelář založila v roce 2007.

Drawing on the decorative arts as a point of departure, Emma Blanc has chosen landscape architecture to develop increasingly open and welcoming designs for public spaces, her material of choice. Her commitment stokes a true desire to improve shared living space.
Emma Blanc (born in 1975) is a graduate of the École National Supérieure de Paysage de Versailles. She founded her agency in 2007.

Ecosite, 2010
Ramonville – Toulouse (31) Francie

Shrnutí/Brief: budova a veřejný park s tématem udržitelného rozvoje/ building and public park around the theme of sustainable development
Zadavatel/Developer: Région Midi-Pyrénées
Plocha/Area: 10 acres (landscaping)
Návrhy/Studies: 2008
Realizace/Delivery: 2010
Kompletní krajinná uprava/ Complete landscaping project:
Puig & Pujol, Projectiles, Marc Sérieis, © E. Blanc/G. LHUIllier

Olivier Boucheron (nelobo)

38 boulevard Victor Hugo, 44200 Nantes, Francie

Podle Oliviera Boucherona závisí péče o životní prostředí především na lidstvu. Proto se rozhodl zkoumat extrémní životní podmínky, i starodávné, na odlehlých místech planety. Z těchto pozorování vznikl jeho přístup, jenž respektuje území a jeho zkušenosti, což uvádí do praxe jak ve Francii, tak jinde.
Olivier Boucheron (1974) vystudoval École Nationale Supérieure d'Architecure de Paris la Villette. Nelobo založil v roce 2000.

According to Olivier Boucheron, care for the environment primarily depends on mankind. He therefore has chosen to go explore makeshift living conditions, even archaic ones, at the far reaches of the world. From these observations, he extracts an approach that respects the territory and its experiences, which he implements in France and elsewhere.
Olivier Boucheron (born in 1974) is a graduate of the École Nationale Supérieure d'Architecure de Paris la Villette. He founded nelobo in 2000.

Obnova „stojícího kamene"/ Restoration of a „standing stone" construction, 2005 Trégunc, Francie

Shrnutí/Brief: obnova a přestavba statku na obytné prostory/restoration and transformation of a farm outbuilding into additional housing
Zadavatel/Client: Soukromý/Private
Plocha/Area: 71 m² SHON
Návrhy/Studies: February 2005
© O. Boucheron

Bureau Bas Smets

Rue des Choux 32/10, 1000 Bruxelles, Belgie
www.bassmets.be

Inženýr, architekt a krajinář, to všechno je Bas Smets, který svůj komplexní přístup uplatňuje na široké škále krajinných projektů. Na základě přesvědčení, že „krajina je základem městského plánování" pracuje v souladu s „teritoriálním racionalismem" a snaží se bránit rozlézání měst do krajiny.
Bas Smets (1975) je absolventem architektury a inženýrství na Katolické univerzitě v Lovani (Belgie) a navazujícího krajinářského studia na Univerzitě v Ženevě. Kancelář Bureau Bas Smets vznikla na počátku roku 2007.

Engineer, architect and landscape designer: Bas Smets is all of these, and he practices his comprehensive approach on a wide range of landscapes. „Convinced" (and rightly so) that landscape is the basis for town planning", he acts in accordance with a „territorial rationalism", resisting the tendency to urban sprawl.
Bas Smets (born 1975) holds a degree in architecture and engineering from the Catholic University (K.U.) in Louvain (Belgium) and in Advanced Landscape Studies from the University of Geneva. He established the Bureau Bas Smets at the beginning of 2007.

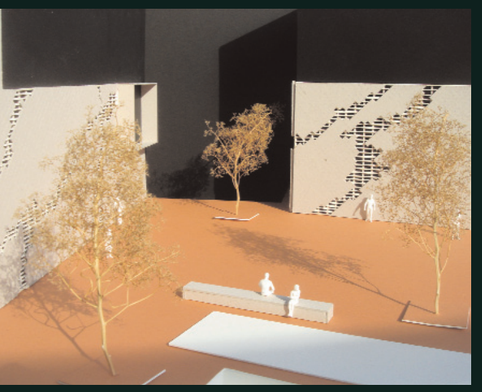

Bijloke The Ballets C de la B & LOD, Gand, Belgie, 2009

Shrnutí/Brief: návrh a realizace okolí nově vzniklých divadel/ design and execution of exterior space surrounding new theatres
Zadavatel/Developer: Les Ballets C de la B & LOD
Návrhy/Studies: 2003
Realizace/Delivery: 2009
Spolupráce/With: De Vylder Architecten, architects
BIJLOKE: © Bureau Bas Smets

Vladimir Doray

19 rue de la Chapelle, 75018 Paříž, Francie
www.wildrabbits.fr

Po ukončení studií na École Nationale Supérieure d'Architecture de Paris-Belleville v roce 2002 strávil Vladimir Doray dlouhý čas snahou vymanit se z vlastní škatulky. Nakonec si našel svůj vlastní plastický styl pracující s mnohovrstevnatou metodologií.
Vladimir Doray (1975) vystudoval École Nationale Supérieure d'Architecture de Paris-Belleville. Svůj styl objevil v roce 2005.

After graduating from the École Nationale Supérieure d'Architecture de Paris-Belleville in 2002, Vladimir Doray spent a long time trying to extract himself from this mold. He finally found his own plastic mode, working on the domestic scale using an additional „multi-layer" methodology.
Vladimir Doray (born in 1975) graduated from the École Nationale Supérieure d'Architecture de Paris-Belleville. He founded his structure in 2005.

Anti-loft, dům v Paříži/ The anti-loft, a house in Paris, Paris (XVIIIe), Francie, 2005

Shrnutí/Brief: samostatný dům s nezávislým studiem/ an individual house with an independent studio
Zadavatel/Client: soukromý klient/private
Plocha/Area: 190 m² (zastavěná plocha/net floor area)
Spolupráce/With: Hélene Michelson, high environmental quality architect
Návrhy/Studies: 2003
Realizace/Delivery: 2005
antiloft: © V. Doray/Arnaud Rinuccini

Dorell Ghotmeh Tane (Dan Dorell, Lina Ghotmeh, Tsuyoshi Tane)

6 rue Desargues, 75011 Paříž, Francie
www.dgtarchitects.com

Na křižovatce světů. Lina Ghotmeh původem z Libanonu, Italo-izraelec Dan Dorrell a Japonec Tsujoši Tane se setkali v Londýně v architektonické kanceláři. Jediná soutěž – na Národní estonské muzeum – dala vzniknout spojení jejich kultur a vedla je k založení vlastní kanceláře v Paříži.
Lina Gohtmeh (1980) je absolventkou Americké univerzity v Bejrútu, Dan Dorrell (1973) vystudoval Polytechniku v Miláně a Tsujoši Tane (1979) Univerzitu Hokkaido Tokai. Dorell Ghotmeh Tane/Architects byla založena v roce 2006.

At the crossroads of different worlds. The Lebanese Lina Ghotmeh, the Israeli-Italian Dan Dorrell and the Japanese Tsuyoshi Tane met in London at an architecture agency. A single competition – that of the National Museum of Estonia – brought about the coalescence of their cultures and led them to found their own agency, in Paris.
Lina Gohtmeh (born in 1980) graduated from the Amer-ican University of Beirut, Dan Dorell (born in 1973) graduated from the Milan Politechnic and Tsuyoshi Tane (born in 1979) from the University of Hokkaido Tokai. The Dorell Ghotmeh Tane/Architects structure was founded in early 2006.

Národní estonské muzeum/ National museum of Estonia, Tartu, Estonie, 2011, VÍTĚZ/prizewinners

Shrnutí/Brief: Národní muzeum (výstavní prostory, přednáškové sály, kanceláře, depozitáře, atd.)/National Museum (exhibition spaces, auditoriums, office, archives, etc.)
Zadavatel/Developer: Estonian Ministry of Culture
Plocha/Area: 28.000 m² (zastavěná plocha/net floor area)
Soutěž/Competition: January 2006
Realizace/Delivery: 2011
Projekt/Complete project
Spolupráce/With: Bollinger+Grohamm GmbH, Paris engineers and EA Reng, Tallin (project phase).
Musée d'Estonie: © OGT

Drop Architectes

(Olivier Charles, Antoine Cordier, Armel Neouze, Jacques Gelez)
4 rue Grégoire de Tours,
75006 Paříž, Francie
www.drophouse.fr

Raději než pracovat samostatně, rozhodli se Olivier Charles, Antione Cordier, Armel Neouze a Jacques Gelez pracovat společně a založili DROP Architects. Jejich činnost charakterizuje společná práce na rozvoji moderních přístupů.
Olivier Charles (1978) a Armel Neouze (1977) vystudovali École Nationale Supérieure d'Architecture de Paris la Seine, Antione Cordier (1977) École Nationale Supérieure d'Architecture de Paris Malaquais a Jacques Gelez (1974) École Nationale Supérieure d'Architecture de Paris la Villette. Studio DROP Architects vzniklo v říjnu 2007.

Rather than work alone in isolation, Olivier Charles, Antoine Cordier, Armel Neouze and Jacques Gelez decided to head in the same direction and founded DROP Architectes. Their approach is distinguished by the collaborative development of streamlined projects.
Olivier Charles (born in 1978) and Armel Neouze (born in 1977) graduated from the École Nationale Supérieure d'Architecture de Paris la Seine, Antoine Cordier (born in 1977) from the École Nationale Supérieure d'Architecture de Paris Malaquais and Jacques Gelez (born in 1974) from the École Nationale Supérieure d'Architecture de Paris la Villette. DROP Architectes was founded in October 2007.

Chan Chan Fall, Chan Chan, Pérou, 2006
První cena/First prize

Shrnutí/Brief: Belvedere Hotel
Zadavatel/Developer: Arquitectum
Plocha/Area: 3 200 m^2 (zastavěná plocha/net floor area)
Soutěž/Competition: leden 2006/Jan. 2006
Projekt/Project: soutěž/competition
Chan Chan Fall: © Drop

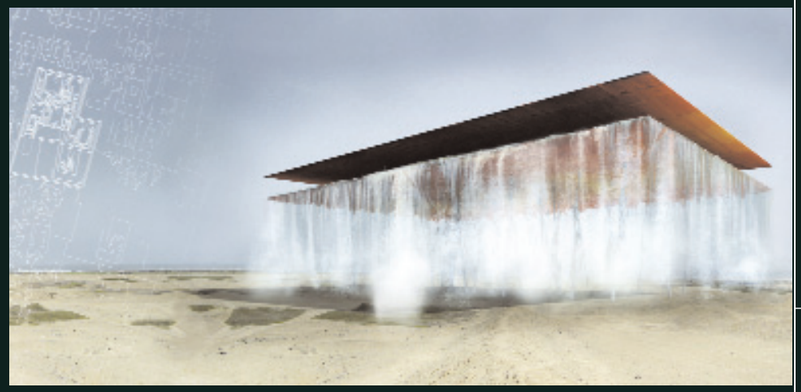

Mind Shaft, Stockholm, Sweden, 2006

Shrnutí/Brief: národní knihovna/national library
Zadavatel/Developer: Swedish Association of Architects
Plocha/Area: 2 400 m^2 (zastavěná plocha/net floor area)
Soutěž/Competition: listopad 2006 /Nov. 2006
Projekt/Project: soutěž/competition
Mind Shaft: © Drop

Raphaël Gabrion

17 rue Belgrand, 75020 Paříž, Francie
www.raphaelgabrion.com

Raphaël Gabrion snil o tom, že stane návrhářem lodí. Vzhledem k nedostatku příležitostí na stavění plovoucích konstrukcí pokračoval v hledání oblastí, které nabízejí nové obzory.
Raphaël Gabrion (1976) absolvoval École Nationale Supérieure d'Architecture de Normandie. Kancelář si založil v roce 2007.
Raphaël Gabrion je jedním ze 40 mladých návrhářů mladších čtyřiceti let podporovaných Evropským centrem architektury.

Raphaël Gabrion dreamed of becoming a naval architect. Lacking the opportunity to build floating constructions, he ceaselessly searched far and wide for programmatic areas that offered new horizons.
Raphaël Gabrion (born in 1976) graduated from the École Nationale Supérieure d'Architecture de Normandie. He built this structure in late 2007. Raphaël Gabrion is one of 40 young designers under the age of 40 supported by the European Center of Architecture.

Nazca Antechamber, Nazca, Peru, 2004,
Vítěz/Prizewinner

Shrnutí/Brief: hotel a observatoř/A hotel and an observatory
Zadavatel/Developer: Arquitectum
Plocha/Area: 1500 m^2 (zastavěná plocha/net floor area)
Soutěž/Competition: listopad 2004/Nov. 2004
Anti-chambre de Nazca: © R. Gabrion

h2o Architectes

(Charlotte and Jean-Jacques Hubert)
126 rue du Temple
75003 Paříž, Francie
www.h2oarchitectes.com

Pod značkou h2o nalezneme Charlotte a Jean-Jacques Hubertovi, vystudované architekty, kteří spolupracují od roku 2005. Oba mají dokonalé znalosti historické i současné architektury a svoji práci staví na respektu.
Charlotte Hubert (1975) vystudovala Éco-le Nationale Supérieure d'Architecture de Paris Belleville and the Centre des Hautes Études de Chaillot. Jean-Jacques Hubert (1074) absolvoval École Nationale Supérieure d'Architecture de Nantes. h2o architects založili v únoru 2005.

h2o is the code name for Charlotte and Jean-Jacques Hubert, both state certified architects, who have been working together since 2005. Bringing together well-honed knowledge in historical and contemporary architecture, they see their work as a vehicle of respect.
Charlotte Hubert (born in 1975) is a graduate of the Éco-le Nationale Supérieure d'Architecture de Paris Belleville and the Centre des Hautes Études de Chaillot (heritage). Jean-Jacques Hubert (born in 1974) is a graduate of the École Nationale Supérieure d'Architecture de Nantes. They founded h2o architectes in February 2005.

Návrh městského mobiliáře/Design of A street furniture Line, Study site: Valenciennes (59), 2007

Shrnutí/Brief: městský nábytek, sedačka, křeslo, lavička a záhon/street furniture, seat, adjustable armchair, bench, conversation bench and flowerbed.
Zadavatel/Developer: Lafarge et Azuly
Návrhy/Studies: 2005
Marketing: June 2007
Spolupráce/With: Nicolas Sterling, Miguel Mazeri
Distributor: Azuly
Materiál/Material: Ductal®
Mobilier urbain: © h2o/Stéphane Chalmeau

Rekonstrukce zahradního pavilonu/Renovation of a garden pavilion, Chatou (78), Francie, 2007

Shrnutí/Brief: rekonstrukce/home renovation
Soukromý vlastník/Private owner
Plocha/Area: 24 m^2 (zastavěná plocha/net floor area)
Studie/Studies: Jan. 2007
Realizace/Delivery: Sept. 2007
Projekt/Complete project
Pavillon de jardin: © h2o/Stéphane Chalmeau

Yves Moreau

(Studio Muoto Architectes)
10 rue des Bluets,
75011 Paříž, Francie
www.studiomuoto.com

Muoto (finsky „forma") je název, který si zvolil Yves Moreau a jeho partneři, Gilles Delalex a Thomas Wessel-Cessieux, jako vyjádření jejich spolupráce na křižovatkách jejich kultur (Francie, Belgie, Holandsko a Británie) založenou na vědeckých a sochařských studiích.
Yves Moreau (1976) je architekt, absolvent Chalmers Scientific University v Goteborgu (Švédsko). Studio Muoto Architects založil společně s Gillesem Delalexem (1972) a Thomasem Wessel-Cessieuxem (1970) v roce 2003.

Muoto („form" in Finnish) is the phoneme chosen by Yves Moreau and his partners, Gilles Delalex and Thomas Wessel-Cessieux, to evoke a venture at the crossroads of their cultures (French, Belgian, Dutch and British) based on both scientific and sculptural studies.
Yves Moreau (born 1976) is an architect, with a Master's in architecture from the Chalmers Scientific University in Göteborg (Sweden). He established Studio Muoto Architectes with Gilles Delalex (born 1972) and Thomas Wessel-Cessieux (born 1970) in 2003.

Busan eco-center, Busan, Korea, 2004, Finalisté/Finalists

Shrnutí/Brief: výstavní a vzdělávací prostory, konferenční sál a kanceláře/exhibition and educational spaces, conference room and offices
Zadavatel/Developer: city of Busan
Plocha/Area: 5.000 m^2 (zastavěná plocha/net floor area)
Soutěž/Competition: 2004
Projekt/Project: soutěž/competition

Tělocvična pro tělesně postižené/Gymnasium for the disabled, Richbourg (78), Francie

Shrnutí/Brief: Tělocvična pro tělesně postižené/Gymnasium for the disabled
Zadavatel/Developer: Association Handisport IEM Richebourg
Plocha/Area: 1.700 m^2 net floor area (zastavěná plocha)
Návrhy/Studies: 2006

Bydlení/Housing on the Terrain des Soeurs, Villeurbanne (69), France, 2008, V´těz/Prizewinners

Srnutí/Brief: návrh 50-ti bytových jednotek, založený na urbanistické studii pro 300 bytových jednotek, jesle, obchod a zahradu/design of 50 housing units, based on an urban study for the creation of 300 housing units, a nursery, retail businesses and a garden (3,3-hectare site)
Zadavatel/Developer: town of Villeurbanne, Europan France
Plocha/Area: 5.160 m^2 net floor area
Návrhy/Studies: urban planning study 2004-2006, housing study 2006-2008
Projekt/Complete project
Eco-center de Busan: © Studio Muoto Architectes

Office of Landscape Morphology

(Philippe Coignet)
70 quater Allée Darius Milhaud
75019 Paříž, Francie
www.o-l-m.net

Office of Landscape Morphology (Kancelář krajinné morfologie) je skupina specialistů sdružená kolem krajinného architekta Philippa Coigneta, v níž jsou architekti, ekologové, geografové a další experti na danou problematiku.
Philippe Coignet (1973) je absolventem École Nationale Supérieure du Paysage de Versailles a má titul z krajinné tvorby z Univerzity v Pensylvánii (USA). Kancelář založil v roce 2005.

The Office of Landscape Morphology is a collective of specialists grouped around a landscape architect – Philippe Coignet – including architects, ecologists, geographers and others with expertise relevant to the issue at hand.
Philipe Coignet (born in 1973) is a graduate of the École Nationale Supérieure du Paysage de Versailles and holds a Master's degree in landscape design from the University of Pennsylvania in the United States. He founded the Office of Landscape Morphology, in 2005.

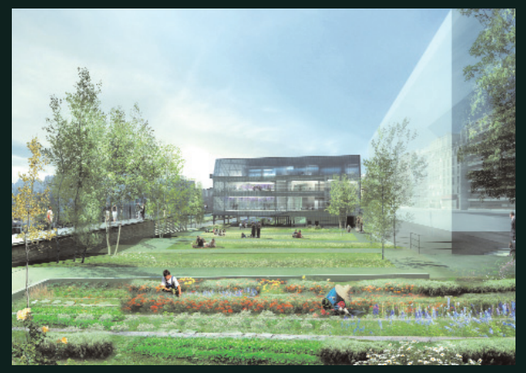

Pajol Market, Paris (XVIIIe), Francie, 2007

Shrnutí/Brief: venkovní a vnitřní zarady/ creation of indoor and outdoor gardens
Zadavatel/Developer: city of Paris
Plocha/Area: 1,5 hectare
Limited competition: October 2007, not selected
Spolupráce/In collaboration with: Lipsky+Rollet Architects
Halle Pajol: © OLM/Preview/Lipsky+Rollet architectes

Městský park Hellenikon/Hellenikon City Park, Athény, Řecko, 2020, Vítěz/Prizewinner

Shrnutí/Brief: krajinná a urbanistická tvorba, přestavba olympijských a průmyslových objektů/Landscape and urban planning; converting Olympic and industrial structures
Zadavatel/Developer: Greek Ministry of the Environment
Plocha/Area: 550 hectares
Spolupráce/In collaboration with: Serrero + Fernandez, architects
Soutěž/Competition: 2004
Bude dokončen v roce 2020/To be completed in phases by 2020
Projekt/Complete project
Hellenikon: © OLM/Serero architectes

Městský park Biotop/Biotope Urban Park, Magok, Corée, 2008

Shrnutí/Brief: územní plán a krajinná tvorba, výstavba přístavu/urban development and landscaping plan, creation of a marina
Zadavatel/Developer: city of Seoul
Plocha/Area: 117 hectares
Soutěž/Competition: 2008, not selected
Spolupráce/In collaboration with: Okiarchitectures (Christian Girard, architect), Andrew Benjamin, philosopher
Parc urbain du biotope: © OLM/Okiarchitectures

Zahrada Ukolébavky/Lullaby Garden, Sonoma, Californie, États-Unis, 2004

Soutěž/Competition: 2008
Delivery: 2010
Projekt/Project: Conception and execution of the work
Guangming: © Cao | Perrot studio
Shrnutí/Brief: prozatímní zahrada/ Temporary garden
Zadavatel/Developer: Cornerstone Gardens Festival
Plocha/Area: 250 m^2
Studies and completion: November 2003 – June 2004
Projekt/Project: conception and execution
Lullaby garden: © Stephen Jerrom

Xavier Perrot

(cao | perrot studio)
28 bis rue Chauvelot,
75015 Paříž, Francie
www.caoperrotstudio.com

Xavier Perrot se pohybuje mezi venkovským prostředím a uměleckými tendencemi. Společně s Andym Cao, jeho uměleckým partnerem vietnamského původu, žijícím v USA, zkoumá využití citlivých materiálů v konstrukcích jež sjednocují nejbližší okolí s horizontem.
Xavier Perrot (1980) vystudoval École du paysage de Bretagne. Studio Cao | Perrot založil v roce 2001.

Xavier Perrot evolved between a rural milieu and artistic encounters. Along with Andy Cao, his artistic partner of Vietnamese origin, residing in the United States, this landscape artist explores the use of sensitive materials in compositions that unite the immediate surroundings and the horizon.
Xavier Perrot (born in 1980) is a graduate of the École du paysage de Bretagne. He founded the Cao | Perrot studio in 2001 with Andy Cao (born in 1965).

Centrální park Guangming/Guangming New Town Central Park, Shenzhen, Čína, 2010

Shrnutí/Brief: veřejný park/public park
Zadavatel/Developer: city of Shenzhen
Plocha/Area: 593 acres

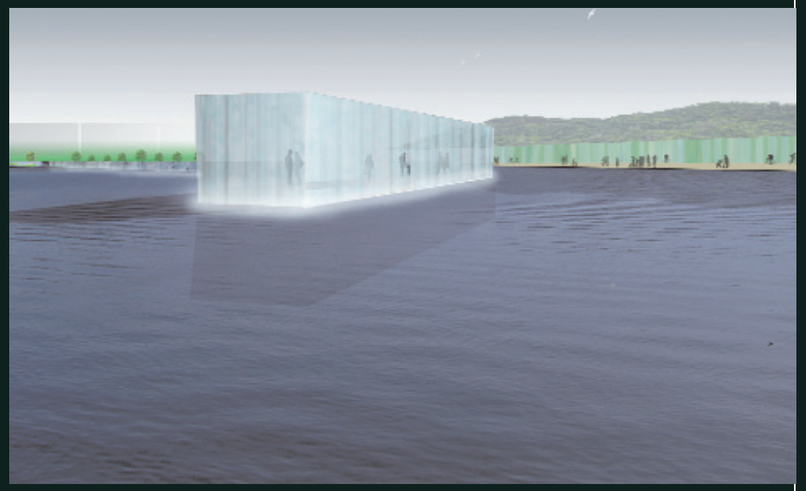

Sam Architecture

(Stephan Matthys and Boris Schneider)
3 rue de Paradis, 75010 Paříž, Francie
www.sam-architecture.com

Stefan Matthys, který má německo-vlámské kořeny a Boris Schneider, francouzsko-německého původu, založili SAM v roce 2007. Pracují jako tým, projekty jsou výsledkem společného přístupu. Jejich rozsáhlé společné znalosti jim umožňují pracovat na projektech na nejvyšší úrovni a rovnat se tak těm největším firmám.
Stefan Matthys (1973) je absolvent Polytechniky v Cáchách a Boris Schneider (1977) vystudoval École d'Architecture ve Štrasburku. Společně založili kancelář SAM v roce 2007.

Stefan Matthys who has a German-Flemish background and Boris Schneider, of Franco-German origins, established SAM in 2007. They work as a team, with a joint approach to projects. Their extensive, coordinated experience has exposed them to working on architectural designs at the highest level, already competing with major firms.
Stefan Matthys (born 1973) is a graduate of the Poly-technic School in Aachen and Boris Schneider (born 1977) is a graduate of the École d'Architecture in Stras-bourg. They founded SAM together in February 2007.

Centrum vizuálního umění Soul/Seoul Performing Arts Center, Soul, Jižní Korea/Corée du Sud, 2006

Shrnutí/Brief: opera pro 1600 diváků a koncertní sál pro 2100 diváků/opera house seating 1600 and concert hall seating 2100
Zadavatel/Developer: Seoul Metropolitan Government
Plocha/Area: 52 400 m^2 net floor area
Soutěž/Competition: 2005 (1st phase), 2006 (2nd phase)
Projekt/Project: competition, APD
Spolupráce/With: Toshihiro Kubota and Anna Lundström, partner architects
Seoul Art center: © SAM architecture/Artefactory

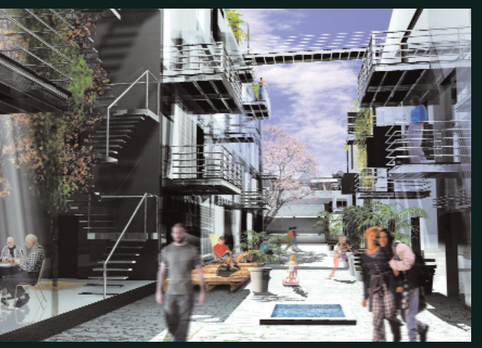

Europan 8, Praha, Česká republika/Prague, République Tcheque, 2005, 2. cena/2nd prize

Shrnutí/Brief: návrh pro bývalý průmyslový areál, kombinované využití (bydlení, kulturní centrum, obchody)/ design for a former industrial site, combined use (housing,cultural center and shops)
Zadavatel/Developer: Europan CZ
Plocha/Area: 5.4-acre site
Soutěž/Competition: Sept. 2005
Projekt/Project: drawing competition
Spolupráce/With: Stefanie Matthys, partner architect
Europan 8, Prague: © SAM architecture

–Scape

(Ludovica di Falco, Alessandro Cambi, Francesco Marinelli, Paolo Mezzalama)
Via pettinengo 72, 00159 Řím, Itálie
www.scape.it

Přípona „–scape" vyjadřuje široký záběr krajiny, otevřenou vyhlídku mezi perspektivou a horizontem, nedílnou součást myšlení této italské čtveřice.
Ludovica Di Falco (1975), Francesco Marinelli (1975) a Paolo Mezzalama (1975) jsou absolventi Rome Tre School of Architecture, Alessandro Cambi (1976) vystudoval Florence School of Architecture. –scape založili v roce 2004.

The suffix „–scape" corresponds to an extensive idea of landscape, to an open viewpoint between perspective and the horizon; an integral component of the thinking of this Italian quartet that founded the firm.
Ludovica Di Falco (born in 1975), Francesco Marinelli (born in 1975), and Paolo Mezzalama (born in 1975) are graduates of the Rome Tre School of Architecture, Alessandro Cambi (born in 1976) is a graduate of the Florence School of Architecture. The firm –scape was founded in 2004.

Krajinná úprava pro dálnici/Landscape development for a highway, Mestre (Venise), Itálie, 2006

Shrnutí/Brief: úprava krajiny pro dálniční nájezdy a výjezdy/ landscape remodeling of a highway's entrances and exits
Zadavatel/Developer: ANAS spa
Spolupráce/In collaboration with: PROGER spa (developer's agent) and Alessandro Anselmi (architect and urban planner)
Autoroute: © –scape

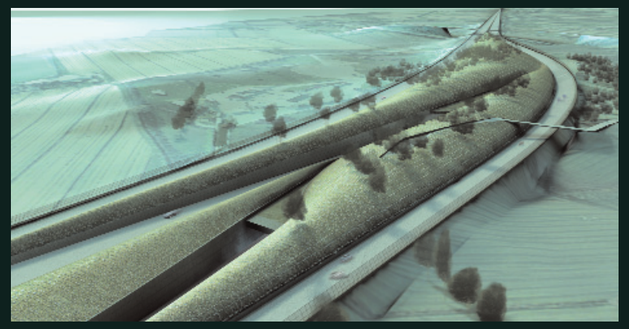

Europan 8, Riga, Lettonie, 2006, Vítěz/Prizewinners

Shrnutí/Brief: bydlení, komerční a veřejné prostory/ housing, commercial and public space
Zadavatel/Developer: Europan Europe
Plocha/Net floor areas: 22 000 m^2 (housing); 3 780 m^2 (public and commercial buildings)
Europan 2006: © –scape

Triptyque

(Carolina Bueno, Gregory Bousquet, Olivier Raffaëlli, Guillaume Sibaud)
82 rue Vaneau, 75007 Paris, Al. Gabriele Montero da Silva 484, Sao Paulo, Brazílie
www.triptyque.com

Tři chlapci a jedna dívka: jeden triptych, hodně zkušeností, Gregory Bousquet, Olivier Raffaëlli, Guillaume Sibaud a Carolina Bueno tvoří skupiny doplňujících se osobností a kolektivní zkušenosti.
Guillaume Sibaud (1973), Carolina Bueno (1974), Olivier Raffaëlli (1973) a Gregory Bousquet (1973) jsou absolventi École Nationale Supérieure de Paris la Seine. Založili Triptyque v roce 2000.

Three guys + one gal: one Triptyque (triptych), many competencies. Gregory Bousquet, Olivier Raffaëlli, Guillaume Sibaud and Carolina Bueno create a synergy of complementary personalities through their crossed itineraries and a collective experience that is well underway.
Guillaume Sibaud (born in 1973), Carolina Bueno (born in 1974), Olivier Raffaëlli (born in 1973) and Gregory Bousquet (born in 1973), are all graduates of the École Nationale Supérieure de Paris la Seine. They founded the Triptyque agency in 2000.

Bytový dům Fidalga/Fidalga, apartment building, Vila Madalena, Sao Paulo, Brazílie, 2009

Shrnutí/Brief: bytový dům/apartment house
Soukromý zadavatel/Private developer
Plocha/Area: 1100 m^2 net floor space
Complete project
Návrhy/Studies: March 2007
Realizace/Delivery: Sept. 2009
Spolupráce/With: Andre Paulielo, landscape designer
Fidalga: © Triptyque/Victor Paixo

Harmonia, ateliér a výstavní centrum/Harmonia, artists' studios and exhibition centre, Vila Madalena, Sao Paulo, Brazílie, 2008

Shrnutí/Brief: umělecký ateliér a výstavní centrum/artists' studios and exhibition centre
Zadavatel/Developer: J. Cad ltda
Plocha/Area: 1100 m^2 net floor area
Direct commission
Návrhy/Studies: Nov. 2006
Realizace/Delivery: May 2008
Spolupráce/With: Peter Webb, landscape designer, and Guilherme Castanha, fluids and thermal technical research department
Harmonia: © Triptyque/Nelson Kon

Reklamní agentura Loducca/Loducca advertising agency, Jardims, Sao Paulo, Brazílie, 2007

Shrnutí/Brief: reklamní agentury, kanceláře a zasedací místnost/ad agency, offices and meeting room
Zadavatel/Developer: Jacc ltda
Plocha/Area: 1200 m^2 net floor area
Direct commission
Projekt/Project: Complete project
Návrhy/Studies: February 2005
Realizace/Delivery: leden 2007/Jan. 2007
Loducca: © Triptyque/Leonardo Finotti

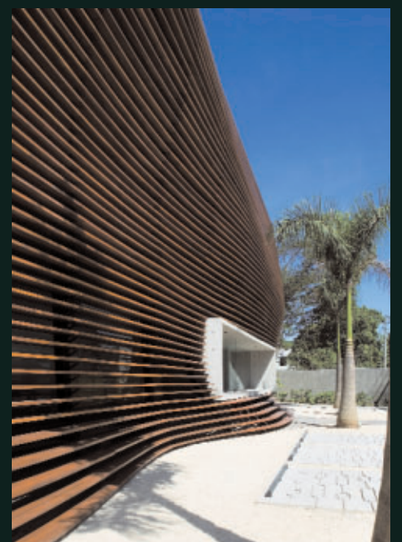

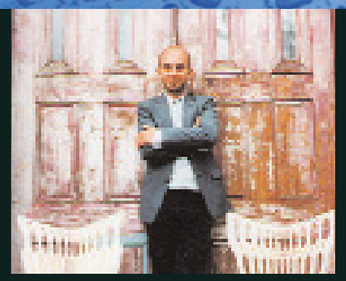

Přednáška: Digital Recall
Přednášející: Ammar Eloueini

Termín konání: 29. 9. 2009 v 18.00 hodin
Místo konání: Veletržní palác, Dukelských hrdinů 47, Praha 7
Organizátor: e-Architekt

Ammar Eloueini

(narozen v Libanonu)
je registrovaný architekt a zakladatel ateliéru AEOS (Ammar Eloueini Digit-All Studio), který vznikl v roce 1997 v Paříži a od roku 1999 rozšířil svou působnost z Evropy i do Spojených států. Od svého vzniku se studiu podařilo zrealizovat bohatou škálu projektů různých měřítek v různých geografických lokalitách – od tvorby produktového designu, jako byl například městský mobiliář pro město New Orleans, po čtyři obchody pro japonského módního návrháře Issey Miyake v Evropě. Mezi další klienty patří mimo jiné i norské Ministry of Petroleum, Muzeum současného umění v Chicagu či choreograf John Jaspers působící v New Yorku. Eloueini bere tuto různorodost zadání a klientů jako podnětnou výzvu, všechny jeho projekty charakterizuje odhodlaná snaha o inovaci a prvotřídní úroveň.
Ammar Eloueini získal za svou práci řadu cen a uznání například ocenění newyorské Architecture League pro mladé talenty (Emerging Voices) v roce 2007, třikrát cenu AIA Chicago Design Excellence Awards a uznání Francouzského ministerstva kultury prostřednictvím Nouveaux Albums des Jeunes Architectes v roce 2002. Čtyři významné instituce zahrnuly vybrané projekty AEOS do svých stálých sbírek: newyorská MoMA, Kanadské centrum architektury v Montrealu, asociace VIA v Paříži a Ogden Museum of Southern Art v New Orleans.
Během let 1999 a 2005 předsedal Ammar Eloueini Programu digitálních médií, vedl vlastní ateliér a i teoretickou výuku navrhování a možnosti digitální fabrikace na University of Illinois v Chicagu. V současné době působí Eloueini jako Associate Professor na Tulane University a pravidelně funguje jako vedoucí diplomových prací na vysoké škole průmyslového designu ENSCI v Paříži.
Ammar Eloueini absolvoval s vyznamenáním na ENSA Paris Villemin v roce 1994 (francouzský titul D.p.l.g. = Diplômé par le Gouvernement) a o dva roky později získal titul Master of Science in Advanced Architectural Design na kolumbijské univerzitě.
Mezi početnými sympozii a sólo či skupinovými výstavami, kterých se Eloueini zúčastnil, stojí za zmínku zejména výstava Mixing It Up With Mies v Kanadském centru architektury a účast na Bienále architektury v Benátkách.
Tvorba AEOS mimo jiné nedávno zdokumentovaly dvě dvojjazyčné monografie od vydavatelství Damdi z Korey a AADCU z Číny.

Ammar Eloueini

(born in Lebanon)
is a registered architect who established AEOS (Ammar Eloueini Digit-All Studio) in Paris in 1997. Starting in 1999 the office operates with locations in Europe and the United States.
Since its creation the office has completed projects at different scales and in different geographical locations. From object design such as urban furniture for the city of New Orleans, to three stores in Europe for Japanese fashion designer Issey Miyake, the office has developed an expertise in solving a wide range of design problems serving a wide range of clients including the Norwegian Ministry of Petroleum, the Contemporary Art Museum in Chicago and choreographer John Jasperse in New York. The diversity of the clients and location of each one of the projects express the commitment to innovation and design excellence. The work has been recognized with a series of awards such as the New York Architectural League's Emerging Voices (2007), three AIA Chicago Design Excellence awards and the French Ministry of Culture Nouveaux Albums des Jeunes Architectes (2002). The work is part of four permanent collections: MoMA Museum of Modern Art in New York, the Canadian Center for Architecture in Montreal, the VIA in Paris and the Ogden Museum of Southern Art in New Orleans.
Between 1999 and 2005, Ammar Eloueini chaired the Digital Media Program, taught design studio, theory and digital fabrication at the University of Illinois in Chicago. Currently Eloueini is an Associate Professor at Tulane University and serve as thesis director on regular basis at the ENSCI in Paris.
Ammar Eloueini received, with honors, the degree of Diplômé par le Gouvernement from Paris-Villemin in 1994, and graduated with a Master of Science in Advanced Architectural Design from Columbia University in 1996.
Eloueini has participated in several symposia and exhibitions, including „Mixing It Up With Mies" at the Canadian Center for Architecture and the Venice Biennale. Along with several solo and group shows the work of Ammar Eloueini was recently documented by two bilingual monographs, published by Damdi in Korea and AADCU in China.

Lecture: Digital Recall
Lecturer: Ammar Eloueini

Termín konání: 29. 9. 2009 at 6 pm
Date: Trade-Fair Palace
Dukelských hrdinů 47, Prague 7
Organizer: e-Architekt

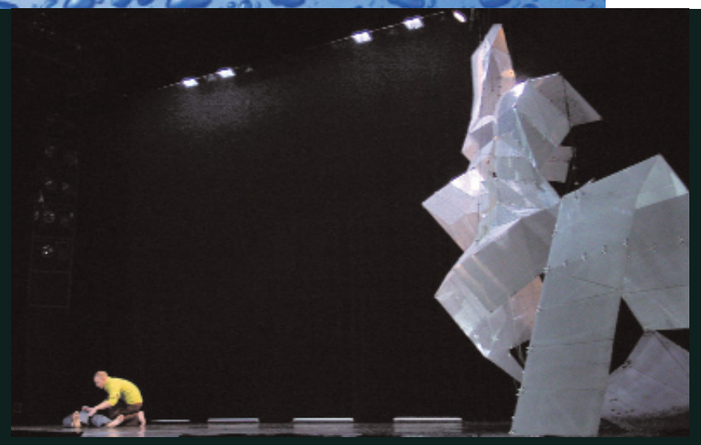

Je to už více než deset let, co se digitální technologie dostaly jako nový modelovací nástroj na stoly architektů a designérů. A co je důležitější, je to už víc než dvakrát tak dlouho, co se digitální technologie objevily v dílnách a továrnách. Tváří v tvář novým a exotickým nástrojům se mělo za to, že nová svěží digitální představivost designérů bude překračovat dostupnou technologii. Avšak ve skutečnosti je tomu právě naopak. Potenciál CNC výroby (fabrikace numericky řízená počítačem) zůstává stále z velké části architekty a designéry nedotčen. Až v poslední době si designéři dokázali osvojit schopnosti, jak s pomocí nových digitálních médií využívat i nové stavební možnosti.
Ammar Eloueini byl jedním z prvních, kdo založil svůj kreativní výzkum na odborné znalosti výrobního procesu CNC. Od hraní si s jednoduchými principy na dvourozměrných formách se postupně propracoval až ke komplexní trojrozměrné truhlářské výrobě a vytvořil si tak postupně osobitý rukopis, technickou kvalifikaci a novou, důslednou a ucelenou citlivost pro formu a materiál.

Bohudík, Ammar nezůstává pouze u experimentů doufajíc ve šťastné náhody, jak se často dělo před deseti lety. Patří mezi novou generaci architektů, kteří budují svůj repertoár z projektů, v nichž se vlastní design snoubí s výrobní technologií a které směřují k velmi provokativnímu, osobitému a inovativnímu pojetí architektury a prostoru.

(Greg Lynn)

Co vás přimělo k rozhodnutí jít studovat na kolumbijskou univerzitu v New Yorku, poté co jste získal diplom v Paříži? Jak tato studia ovlivnila vaši další práci?

Když jsem studoval v Paříži, zajímalo mě vždycky, co se dělo v tu dobu ve Spojených státech a zejména v New Yorku. V raných devadesátých letech se v Americe produkovalo velmi mnoho teoretické práce. Zatímco v Evropě a speciálně ve Francii byla atmosféra mnohem střízlivější – byla to doba velkých Mitterandových projektů – američtí architekti se zdáli být mnohem víc nakloněni experimentu, diskutovalo se víc o nápadech a myšlenkách než o tom, jak se „dělá" architektura.
V roce 1994 po jednom semestru stráveném na univerzitě v Houstonu, kde jsme ve studiu sponzorovaném NASA pracovali na projektech do extrémních podmínek, jsem postupně objel elitní americké univerzity od pobřeží k pobřeží a uvědomil si, že Columbia mě zaujala nejvíc. Mimo jiné i díky tomu, že její tehdejší děkan Berard Tschumi zde právě zaváděl ateliéry „bez papíru". Tak jsem si tam podal přihlášku a vzali mě...
Bylo to naprosto zásadní období v mém architektonickém vzdělání, navždycky změnilo způsob, jakým vnímám a pojímám architekturu. Prostě zkušenost, která člověku změní život.
Když jsem v roce 1995 nastoupil na univerzitu, působily na fakultě osobnosti,

které Bernard Tschumi shromáždil, od známých, po v tu dobu méně známé lidi, kteří se za pár let stali velmi důležití pro architektonickou scénu obecně. Greg Lynn, Hani Rashid, Jesse Reiser, Stan Allen, Steven Holl... abych jmenoval alespoň pár z nich. Otázce nových technologií se zde věnovalo mnoho pozornosti, fakulta a studenti se jimi zabývali a snažili se přijít věcem na kloub, bylo to všechno velmi zajímavé. Neexistoval zde žádný jasný proud či

směr ani „škola“ určitých názorů, naopak se tu střetávalo a konfrontovalo nesčetné množství nápadů, myšlenek a experimentů.

Jaký moment byl pak stěžejní pro vaše rozhodnutí založit si vlastní studio AEDS?

Poté, co jsem dokončil studium na Cloumbia University, jsem měl v úmyslu vrátit se zpátky do Paříže. V tu dobu se však způsob tvorby, který mě zajímal a jemuž jsem se v Americe začal více věnovat, velmi lišil od práce jakékoliv pařížské kanceláře.
Proto jsem se rozhodl založit vlastní kancelář, zejména abych mohl pokračovat ve výzkumu a experimentování, se nímž jsem začal ve Státech. Také jsem začal hledat příležitosti učit na vysokých školách, neboť se výuka zdála být také úrodnou půdou pro další experimentování.

Pracujete v současnosti na dvou různých kontinentech – jak se vám daří vést obě kanceláře najednou?

V roce 1999 jsem dostal nabídku učit v Chicagu, nabízeli mi mnohem větší závazek než jsem měl do té doby v Paříži. Přijal jsem ji a zároveň si říkal, že bych mohl dál pokračovat se svou praxí v Paříži, neboť jsem v tu dobu začínal dělat zakázky s Issey Miyake a dalšími. Koncept zněl: učit ve Státech a pracovat v Evropě. Nicméně nakonec se to stejně vyvinulo tak, že mám kanceláře na obou místech, protože jsem časem získal i projekty v Americe a tohle řešení fungovalo nejlépe. Hlavně začátky byly velmi těžké a finančně náročné, protože jsem kolísal mezi učením a snahou udržet malou kancelář na dvou kontinentech. Ale přesto představa, že dokážu ty dva kontinenty překlenout a pracovat na dvou místech, a všechny příležitosti, které s tím souvisejí, mi nakonec přišly tak zajímavé, že mi stálo za to vydržet.

Velmi často se architektonické kanceláře věnují pouze praktickému navrhování, výzkum na poli architektury zůstává jen na akademické půdě. Vám se však úspěšně daří skloubit obojí. Je těžké takto „přežít“?

Dokázat přežít je vůbec to nejtěžší! Proto se snažím udržet stále relativně malou kancelář, abychom nebyli tlačeni vysokými náklady na provoz. Náklady minimalizuji skrze malý a výkonný tým. Ze zásady nikdy nedělám kompromis v zakázkách, na kterých pracujeme za peníze. Chceme pracovat na projektech, které v sobě skrývají teoretický a experimentální aspekt. Nezajímá nás práce na projektech, které zůstanou pouze v počítači a případně budou časem někam nějak implementované. To, co mě zajímá nejvíc, je právě přechod od nápadů a konceptů k projektům a výstavbě. Proto bylo zatím měřítko našich projektů úměrné instalacím a interiérům, a nyní se konečně dostáváme k samostatné stavbě, která bude pro kancelář tou první a tím pádem velmi významnou, neboť nás dostane zase do „jiného“ měřítka.

Jedním z vašich nejvýznamějších klientů je japonský módní návrhář Issey Miyake – jaký byl začátek vaší plodné spolupráce?

Seznámil jsem se s Issey Miyake v roce 2000, dalo by se říci, že vlastně úplnou náhodou. Byl jsem zrovna v jedné galerii v Paříži, kde jsem chystal svou výstavu, jež měla být pár dní poté zahájena, když Issey a další lidé prostě vešli dovnitř, bavili jsme se o mé práci a tak to všechno začalo... Od té doby jsme spolupracovali na řadě projektů, které se zhmotnily ve čtyřech interiérech v Paříži, Berlíně, Toulouse a Perpignanu.

Jaký je váš nejoblíbenější projekt?

Nemám žádného konkrétního favorita, pokud se podíváte na souhrn mé práce, můžete rozpoznat okruhy myšlenek a témat, kolem nichž se obvykle projekty vyvíjejí – v závislosti na jejich charakteru, měřítku a možnostech. Určité projekty považuji za významné v tom smyslu, že svým zpracováním posouvají tyto myšlenky do nových dimenzí, projekty, kde vzniká něco nového, mohu citovat například scénografii pro Johna Jasperse, židli CoReFab a projekt J-House.

Zmínil jste nyní váš pravděpodobně nejznámější projekt, židli CoReFab. Mnoho lidí jí dává do souvislosti

s gotickou architekturou. Můžete prosím popsat myšlenky, které stály za jejím návrhem a proces, který vedl k její výrobě?

Myšlenka vytvořit židli CoReFab (Concepts + Representation + Fabrication) se zrodila, když jsem pracoval na jednom prostoru pro Issey Miyake. Nápad byl velmi jednoduchý, zdál se vlastně úplně zřejmý. Experimentoval jsem s animačním softwarem už od roku 1995 a s 3D tiskem od roku 1996. Vždy mě zajímal průmyslový design. Výroba tradičního nábytku se původně řadila k rukodělným řemeslům, dokud nepřišla průmyslová revoluce a z nábytku neučinila průmyslový produkt. Velmi mnoho péče a času se věnovalo přípravě modelů a prototypů, dokud návrh nebyl perfektní, o zbytek se pak postarala průmyslová výroba. Formy a montážní techniky se staly zásadní pro výrobu nábytku dvacátého století. Když ale nyní uvážíte 3D tisk a fakt, že díky němu můžete vytvořit objekt velikosti židle a není nutné řešit žádné formy ani montáž, že můžete přímo z počítače poslat návrh do výrobního stroje – otevírá to dveře něčemu, co by ještě před pár lety, navíc v kombinaci s animací a faktorem času, bylo naprosto nemožné.
První židle vyrobené pomocí 3D tisku využívaly pouze výhod technologie samotné, zdálo se, že autoři nepochopili, že to nejzajímavější při 3D tisku je právě jeho potenciál vytvářet jedinečný design pro každou židli, design neustále proměnlivý. Je to vlastně masová produkce spojená s masovou kastomizací. To je obchodní zančka dnešní doby, uskutečnitelná pouze několik posledních let – i kdyby někdo měl ten nápad předtím, technologicky by to prostě nebylo možné. Uvědomil jsem si, že ačkoliv židle CoReFab nebude asi nikdy realizovatelná komerčně, je z historického úhlu pohledu velmi významné, že takový návrh vůbec vznikne.
Gotický aspekt židle se vztahuje k pojetí ornamentu v architektuře, tématu, které vždy velmi přitahovalo mou pozornost a které nyní díky digitálním technikám navrhování a produkce prochází kompletní revizí. Je to neskutečně zajímavé téma, o němž bych dokázat diskutovat hodiny.

Navzdory rostoucímu zájmu o digitální architekturu a otevírající se možnosti umožněné novými technologiemi, má stále dost lidí na tyto věci skeptický názor. Namítali by, že se jedná často o utopické projekty, příliš nákladné a nepoužitelné v běžné architektonické praxi, že digitální architektura představuje pouze slepou větev ve vývoji architektury. Jak byste reagoval na takovou kritiku?

Tahle diskuze ohledně digitální architektury mi připadá celkem zábavná a zároveň mi přijde irelevantní, že se vůbec diskutuje o tom, zda bychom se tomu měli či neměli věnovat. Pamatuju si, že před pár lety se v architektonických kancelářích řešila otázka, zda se mají rýsovací prkna vyměnit za počítače – a najdete jich opravdu jen pár, které odolaly! Otázka nezní, zda se tomu máme či nemáme věnovat, otázka zní: když už to máme, co s tím můžeme udělat, jaké změny to přináší naší profesi, jaký

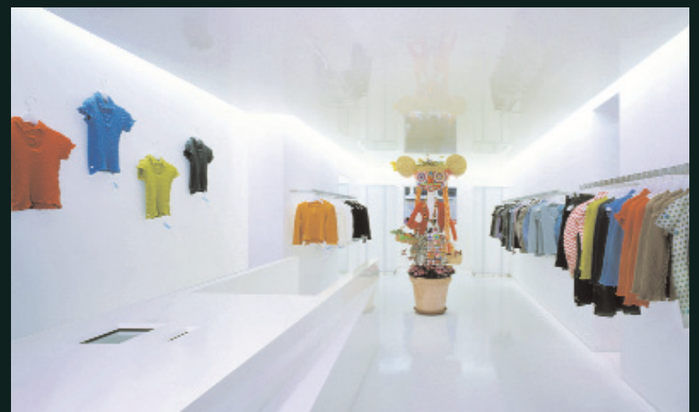

to v sobě skrývá potenciál a jaké možnosti se nám díky tomu nabízejí.

Kdo je podle vás dvěma slovy digitální architekt?

Být digitální architekt pro mě znamená být schopen porozumět sociokulturním změnám a převratům, vyvinout soudržný koncept a udržet ho během jednotlivých fází projektu i s jeho mutacemi, aniž by člověk byl nostalgický nebo olivněný science-fiction. Digitální architekt bere v úvahu reálné prostředí stejně jako to virtuální, obě spolu v dnešní době plně koexistují a je těžké uvažovat jedno bez druhého. Architekti dnes stále velmi často ignorují virtuální dimenzi a mylně ji stavějí do opozice s reálným světem.
Vynález perspektivy ve XIV. století radikálně změnil způsob, jakým malíři a architekti pracují. Dnes je to výpočetní technika, co nám přináší takovou změnu ve způsobu, jakým pojímáme architektonický projekt a jakým vnímáme prostor.
Vynález tisku představoval obrovskou sociokulturní revoluci, dnes jsou to nové technologie a informatika, které se kousek po kousku stále více stávají součástí našeho každodenního života a čím dál tím víc mění naší kulturu a sociální vztahy.

Ammar Eloueini

It has been more than a decade since the advent of digital technology as a modeling tool on architect's and designer's desktops. More importantly, it has been more than twice as long since the advent of digital technology in workshops, fabrication shops and factories. When faced with the new and exotic tools for design, it was assumed that the fresh new digital imagination of designers exceeded the available technology. In fact it was and still is the reverse. The potential of CNC (computer numerically controlled) construction is for the most part untapped by architects and designers. It is only recently that designers have developed the facility with their new digital medium to exploit the possibilities of construction.
Ammar Eloueini was among the first to begin his creative exploration with a grounded education in CNC manufacturing processes. Beginning with simple principles of two-dimensional templates and building to more complex three-dimensional compound joinery; he has developed a personal signature, a technical expertise and new formal and material sensibilities that is coherent and rigorous.
Happily, Ammar is not experimenting and relying on happy accidents as many designers were a decade ago. He is among a new generation of architects who are building a repertoire of linked design and fabrication techniques that are leading towards a very provocative, personal and innovative architectural and spatial vocabulary.

{Gregg Lynn}

What made you decide to go to study at the Colombia University after getting the diploma in Paris? How did this experience influence you and your work?

While I was studying in Paris I was always interested in what was happening at that time in the US and particularly in New York. There was a great amount of theoretical work produced in the US In the early nineties.
While in Europe and particularly in France things were more pragmatic, it was the era of Mitterend's Grands Projets, in the United States architects seemed to be more experimental and discussing ideas more than the making of architecture.
After spending a semester in Houston in 1994 in a studio sponsored by the NASA and worked on extreme environments projects, I toured the Ivy league universities from coast to coast and realized that Columbia was the most interesting as it's Dean at the time, Bernard Tschumi has just started

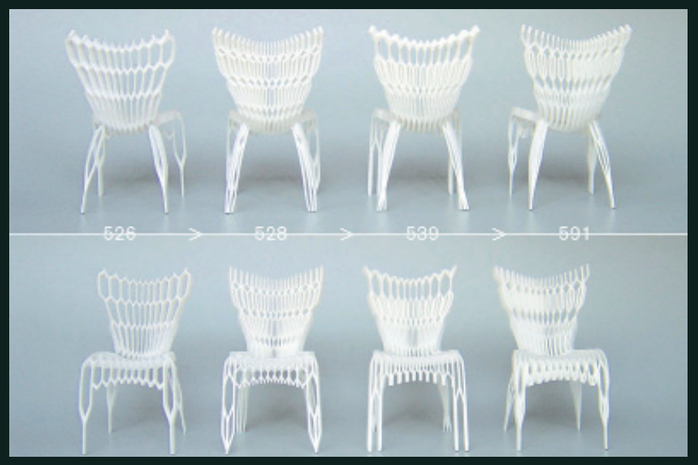

the paperless studios. I applied to Columbia and was accepted.
This was a very important period in my education as an architect, it forever changed the way I perceive and practice architecture. It was a life changing experience.
In 1995, when I arrived at Columbia, there was a ground of faculty that the Dean Bernard Tschumi has gathered, from known to less known at that time people that became very important in the architectural discourse in general few years later. Greg Lynn, Hani Rashid, Jesse Reiser, Stan Allen, Steven Holl... to name a few. They were all in the same place working with us.
The question of technology was very interesting, faculty and students were working on it and trying to figure things out. There were not one clear direction or a „school" of thoughts, but a myriad of ideas and experimentations. It was a unique time at Columbia that lasted only for a short time.

What was the impuls to found your own studio AEDS?

After finishing at Columbia, I had the idea to come back to Paris. At that time the kind of work I was pursuing and have just started at Columbia was very different from any practice you can find in any office in Paris.
So I decided to start my own practice in order to continue the research and experimentations I started at Columbia. I had also started looking for teaching opportunities as it seemed that teaching will also be a fertile ground for this time of experimentation.

You work on two distant continents – how do you direct both offices? How many people are in the studio?
In 1999, I was offered a teaching position in Chicago, it was a much more engaging position than what I had in Paris, I accepted it and had the idea that I can continue my practice in Paris as I started working on some

commissions with Issey Miyake and others. The idea was: teaching in the US and working in Europe. This idea quickly evolved into offices in the US and Europe as I had projects in both places and it was easier to approach it this way.
The beginning was rough as I was trying to juggle with teaching and maintaining a small practice split over two continents. Financially it was very difficult and the idea of being able to bridge the continents and work in two places and the opportunities that this represented was interesting enough to keep trying.

Very often architecture studios keep on just with practical projects, the research being pursued only at the academic ground. But you've actually managed to combine both in your studio. Is it difficult to survive?

The surviving part is the most difficult!! This is why I keep a relatively small office so we are not caught in major expenses to keep the office running. Minimize the expenses by keeping a small and efficient team.
Never compromise on the type of projects we work on for the money. We are interested in making things, making things that have a level of speculative and experimental work. we are not interested in making projects that will stay on hard drives and projects that eventually find ways to be implemented. The transition from ideas and concepts to projects to built environments is what interest me the most. This is why the scale of the projects has been relative to installation work and interiors, we are finally starting with a standalone structure that will be our first in the office and will be very important for the office as it will get us to that „other" scale.

One of your most important clients is the Japan fashion designer Issey Miyake – what was the beginning of this fertile cooperation?

I met Issey Miyake in 2000, in what could be the most random encounter: In august 2000, while I was in a gallery space in Paris preparing for an opening I had at that gallery few days later, Issey and other people just walked in the gallery, we started talking about my work, and it all started there... We have been collaborating together since on a series of projects that materialized in 4 interiors located in Paris, Berlin, Toulouse and Perpignan.

What is your most favorite project personally? Which one do you see as the most interesting?

I don't have a favorite project, if you look at the body of work it is divided into sets of ideas and themes that the projects evolve around usually. Depending on the project, the scale and opportunities, it fits within one of the sets of ideas we usually work with in the office.
There are projects that are important in that they push do of these ideas to new realms, it's projects where innovations are made, I can cite the John Jasperse stage set, the CoReFab chair and the J-House.

You have mentioned the CoReFab chair, your probably most popular project. Many people put it in realtion with gothic architecture when talking about it. Could you please describe the ideas behind it and the process leading towards its fabrication?

The CoReFab chair idea came while I was working on one of Issey Miyake spaces. The idea is very simple, almost seems obvious. I have been

Ammar Eloueini

experimenting with animation software since 1995 and 3D printing since 1996. Industrial design was always something I was interested in. Traditional furniture design was part of hands and craft until the industrial revolution changed this idea and furniture become an industrial product. There was a huge amount of attention and time spent on mock ups and prototypes until the one design was perfected and the mass production took care of the rest. Molds and assembly techniques are very important to the fabrication of the 20th century furniture. When you consider 3D printing and the fact that you can produce an object of the size of a chair that doesn't need any molds and assembly to be fabricated, that you can go straight from the computer to the machine, that opens the door to what could have been impossible few years earlier if you combine that idea with animation and time.
The first 3D print chairs took only advantage of the 3D printing technology and didn't seem to understand that one of the most interesting aspect of 3D printing was the potential for a unique design for each chair, a design that is ever changing. It is about mass production with mass customization. This is a trade mark of our times, it has been only feasible in the last few years, even if someone had the idea before, technologically it would have been impossible. When I realized that I designed the CoReFab chair, knowing that even if commercially it will not be viable, but from the historical point of view it is very important to achieve. The gothic aspect of the chair related the notion of ornament and architecture, something I'm very interested in, and something that is being completely revisited with the digital techniques of design and production. It is a very interesting topic that I can dwell on for hours, maybe this will be the subject of another interview...

Despite the still growing interest in digital architecture and the emerging possibilities brought by the new technologies, many people still stay very sceptical about it. They'd dispute that the projects are often unrealistic, too expensive and inapplicable in the common architectural practise, that it is just a blind direction in the evolution of architecture. What would you reply to this critique?

I find the discourse about the digital amusing and irrelevant as if there is need to be one about whether yes or no we should do it. I remember few years ago offices were questioning whether they should leave the drafting board and adopt computers instead, you have few that resisted that idea!!! The question is not if we should or not, the question is we have it, what shall we o with it, how is it changing our profession, what is the potential and possibilities of it.

Who is a digital architect in your opinion?

To be a digital architect means for me to be able to understand the socio-cultural changes and turnovers, to be able to develop a coherent conception and in phases with its mutations without being nostalgique or under the influence of science-fiction. A digital architect consider well the actual (real) environment as well as the virtual one, the two coexiste nowadays and it's difficult to consider one without the another. Architects today still very often ignore the virtual and put it in opposition with the real. The invention of the perspective in the XIV. century has radically changed the way painters and architects work. Today it's the computer technology that allows such a change in the way we concieve an architectural project and the way we percieve the space. The invention of printing has represented a huge cultural and social revolution, today it's the new technologies and informatics that continue to be a little bit more present in our lives day by day, and the more and more in an invisible way they are profoundly changing our culture and our social relations.

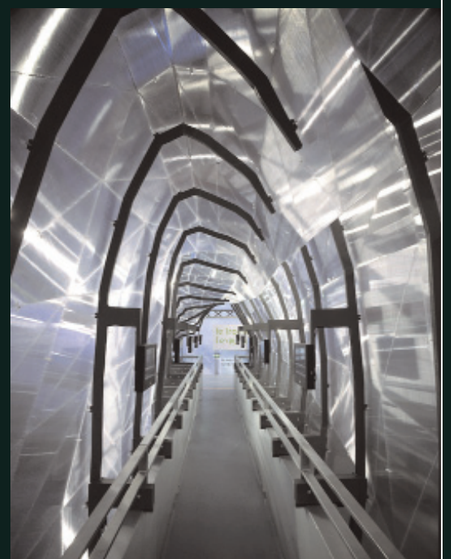

Jean-Christophe Masnada

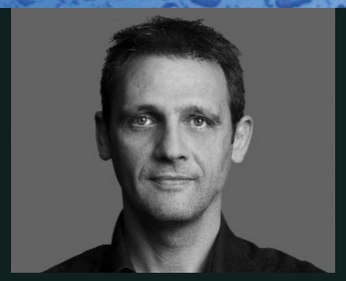

Přednáška: Hotel jako experimentální prostor urbanistické utopie
Přednášející: Jean-Christophe Masnada

Termín konání: 21. 9. 2009 v 18.30 hodin
Místo konání: AW Central, budova Mánes, Masarykovo nábřeží 250, Praha 1
Organizátor: DuPont

Curriculum Vitae

Narozen 1965 v Delémont, Švýcarsko

Vzdělání

Titul akademický architekt – 1992
Registrovaný u Ordre des architectes*

Profesní reference

Založení architektonické kanceláře King Kong – 1994
Společníci Paul Marion, Frédéric Neau a Laurent Portejoie

Lektor na škole architektonických a krajinářských studií v Bordeaux 2004 – 2006
Vedoucí Kabinetu architektury v Aquitaine/září 2000 – červen 2002

Ocenění

cena za architekturu Města Bordeaux 2008 (Hotel Seeko´o Bordeaux)
nominace na MIPIM Awards 2008 (Hotel Seeko´o Bordeaux)

* Francouzská obdoba České komory architektů

Curriculum Vitae

Born in Delémont, Switzerland in 1965

Education

Academic Architect – 1992
Registered at the Ordre des architectes*

Professional references

Founder of King Kong architects – 1994
Partners: Paul Marion, Frédéric Neau and Laurent Portejoie

Lecturer at the Institute of Architecture and Landscaping in Bordeaux 2004 – 2008
Head of the Department of Architecture in Aquitaine/September 2000 – June 2002

Awards

Bordeaux Prize for Architecture 2008 (Hotel Seeko´o Bordeaux)
Nominated for MIPIM Awards 2008 (Hotel Seeko´o Bordeaux)

* French Architects Association

Lecture: Hotel as an experimental place of urban utopias
Lecturer: Jean-Christophe Masnada

Date: 21. 9. 2009 at 6.30 pm
Place: AW Central, Mánes building, Masarykovo nábřeží 250, Prague 1
Organizátor: DuPont

Changing the face – „Hotel as an experimental place of urban utopias"

Hlavní účastníci projektu:

- investor: Sarl COK: Chantal De Knyff a Alain Ohersin
- architekt: Atelier d'architecture King Kong; Paul Marion, Jean-Christophe Masnada, Frédéric Neau, Laurent Portejoie, architekti + Olivier Oslislo, Fontaneda Calzada David, Max Hildebrant, pomocní architekti
- certifikovaný zpracovatel materiálu DuPont™ Corian®: A. E. A, Atelier Européen d'Agencement
- instalace panelů z materiálu DuPont™ Corian®: Société Tonicello

- dodavatel návrhu nosných konstrukcí: ETBA
- grafici: Philippe Giraud (orientační systém, čalounění), Julie Soistier (sítotisk fasád)
- dodavatel akustické technologie: ldB acoustic
- dodavatel rozvodů vody a kapalin: Math Engineering

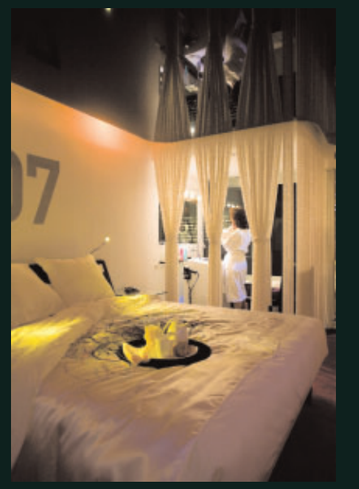

- náklady: 5 mil. EUR včetně DPH
- plocha: 2 300 m^2

Ocenění

- cena za architekturu Města Bordeaux 2008
- nominace na MIPIM Awards 2008

Severní část Bordeaux podél řeky Garonny prochází intenzívním procesem revitalizace. Pozornost se soustřeďuje na okolí městské části Bacalan, přístaviště či most naproti Cours Lucien Faure. Právě zde, na levém břehu Garonny, na křižovatce ulic Quai de Bacalan a Cours Edouard Vaillant, ve čtvrti mezi Chartrons a Bacalan, se nalézá Hotel Seeko'o.

Zatímco proti proudu řeky směrem k centru najdeme jeden z klenotů města, ucelený soubor kamenných domů z 18. století, je část nábřeží, kde hotel vyrostl, poněkud opuštěná. Uliční fronta je tu více nesourodá a – jako v případě ulice Cours Edouard Vaillant, poškozené během 2. světové války – spíše strohá. A tak i přesto, že místo spadá do historicky cenné lokality, si projekt mohl dovolit být ryze moderní. V dlouhodobém horizontu má tak potenciál stát se jakousi branou k severním čtvrtím města. Objekt je prostý jakýchkoliv historických odkazů a klade důraz na čistý design. Hladký, abstraktní plášť vyrobený z čistě bílých desek Corian® tento záměr podporuje. Díky specifickému pojednání rohových úhlů působí hotel jako příď lodi. Zbrázdění a zohýbání pláště budovy

1 | 2 | | 5
3 | 4 | 6 | 7

1-5 - Hotel Seeko'o, exteriér obložený materiálem DuPont™ Corian®, odstín Glacier White
6-7 - Hotel Seeko´o, interiéry
Foto: Arthur Pequin

Copyright © 2009 E. I. du Pont de Nemours and Company nebo jejích přidružených společností (všechna práva vyhrazena). Oválné logo DuPont, DuPont™, The miracles of science™ a všechny produkty označené ® nebo ™ jsou obchodní značky nebo registrované známky firmy E. I. du Pont de Nemours and Company nebo jejích přidružených společností.
Copyright © 2009 E. I. du Pont de Nemours and Company or its affiliates (all rights reserved). The DuPont Oval Logo, DuPont™, The miracles of science™ and all products denoted with® or ™ are registered trademarks or trademarks of E. I. du Pont de Nemours and Company or its affiliates.

Francouzská architektura / French Architecture

DUPONT
The miracles of science™

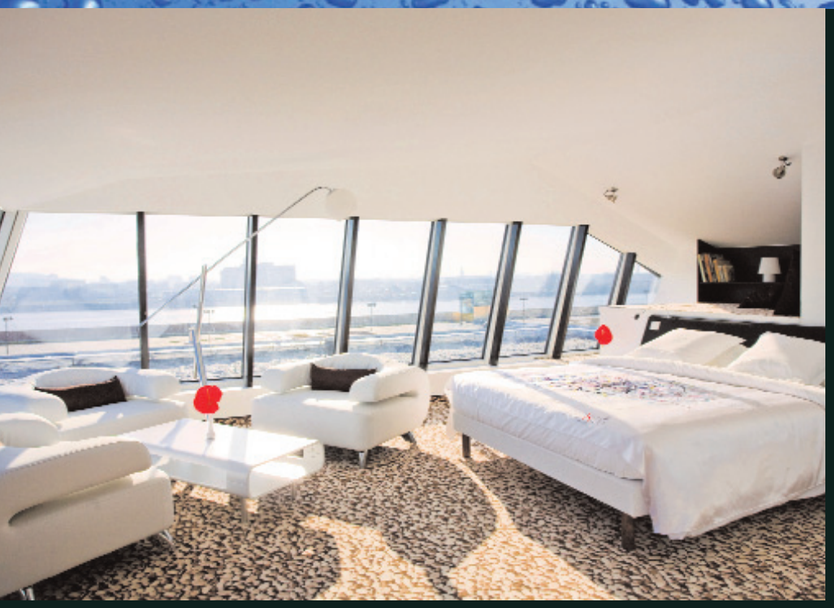

umožňuje zároveň propojení s římsami okolních domů. Výsledný tvar má sklon tradiční lomené střechy, což zvýrazňuje plynoucí linie a vytváří dojem lehkosti. Také pravidelná síť oken zajišťuje vizuální propojení s okolní zástavbou. Pojetí okenních otvorů však přináší do klasické uliční fronty nový komplexní prvek: zasklení je instalované buď na líci fasády, nebo naopak zapuštěné do interiéru, což vytváří spletitou souhru vyvýšených míst, dutin a odrazů. Půdorys budovy je pro hotel velmi neobvyklý, což vyplynulo z tvaru parcely a úředních omezení. Všechny pokoje tak směřují ven do ulice a přístup k nim zajišťuje chodba osvětlená přirozeným světlem ze středu pozemku. V přízemí vítá hosty rozlehlá hala s širokými vstupy. Pocit oddělení od nábřeží zde podporuje nízký strop. V prvním nadzemním patře na přídi budovy se nachází bar a jídelna. Služby pro hosty doplňuje hammam, sauna a konferenční místnost.
V hotelu se nachází 45 pokojů. Prostorné ložnice s rozlohou 28 až 55 m^2 jsou střízlivé a graficky jednotné. Protihluková okna s lehkým sítotiskem umožňují hostům nerušeně užívat si pohled na nábřeží. Pět pokojů v horním podlaží s terasou nabízí výhled na plovoucí doky a visutý most na severu, a na řeku a kopcovitý pravý břeh nad hangáry na východě.

(Na základě autorské zprávy)

Changing the face – „Hotel as an experimental place of urban utopias“

Principle project participants:

- Principal: Sarl CDK: Chantal De Knyff and Alain Dhersin
- Main contractor: Atelier d'architecture King Kong; Paul Marion, Jean-Christophe Masnada, Frédéric Neau, Laurent Portejoie, associate architects + Olivier Oslislo, Fontaneda Calzada David, Max Hildebrant, assistant architects
- Graphic artists: Philippe Giraud (signage, tapestry), Julie Soistier (façade screen printing)
- Acoustics engineering supplier: ldB acoustic
- Fluids and water distribution supplier: Math Engineering
- Skeleton engineering supplier: ETBA
- Certified DuPont™ Corian® material processing supplier: A. E. A, Atelier Européen d'Agencement, the processing supplier
- DuPont™ Corian® panel materials installation: Société Tonicello
- Costs: 5 million EUR incl. VAT
- Area: 2 300 m^2

Prices

- Architecture price of the City of Bordeaux 2008
- Nominated to MIPIM Awards 2008

The northern parts of Bordeaux positioned along the river Garonne are under a process of an exquisite revitalisation. The attention is concentrated on the neighbourhood of the city district Bacalan, quaysides, or the bridge just opposite the Cours Lucien Faure. The Seeko'o hotel is situated in the quarter between the Chartrons and Bacalan at the intersection of the Quai de Bacalan and of the Cours Edouard Vaillant on the left bank of the river Garonne.
Whereas, upstream towards the city centre one of the gems of this city shall be distinguished, a compact set of stone buildings built in the 18th century; thereby the part of the waterfront with the construction of the hotel raised appears rather abandoned. In this respect, the street frontage offers the more heterogeneous and – as in the case of the Cours Edouard Vaillant, severely damaged during the Second World War – is rather austere. Nonetheless, the location falls within the historically valuable area, the project enabled to be conceived genuinely vogue. It offers a significant potential to create a sort of a gateway to the northern neighbourhoods of the city in the longer term.

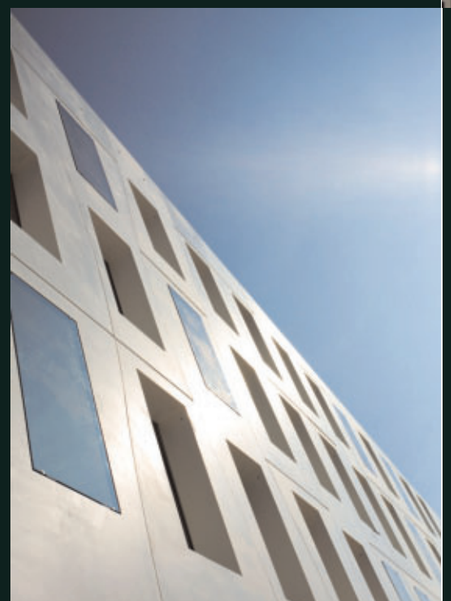

The project, devoid of all historic references, emphasizes the pure lines of its design. A smooth, abstract outer skin made of immaculately white plates of Corian, reinforces such a specific concept. The hotel design provides

the shape of the prow of a ship due to a specific arrangement of its corner angles. The crafting of the skin of the building in the form of furrows and inflexions enables a physical connection with the cornices of the neighbouring buildings, herewith. The resultant shape follows the shape of the traditional slate curbed roofs, thus highlighting the flowing lines for the impact of lightness.

A periodical pattern of windows supports a visual interconnection with an ambient development. Though, the conception of window openings brings a brand new feature of complexity into the classical street frontage: the glazing is installed either on the bare exterior of the facade or on the bare interior creates a subtle interplay of raised areas, hollows and reflections.
The floor plan of the building is considered very unusual for the hotel, which eventuated from the shape of the land parcel as well as other statutory restrictions. All the rooms face outwards over the streets and are served by a corridor with natural lighting from the centre of the plot.
On the ground floor, guests will be welcomed in a vast open space with wide bays openings. The low ceiling of the ground floor further emphasises this impression of holding the waterfront at a distance. On the first floor, the prow of the building houses the bar and the dining room. A hammam, sauna and meeting/conference room round out services supplied to guests.
The hotel comprises 45 bedrooms. Spacious bedrooms, ranging from 28 to 55 m^2, offer a sober, graphic unity. The light, silk-screen printing on the sound-proofed windows contributes to enabling guests to bathe in the visual universe of the waterfront. Five bedrooms with terraces located on the upper floor benefit from a view over the floating docks and the suspension bridge to the north, and over the river and the hillsides of the right bank above the hangars to the east.

(Based on the author's report)

1 | 2 | 3
4

1 - Hotel Seeko'o
2 - Hotel Seeko'o
3 - Hotel Seeko'o
4 - Hotel Seeko'o
Foto: Arthur Pequin

Copyright © 2009 E. I. du Pont de Nemours and Company nebo jejích přidružených společností (všechna práva vyhrazena). Oválné logo DuPont, DuPont™, The miracles of science™ a všechny produkty označené ® nebo ™ jsou obchodní značky nebo registrované známky firmy E. I. du Pont de Nemours and Company nebo jejích přidružených společností.
Copyright © 2009 E. I. du Pont de Nemours and Company or its affiliates (all rights reserved). The DuPont Oval Logo, DuPont™, The miracles of science™ and all products denoted with® or ™are registered trademarks or trademarks of E. I. du Pont de Nemours and Company or its affiliates.

Copyright © 2009 E. I. du Pont de Nemours and Company nebo jejích přidružených společností (všechna práva vyhrazena). Oválné logo DuPont, DuPont™, The miracles of science™ a všechny produkty označené ® nebo ™ jsou obchodní značky nebo registrované známky firmy E. I. du Pont de Nemours and Company nebo jejích přidružených společností.
Copyright © 2009 E. I. du Pont de Nemours and Company or its affiliates (all rights reserved). The DuPont Oval Logo, DuPont™, The miracles of science™ and all products denoted with® or ™are registered trademarks or trademarks of E. I. du Pont de Nemours and Company or its affiliates.

Seeko'o v iniutštině znamená ledovec a přesně tak se jmenuje i hotel v přístavní čtvrti Bordeaux. Když architekt Jean-Christophe Masnada (Atelier d'architecture King Kong) hledal způsob, jak dosáhnout žádoucího „ledovcového" efektu, přišel s myšlenkou využít materiálu DuPont™ Corian®. Volba ledovcově bílého, chladného a čistého odstínu Glacier White byla zcela přirozená pro zdůraznění jemného sochařského vzhledu budovy. Materiál

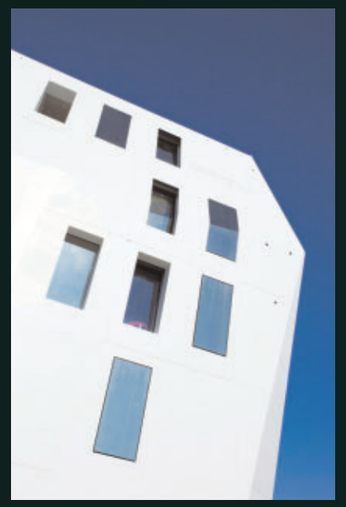

zároveň nabídl řadu dalších kvalit pro vnější použití: hladkost, neporéznost, odolnost vůči větru, graffiti či UV záření a stejnost barevného projevu jak na povrchu, tak na hranách mezi spoji.

Zatímco estetické kvality a technické parametry materiálu mluvily jednoznačně pro, jisté obavy vyvolával samotný proces obložení, jelikož se prováděl s tímto materiálem v takovém rozsahu na světě vůbec poprvé. Obavy byly však brzy rozptýleny. „Inovační upevňovací systém," říká Anne-Line Citerne, vedoucí projektu společnosti DuPont „který byl vyvinut speciálně pro tento projekt, byl ověřen a povolen institucí Qualiconsult (součást Enquite Technique Nouvelle, úřad zaměřený na technické normy a měření). Konstrukce využívá hliníkové profily od firmy Etanco, obsahující skryté upevňovací prvky, které drží panely z materiálu DuPont™ Corian® na sponách v příčném, horizontálním systému profilů. Konstrukce je silná přibližně 10 cm a může být, je-li potřeba, vyplněna tepelnou izolací (např. skelnou vatou apod.), případně ještě opatřena protidešťovým ochranným filmem mezi každou příčkou. Tento inovativní systém poskytuje vynikající nárazovou pevnost a současně vysokou odolnost vůči pozitivní i negativní zátěži. Tolerance mezi panely je zaručena s přesností na 1 milimetr.

Panely na plášti hotelu jsou velké (6 x 3 m), relativně tenké a proto křehké. Během stavebních prací tak byla výzvou jak jejich doprava na místo, tak jejich připevnění do podpor. Výrobce fasády AEA, zpracovatel materiálu DuPont™ Corian®, pracoval velice přesně a pečlivě. Speciálně pro tento projekt byl vyvinut důmyslný zdvihací systém, protože panely těchto rozměrů by běžný způsob zdvihání nevydržely: panely mohou klouzat po kolejnicích, pak se zvednou do vodorovné polohy a nakonec se otočí do potřebné svislé pozice na fasádě. Aby upevnění desek do fasády

nebylo viditelné, bylo nutné použít kovové vložky se závitem. Do každé z nich je zašroubován hák, za který je pak deska uchycena každých 30 cm k vedlejší (vodorovné) nosné mříži.

Architekt Jean-Christophe Masnada neskrývá nadšení: „Byli jsme ohromeni tímto ušlechtilým, nádherným materiálem, který nám dovoluje osvobodit se od tradičních systémů montáže a údržby fasád".

Materiál DuPont™ Corian® najdeme nejen na fasádě hotelu. Jsou z něj vyrobena také umyvadla v koupelnách či recepční stůl v přijímací hale.

(Na základě tiskové zprávy společnosti DuPont)

Copyright © 2009 E. I. du Pont de Nemours and Company nebo jejích přidružených společností (všechna práva vyhrazena). Oválné logo DuPont, DuPont™, The miracles of science™ a všechny produkty označené ® nebo ™ jsou obchodní značky nebo registrované známky firmy E. I. du Pont de Nemours and Company nebo jejích přidružených společností.
Copyright © 2009 E. I. du Pont de Nemours and Company or its affiliates (all rights reserved). The DuPont Oval Logo, DuPont™, The miracles of science™ and all products denoted with® or ™are registered trademarks or trademarks of E. I. du Pont de Nemours and Company or its affiliates.

Seeko'o means „iceberg" or „glacier" in Inuit and is also the name of a hotel in the dockland area of Bordeaux. In order to create the desired „iceberg" effect, architect Jean-Christophe Masnada (Atelier d'architecture King Kong) had the idea to develop a façade made from DuPont™ Corian®. Cool, clean DuPont™ Corian® Glacier White was the obvious choice to highlight the subtle sculptural look of the building. The project builds on all of the inherent qualities of DuPont™ Corian® for outdoor applications: it is smooth, non-porous, resistant to weathering and graffiti, has a good UV resistance and provides edges that have the same colour as the faces and joints between each panel.

While both the aesthetic and performance qualities of the material made it a clear choice, an exterior cladding process such as this had never been done before and has resulted in a world-first for DuPont™ Corian®. „The innovative fixing system," says Anne-Line Citerne, project leader at DuPont, „that was developed for this project was validated and approved by Qualiconsult (part of Enquite Technique Nouvelle, a French regulatory organisation). This system uses aluminium frameworks from the Etanco company and incorporates invisible fixings that attach the panels of DuPont™ Corian® onto a clip system on the framework in secondary, horizontal profiles. The framework is about 10 cm thick and can also, if required, receive an exterior insulation material (glass wool or other type), as well as a rain-proof film, between each rail. This innovative system provides outstanding impact strength together with excellent resistance to positive and negative loads. The tolerance between the façade panels is adjusted by one millimetre. The hotel cladding panels were large (6 x 3 m) yet thin, meaning these were both heavy and potentially fragile. The challenge was both to transport and to fix them onto the support. The façade fabricator and AEA, the fabricator of DuPont™ Corian®, worked very accurately and carefully. The façade maker developed a very clever hoisting system, specifically for this project, because the panels would not have withstood 'normal' hoisting. Thanks to this system, they could slide the panels on rails, then raise them into a horizontal position and finally swivel vertically to take their position on the façade. There is no visible fixing in the façade because a hidden fixing device with a metal insert with a screw thread was used. A hook is screwed into this and then clipped onto the secondary framework at every 30 cm.
Architect Jean-Christophe Masnada speaks enthusiastically about the project: „We were impressed by this noble and rich material from DuPont, which enabled us to withdraw from the traditional façade fitting and maintenance systems."
The design theme of using DuPont™ Corian® is repeated and the material was also used for basins in the bathrooms and a 4.5 meter long counter in the reception hall.
(Based on a news release from DuPont).

1 | 2 |

1 - Hotel Seeko'o, Bordeaux, interiéry
2 - Hotel Seeko´o, interiéry
Foto: Arthur Pequin

Copyright © 2009 E. I. du Pont de Nemours and Company nebo jejích přidružených společností (všechna práva vyhrazena). Oválné logo DuPont, DuPont™, The miracles of science™ a všechny produkty označené ® nebo ™ jsou obchodní značky nebo registrované známky firmy E. I. du Pont de Nemours and Company nebo jejích přidružených společností.
Copyright © 2009 E. I. du Pont de Nemours and Company or its affiliates (all rights reserved). The DuPont Oval Logo, DuPont™, The miracles of science™ and all products denoted with® or ™are registered trademarks or trademarks of E. I. du Pont de Nemours and Company or its affiliates.

Umberto Rinaldi

Umberto Rinaldi
ředitel Italského kulturního institutu v Praze
Director of the Italian Cultural Institute in Prague
www.iicpraga.esteri.it

Zahrady a vily, zahrady a krajina, to jsou neoddělitelné atributy Toskánska, kde farma končí tam, kde začíná zahrada a zahrada je kolébkou vily.
V Toskánsku je vztah mezi lidským úsilím a samotnou zemí výsledkem láskyplného porozumění, které se v dnešní době zdá téměř poetické. Krajina je součástí světového dědictví. Malovali, kreslili a fotili ji slavní i neznámí lidé. A vždycky to byla krajina oplývající starověkou moudrostí těch, kteří v ní žili po mnoho století a v mnoha civilizacích. Její počátky jsou roztroušené mezi zbytky Villanovských vesnic, neolitické vykopávky, tajemné zbytky slavného etruského osídlení a pohřebišť a moudrost a velkolepost římského impéria. Ukazuje nám Toskánsko zjizvené invazemi severních národů, které si zemi během středověku nejen podrobily, ale i obohatily, takže v době renesance a humanismu byla na vrcholu slávy. Každé období zanechalo v krajině viditelné stopy odhalující celá staletí neustále se měnících uměleckých a kulturních směrů, které se rozvíjejí až do dnešní doby.

Prof. arch. Mariella Zoppi

Gardens and villas, gardens and landscapes are inseparable concepts in Tuscany where the farm ends at the garden and the garden is the cradle of the villa.
In Tuscany the relationship between human endeavour and the land itself is a result of a loving understanding that today seems almost poetic. The scenery and landscapes are part of the world heritage. They have been painted, drawn and photographed by famous as well as unknown people. And they have always been experienced in a setting that has the ancient knowledge of those who have lived through many centuries and civilizations. The origins are scattered through the remnants of Villanovian villages, of Neolithic finds, of the still mysterious splendour of Etrusian settlements and burial grounds, and in the wisdom and grandeur of Ancient Rome. They reveal a Tuscany scarred by the invasions of northern peoples who subdued but also enriched the land during the Middle Ages so that it could triumph in the splendours of Humanism and the Renaissance. Each era left visible marks on the land that reveal centuries of ever-changing artistic and cultural forms that have continued to develop up through the present.

Prof. arch. Mariella Zoppi

Italské kulturní instituty fungující v cizině spadají pod Ministerstvo zahraničí v Římě. Jsou to reprezentativní instituce řízené italskými zastupitelskými úřady v konkrétní zemi. Jejich posláním je šířit italskou kulturu v zahraničí a napomáhat vzájemné spolupráci mezi oběma zeměmi.
Jedním z hlavních úkolů Italského kulturního institutu v Praze je spolupráce s nejvýznamnějšími českými kulturními institucemi a zařazení rozličných italských akcí do programu festivalů a jiných kulturních událostí po celé České republice.

Zahrady v Toskánsku – Výprava do historie zahrad

Výstava představuje sérii toskánských zahrad chronologicky seřazenou od počátku 15. až do 20. století na padesáti rozměrných fotografických panelech (120x100 cm). Již v renesanci se zahrada stala výsledkem práce umělců a architektů, zřetelně odlišenou od přirozených lesích porostů a zemědělských sadů určených k pěstování potravin. Jakožto svého druhu umělecké dílo následovaly zahrady vývoj vkusu v průběhu staletí a model italské zahrady, považovaný za nezbytný doplněk aristokratických sídel, se rozšířil do celé Evropy.
Většina zahrad prezentovaných na výstavě se nachází ve Florencii, hlavním městě Toskánska, nebo v jejím sousedství, ostatní provincie daného regionu jsou zastoupeny alespoň jedním příkladem.

Vznik výstavy podpořil region Toskánsko – Ústřední ředitelství pro výchovnou politiku a kulturní dědictví; autorem fotografií je Massimo Sistri, jeden z nejznámějších italských fotografů, který se zaměřuje na fotografie objektů a uměleckých exteriérů, v roce 1981 založil společně s uměleckým kritikem Vittorio Sgarbim časopis FMR.

Umberto Rinaldi
ředitel Italského kulturního institutu v Praze

The Italian Cultural Institutes abroad operate under the Ministry of the Foreign Office in Rome. They are representatives controlled by the Embassy of the Republic of Italy in each host country. Their mission is to spread the Italian culture overseas and facilitate the mutual cooperation of each host country.
One of the main missions of the Italian Cultural Institute in Prague is to cooperate with some of the most important Czech cultural institutions and to enlist Italian events in festivals or cultural events held within the Czech Republic.

Gardens in Tuscany – A journey through the history of gardens

The exhibition presents in 50 large photographic panels (120 x 100 cm) a series of Tuscan gardens, following an historical-cultural route beginning in the fifteenth-century and ending in the twentieth-century. Since the Renaissance, the garden became a work of artistic and architectural planning, well distinct from natural woods and farmers' orchards, intended to the growing of food-products.
As an artwork it accompanied the evolution of the sense of taste during the centuries, and the model of the Italian – style garden, considered as an essential presence in the aristocratic villas, spread all over Europe.
Although most of the gardens presented in the exhibition are located in Florence, capital of Tuscany, or in the neighbourhood, every province of the region is represented with at least one garden.
The exhibition has been promoted by the Tuscany Region – Direction General for formative politics and cultural heritage; the photos are by Massimo Sistri, one of the most well-known Italian photographer, specialized in photos of objects and art locations, founder in 1981, together with the art critic Vittorio Sgarbi, of the art magazine FMR.

Italský kulturní institut
Šporkova 14, Praha 1
tel.: +420 257 090 681
fax: +420 257 531 284
www.iic-praga.cz

GOETHE-INSTITUT PRAG

Jürgen Mayer H.

Dr. Heinrich Blömeke
ředitel Goethe-Institut Prag

Co je to architektura? Touto otázkou se zabývají nejen architekti, ale i umělci, filozofové a další, protože architektura ovlivňuje naše každodenní životy. Architektura nás obklopuje, chrání nás a strukturuje naše životy. Je to způsob komunikace mezi světem a námi. "Architektura je všude a všechno je architekturou: jako realita a její přízrak, sen a představa, tam, kde se cit potkává s rozumem, zrak s hmatem", jak napsal Adam Budak ve své předmluvě ke druhému vydání knihy "Co je architektura?", sbírky přednášek od architektů z celého světa a teoretiků architektury z Krakova.
Pro Goethe Institut v Praze, ale i v jiných městech, je diskuse o možnostech a problémech současné architektury jedním z nejdůležitějších témat. Jsme rádi, že jsme na letošní festival Architecture Week v Praze mohli pozvat předního německého architekta Jürgena Mayera H. Naším cílem je podpora vzájemných kontaktů mezi českými a německými profesionály, stejně jako mezinárodní diskuze o architektuře. Jürgen Mayer H. -svou architektonickou kancelář J. Mayer H. Architects založil v Berlíně v roce 1996 - patří mezi architekty, jenž si uvědomují své možnosti i zodpovědnost, kterou přináší 21. století. Pracuje na pomezí architektury a komunikace a kombinuje je s novými médii a technologiemi. Zajímá se o mezioborovou spolupráci v souvislosti t tím, jak nové způsoby komunikace a nové technické možnosti ovlivňují naše potřeby a přinášejí nové úkoly pro architekty. V různých měřítkách, ať už jde o urbanistické plány, budovy nebo instalace a designové objekty, jsou základem nově vznikajících prostorů vztahy mezi lidským tělem, technologií a přírodou. Mezi jeho nejvýznamnější realizace patří radnice v Ostfildern, menza (univerzitní jídelna) v Karlsruhe, Villa Family Max Meier v Ludwigsburgu (vše v Německu) a obnova Plaza de la Encarnacion v Seville.

Dr. Heinrich Blömeke

What is architecture? This question is discussed not only by architects, but artists, philosophers and others as it affects everybody's everyday life. Architecture surrounds us, covers us and structures our lives. It is a mean of communication between the world and us. "Architecture is everywhere and everything is architecture: as a reality and its phantom, dream and fantasy, there, where the sensual connects with the intellectual, the visual with the tactile" as Adam Budak wrote in his preface for the second volume of "What is architecture?", an anthology of lectures by international architects and theoreticians of architecture in Krakow.
For the Goethe-Institute in Prague or in any other country the discussion about possibilities and challenges for architecture today is a very important one. We are very happy to invite Jürgen Mayer H. as one of the leading figures in German architecture to the Architecture Week in Prague 2009. Our aim is not only to enhance the exchange between Czech and German experts, but also encourage international discussions about architecture.
Jürgen Mayer H. - who started his architectural office J. Mayer H. Architects in Berlin in 1996- is among those architects who are well aware of their opportunities and responsibilities in the 21st century. He works at the intersection of architecture and communication and combines it with new media technologies. He is interested in an interdisciplinary approach as new ways of communication and new technical possibilities influence our needs and create new tasks for architecture. In all scales, from urban schemes through buildings to installations and design of objects, relations of human bodies, technology and nature are a background for new production of space. His most important recent products include the Town Hall in Ostfildern, the Mensa (universities' canteen) in Karlsruhe, the Villa Family Max Meier at Ludwigsburg (all in Germany), and the redevelopment of the Plaza de la Encarnacion in Sevilla, Spain.

Dr. Heinrich Blömeke

Přednáška: Pre.text/vor.wand
Přednášející: Jürgen Mayer H.

Termín konání: 21. 9. 2009 v 19.00 hodin
Místo konání: Goethe-Institut Prag, Masarykovo nábřeží 32, Praha 1
Organizátor: Goethe-Institut Prag
Uvádí: Czech Architecture Week

Architektonická kancelář J. Mayer H. Architects, založená v roce 1996 v Berlíně, se zaměřuje na práce kombinující architekturu, komunikaci a nové technologie. Z posledních realizací můžeme uvést městskou radnici v Ostfildernu v Německu, studentské centrum Univerzity v Karlsruhe a přestavbu Plaza de la Encarnacion ve španělské Seville. Ať se jedná o urbanistické studie, domy nebo instalace objektů, vztah mezi lidským tělem, technologií a přírodou vytváří základ nově vznikajícího prostoru.
Jürgen Mayer H. je zakladatelem a ředitelem tohoto interdisciplinárního ateliéru. Studoval na univerzitě ve Stuttgartu, The Cooper Union a na Princeton University. Jeho práce je známá po celém světě, byla mnohokrát publikována a vystavována, je součástí uměleckých sbírek, například MoMA v New Yorku a MoMA v San Francisku. Je držitelem několika národních i mezinárodních cen, mezi jinými Zvláštní uznání v kategorii Emerging Architect Mies van der Rohe Award 2003 a vítěz Holcim Award Brozne 2005. Jürgen Mayer H. přednášel na Princeton University, University of Arts v Berlíně, Harvard University, Kunsthochschule v Berlíně, Architectural Association v Londýně, Columbia University v New Yorku a University of Toronto v Kanadě.

Founded in 1996 in Berlin, Germany, J. MAYER H Architects' studio, focuses on works at the intersection of architecture, communication and new technology. Recent projects include the Town Hall in Ostfildern, Germany, a student center at Karlsruhe University and the redevelopment of the Plaza de la Encarnacion in Sevilla, Spain. From urban planning schemes and buildings to installation work and objects with new materials, the relationship between the human body, technology and nature form the background for a new production of space.
Jürgen Mayer H. is the founder and principal of this crossdisciplinairy studio. He studied at Stuttgart University, The Cooper Union and Princeton Universtiy. His work has been published and exhibited worldwide and is part of numerous collections including MoMA New York and SF MoMA. National and international awards include the Mies-van-der-Rohe-Award-Emerging-Architect-Special-Mention-2003 and Winner Holcim Award Bronze 2005. Jürgen Mayer H. has taught at Princeton University, University of the Arts Berlin, Harvard University, Kunsthochschule Berlin, the Architectural Association in London, the Columbia University, New York and at the University of Toronto, Canada.

J. MAYER H. Architects
Bleibtreustrasse 54, D 10623 Berlín, Německo
tel.: +49 (0)30 31 50 61 17
fax: +49 (0)30 31 50 61 18
contact@jmayerh.de
www.jmayerh.de

Portrét/Portrait photo: Oliver Helbig

GOETHE-INSTITUT PRAG

Jürgen Mayer H.

Lecture: Pre.text/vor.wand
Lecturer: Jürgen Mayer H.

Date: 21. 9. 2009 at 7 pm
Place: Goethe-Institut Prag, Masarykovo nábřeží 32, Prague 1
Organizer: Goethe-Institut Prag
Present: Czech Architecture Week

Re: Public

Jestliže je nuda útěkem před společenskou smlouvou do stavu neočekávání, do času svalů bez napětí a zodpovědnosti pouze za sebe samého, pak na druhé straně je to stav hodný sledování. Útěk z pracovního procesu do veřejného prostoru je ve finále pokažený ničím neomezenou dostupností díky mobilním telefonům a dalším přenosným elektronickým zařízením. Stejně tak i soukromé prostory ztratily svou funkci vysněného útočiště. Teleshopping, komunikační kanály a domácí pracovny, které stírají hranici mezi domovem a prací, to vše proniká do našeho domácího úkrytu.
Možná, že tyto rušivé a matoucí elementy svým způsobem vítáme. Potřeba kontaktu s okolím i v soukromí může být snadno považována za prevenci nudy. Zábava pomáhá odvrátit hrozící zážitek nudy a předchází konfliktu s vlastní sebereflexí. Zábava nahrazuje reflexi. Podle mě ale je třeba, aby existovala možnost nudy, protože právě nuda definuje stav změny, prostor mezi akcemi a poskytuje prostor pro opravy, rozhodování a nakonec i reflexi.
Podívejme se například na Adornovy poznámky, vztahující se k nudě v 19. století: „hlavní motiv odrazu patří do interiéru" a odráží se v zrcadle okna. Funguje „jako odraz nekonečné řady činžáků v izolovaném světě buržoazního obýváku." Dále Adorno píše: „Ten, kdo se dívá do zrcadla v okně, je však soukromá osoba, opuštěná, pasivní a vyčleněná z pracovního procesu."
Walter Benjamin v díle Das Passagen Werk (Pařížské pasáže) považuje za hlavní příčinu nudy počasí: „Není nic nudnějšího pro člověka než vesmír. Proto je tak úzká vazba mezi nudou a počasím. To je námětem zbytečných jalových hovorů." Podle Benjamina sladí déšť všechny barvy do šedé a vytváří dojem uvolněného, klidného, monotónního dne stráveného v teple domova.
Jiní, například Wolf Lepenies, spojují nudu s prostorovým, časovým procesem jako aktivní silou: „... a konečně, 'zabíjíme' čas, když se nám zdá nekonečný. Proto nuda vypadá jako věčná monotónnost, stále to samé, zející prázdnota." Nuda se nachází uvnitř. Je součástí vlastního já nebo z něj vychází. Podle Lepeniese nemůžeme přemýšlet o prostoru a nudě odděleně. Tudíž posloupnost Kurzweil/Langweile (zábava, kratochvíle versus dlouhá chvíle, nuda) tvoří spojnice vnímání na časoprostorové ose. Když vzpomínáme na nudu, copak ji nemáme vždy spojenou s konkrétním místem a časem?
Jak dokazuje Patricia Meyer Spacks, nuda byla vždycky považována za problém určitých společenských vrstev. V každém období existuje jedna společenská skupina, která je obviňována z nudy. Na konci 20. století se však nuda rozšířila i za hranice této přesně definované skupiny: „Ačkoli byl rozmach nudy spojený a odrážel narůstající tlak na jednotlivce a individualismus, duševní rozpoložení nese jak sociální, tak osobní významy.
Od 18. století můžeme zaznamenat tendenci asociovat nudu s příslušníky jiné skupiny, než je pisatelova. Středostavovští novináři v 18. století věřili, že znudění jsou zbohatlíci.
V 19. století [...] připisovala tento jev střední třída aristokracii. Staří si myslí, že mladí se nudí. Mladí si myslí to samé o starých. V souvislosti s přetrvávající morální kritikou některých skupin, mnoho lidí zatvrzele odmítá nudu u sebe, zatímco u jiných ji vidí, u těch „druhých". Navíc se stále častěji objevují rozličná pojednání připisující nudu souhrnu sociálních a politických podmínek, od ubíjející jednotvárnosti dělníka u montážní linky až po jalovost televizních komedií, které ji vidí spíše jako společenskou nevyhnutelnost než osobní stav.
Jedna interpretace říká, že nuda je kapitalistická intrika. Jiná, že je to nezbytný vedlejší produkt technického pokroku... Čím je její nadvláda silnější, stává se nuda metaforou pro stav postmoderny."
Nuda jako masový kulturní fenomén se poprvé objevila v 19. století v souvislosti se vznikem metropolí a buržoazní třídy. Technologie 20. a 21. století vymanila nudu z výhradně městského prostředí a soustavně narušuje její třídní a místní předurčení.
Jak říká Rachel Barret, „nuda funguje místo neschopnosti pojmenovat nebo popsat cit pro změnu". Nuda, jakožto opožděné poznání, osciluje mezi specifickými způsoby vnímání a vytváří spojení mezi rozostřeným viděním a čistým vjemem. Neprůhlednost a průhlednost myšlení má velký dopad na logistiku našeho každodenního života, jako je časoprostorové uspořádání práce a volného času a manipulace s prostory pro soukromí, zábavu a kontrolu.
Volný čas je čas navíc. Často to vypadá, jako by tento čas navíc byl stejně dobře zorganizovaný jako čas pracovní.
Rozvržení volného času zabraňuje pasivitě a sebereflexi, abychom se nenudili a nebyli nespokojení. Zábava, protiklad nudy, vytváří samostatnou oblast ekonomiky volného času.
Zatímco většina lidí chodí do zábavních parků pro své vlastní potěšení, čím dál více ostatních je zaměstnáno u institucí, které volnočasovou zábavu vytvářejí.
Potřeba jedince zabavit se v narůstajícím objemu volného času zajímavým způsobem souvisí s vytvářením nových pracovních míst, snižováním násilí a rozvíjením infrastruktury. Volnočasová zábava je hlavním ekonomickým faktorem pro organizátory, zatímco pro jedince je to psychologický stav.
Architektura tak zprostředkovává podmínky pro socioekonomické vazby a zároveň individuální zkušenost zábavy jako ochrany před nudou.
A znovu, pokud se nuda omezí na pouhé odmítnutí podílet se na pracovním procesu, pak logistika je přesným opakem, který ovlivňuje flexibilní hospodaření „načas". Proto nemůžeme nudu a logistiku oddělit. Logistika znamená „nastavitelné techniky transparentnosti" s vyhlídkou a předpoklady v pracovním procesu naší kultury.
Jak dokládá Adorno ve svých poznámkách k zrcadlu v okně, v 18. a 19. století byla myšlenka odrazu metaforou pro přehodnocení společnosti. Dokonce i malíři 19. a počátku 20. století používali zrcadla, vodní plochy nebo jiné lesklé povrchy, aby nám ukázali okamžiky nudy, melancholie a touhy.
Nyní, ve 20. a 21. století, je otázka transparentnosti zřejmě způsobem, jak porozumět fungování kulturních a politických veličin.
Durchblicken (v němčině „dívat se skrz něco") znamená porozumění-proniknutí vrstvami zablokovaného vnímání.

Nová transparence

Při přemýšlení o architektuře 20. století nelze vynechat transparentnost.
V nadcházejícím století však technický pokrok v elektronice a nové citlivé materiály přenesou problematiku transparentnosti v architektuře do úplně jiné dimenze. Vizuální transparence je nahrazena elektronickým „náhledem".
Organizace, bezpečnost, kontrola, logistika a orientace rozšiřují náš pohled na architekturu a urbanismus. Některé tyto technologie jsou již součástí našeho běžného života; jako třeba palubní počítač s parkovacími senzory.
Domnívám se, že jazyk logistiky nám napovídá, jaká bude další forma transparence v architektuře.

Ve 20. století tvořila transparence vlastní dějiny:

Například komplex Bauhaus v Dessau z prvního desetiletí svou konstrukční transparentností dokazuje dopady nových poznatků v medicíně a technice na architekturu. (Nosné a nenosné prvky jsou oddělené, aby do budovy mohlo proudit sluneční světlo a čerstvý vzduch.)
Později byla estetická transparence popsána Rowem a Slutzkym jako strategie čtení architektury. Zkoumá prostorové možnosti modernismu pomocí mnohoznačnosti a paralelních vztahů.
S příchodem politické transparentnosti v 50. a 60. letech, jak tvrdil například německý architekt Günther Behnish, se transparentnost v architektuře stala politickým tématem. Stěny se měly „demokratizovat", zrušit se jako bariéra mezi vnitřním a vnějším a zároveň ztratit význam oddělování lidí a institucí. To byl argument týkající se kontroly politické moci. Už nikdy se nic nemělo řešit za zavřenými dveřmi. Eko-technická transparence reagovala na ekologické hnutí v 70. a 80. letech. Nový koncept energeticky šetrných domů přinesl metody využívání slunečního záření, které dnes můžeme najít u některých staveb takzvaných hi-tech architektů.
V tomto případě je to slunce, co vytváří novou, ekologicky uvědomělou, architekturu ze skla a oceli prostoupenou přirozeným světlem.
Na konci 20. století se setkáváme s novými formami transparentnosti. Architektura se pomalu vzdaluje od optické transparence a začíná využívat různé elektronické ovládací a kontrolní mechanizmy, které nemusejí nutně být v zastavěném prostoru viditelné. Tyto nové formy elektronické transparentnosti, někdy také nazývané datový dozor, se uplatňují již před stavbou nebo v pozadí zastavěného prostoru: po 11. září 2001 se logistika každodenního života stala ještě naléhavějším tématem.
Například globální systém navigace GPS je určený k organizaci, lokalizaci a navigaci v otevřeném prostoru zatímco lokální systém navigace LPS (Local Positioning System) funguje uvnitř budov. Díky zařízení jménem 3D-iD je možné v kancelářích a dalších prostorách, kde je důležitá bezpečnost, kdykoli kohokoli lokalizovat pomocí vysílačů. Antény uvnitř budovy si předávají signál tak, jako si kontrolní věže předávají letící letadlo. Z jednoho ústředního bodu je tak možné lokalizovat hledanou osobu s přesností na tři metry. Obdobně je možné danou osobu vybavit určitým předmětem, který ji pomůže najít. GPS a LPS změnily naši představu transparentnosti a dohledu uvnitř a vně budov. S příchodem „chytrých etiket" se téměř jakýkoli předmět může stát vysílačem a přijímačem. Navigační systémy GPS komunikují jednosměrně, zatímco elektronická transparence vytváří celé datové sítě. Všechno komunikuje se vším. Elektronická transparence zpochybňuje hierarchii kontroly.
Dobrým příkladem výše řečeného je film State enemy no. 1 (Veřejný nepřítel). Will Smith je „veřejný nepřítel" a honí ho CIA, která hledá jednu videonahrávku. Will Smith běží podél řady domů, pronásledován agenty CIA a sledován satelitními kamerami. V hlavní centrále daleko odtud sledují honičku satelitní kamery. Pak přijde okamžik, kdy postava vejde do hotelu střešním vchodem a sledování se přepne z optického na elektronické. Vysílačka v jeho kalhotách jej bezpečně lokalizuje uvnitř budovy, jejíž 3D model mají pronásledovatelé připravený v počítači. Agent CIA, který jej pronásleduje, dostane na mobil informaci, kde v budově se Will Smith ukrývá.
Pojďme se nad tím chvíli zamyslet: v blízké budoucnosti budou u sebe všichni nosit chytré hračky. Neustále vysíláme a přijímáme data. Státní úřady budou pro vstup do budovy vyžadovat 3D-data. Budou existovat virtuální města, ukazující nejen objemy jednotlivých staveb, ale i jejich vnitřní uspořádání, naši pozici a potřeby. Transparentnost v architektuře se mění na přístupnost dat!

GOETHE-INSTITUT PRAG

Transparentnost automaticky vyžaduje strategie krytí. Každé krytí ale zahrnuje moment odhalení a následného „vhledu". A tak zvědavost, tajemství a ignorance, tedy průvodci nudy, hrají mnohoznačnou hru, která má své důsledky v architektuře.
Následující projekty se nacházejí v pozici na rozhraní zastřenosti a jasnosti - techniky krytí a odkrývání -, čímž zkoušejí funkci, náplň a význam.
Tradiční dualita „vnitřní a vnější" je nahrazena „před a za" v rámci zpochybněné definice veřejného a soukromého. Ta zahrnuje hybridní struktury od objektů až po městské celky, program změny myšlení a vzory zaměstnání.
Architektonický povrch se stává nevypočitatelnou vrstvou proměňující se z prvku odloučení na interaktivní rovinu, nositele informace a/nebo zdánlivě úplné zmizení. Prezentované projekty jsou velmi vzdálené jakýmkoli závěrům. Nastiňují otázky a vyzdvihují aspekty veřejného a soukromého v proměňujícím se socio-kulturním kontextu.

Re: Public

If boredom seems to be an escape from the social contract into non expectation, into time for muscles without tension and responsibility only for the self, then on the other hand, it is the very condition for critical observation.
Escape from the social contract into public space is finally conquered by infinite accessibility through portable phones and other mobile electronic accessories. Similarly, private spaces have lost their function of the ideal retreat. TV-shopping, communication devices and home-workstations, which blur the separation of home/work, are permeating the spaces of retreat in the domestic environment.
Perhaps these distractions and confusions are somehow welcome.
The need for public intervention in private space can be easily considered as a prevention of boredom. Distraction helps to delay the possibility of an experience of boredom and prevents the conflict with one's own reflective mode. Distraction replaces reflection.
But, in my opinion, the possibility for boredom must exist, since boredom exactly defines the situation of transition, in between actions and the moment for corrections, decision and finally reflection.
Take for instance Adorno's remarks in relation to boredom on the 19th century, „the central motive of reflection belongs to the interior" and manifests itself in the architectural condition of the window mirror. It functions „to project the endless row of apartment buildings into the isolated bourgeois living room". Further on, Adorno writes: „He who looks into the window mirror, however, is the private person, solitary, inactive and separated from the economic process of production."
Walter Benjamin in Das Passagen Werk considers weather as the major cause for boredom: „Nothing is more boring to man then the cosmos. Hence, for him exist the most intimate relationship between weather and boredom. It is the canvas for hollow idle talk."
For Benjamin, rain in the city evens colours into grey and produces the perception of a mellow, gentle and monotonous day spent inside.
Others, including Wolf Lepenies, relate boredom to a spatial, temporal process as an active force: „...finally, time is 'killed' when we notice that it seems endless. Consequently, boredom appears to be eternal monotony, always the same, a gaping void." Boredom finds space within the interior.
It is embodied in the self or comes from within. According to Lepenies, space and boredom cannot be thought of independently. Therefore the sequence Kurzweil /Langeweile (shortlasting/pastime versus long-lasting/boredom) builds joints of perception in time/space co-ordinates.
If we remember our personal moments of boredom, don't we always relate them to specific spaces and locations?
As Patricia Meyer Spacks shows, boredom was always considered to be a problem of specific social groups. In any period, there is one social group that is accused of being bored. However by the end of the 20th century, boredom expands beyond the limited definition of one precise victim: „Although the spread of boredom has coincided with and reflected an increasing stress on subjectivity and individualism, the state of mind carries social as well as personal meanings. From the 18th century on, one can note a tendency to attribute boredom to members of groups other than the writers own. Middle-class journalists in the 18th century believe the nouveaux riches to be bored. In the 19th century [...] the middle class assigns these conditions to the aristocracy. The old think the young are bored. The young think the same of the old. Given the residuum of moral opprobrium some circles attach to being bored, many people vigorously deny boredom in themselves while seeing it in others, in those of another 'kind.' Moreover, with increasing emphasis various forms of public discourse attribute the causes of boredom to a set of social and political conditions, from the repetitiveness inflicted on assembly-line workers to the deadness of television comedy, seeing it as social inevitability rather than personal plight. Boredom is a capitalist plot, by one interpretation. By another, it is a necessary by-product of technological advances... As its declared dominion spreads, boredom becomes a metaphor for the postmodern condition."
With the emergence of the metropolis and its bourgeois class in the 19th century, boredom first appeared as a cultural mass phenomenon. 20th and 21st century technology no longer restricts the causal conditions for boredom to metropolitan life, but continues erasing their class and site determinacy.
Speaking with Rachael Barret, „boredom functions in the place of an inability to name or describe a sensation of change." As a delay of recognition, boredom oscillates between specific modes of perception and establishes a discourse between blurred vision and cleared perception. Opaqueness and transparency of thought have major effects on the logistics of our everyday life, like the space/time management of production and free time, and the manipulation of spaces for retreat, amusement and control.
Free time is extra time. And quite often it seems that extra time is as much organized as work time. Scheduling leisure time prevents passivity and self-reflection, since we might end up bored and dissatisfied. Distraction, the companion of boredom, generates a strong economy of leisure time amusement.
While most people go to amusement parks for their own amusement, more and more find their workplace in leisure time institutions. The individual need for spending a growing amount of free time in an interesting way creates jobs, keeps violation low and helps to develop infrastructure. While leisure time amusement is a major economy factor for organizers, it is a psychological condition for the individual. Here, architecture mediates between the conditions of social/economic interactions and the individual experience of distraction as a protection from boredom.
Again, if boredom surfaces in a denial of the participation in a production process, then logistics are the very counterpart that can react with flexible management „just in time." Hence, boredom and logistics cannot be thought of independently. Logistics means „adjustable techniques of transparency" with outlook and foresight in the production process of our culture.
As Adorno shows us with his remarks on the window mirror, in the 18th and 19th century, the idea of reflection was the metaphor to rethink society. Even painters of the 19th and early 20th century use mirrors, water puddles and other shiny surfaces for their reflective qualities to show us moments of boredom, melancholy and longing. Now, in the 20th and 21st centuries, issues of transparency seem to be the model to understand cultural and political forces at work. Durchblicken („to look through"- in German) means understanding-penetrating layers of blocked perception.

New transparency

To think about architecture in the 20th century is impossible without thinking about transparency. For the next century, however, technological developments in electronics and new responsive materials are framing the issue of transparency in architecture in a radical new way.
Visual transparency is substituted by electronic „insight." Organisation, security, surveillance, logistics and orientation extend our view onto architecture and urbanism. And some of these technologies are already part of our every day life; like board computers for „homing" your car. It is my assumption that the rhetoric of logistics gives us hints about a new form of transparency in architecture.

In the 20th century, transparency created its own history:

In the early decades structural transparency, as realised with the building complex of the Bauhaus in Dessau, for example, shows the architectural effects of a new understanding of medical and technical hygiene. (Supporting and non-supporting elements are separated in order to allow sunlight and fresh air to penetrate the building.)
Later, the aesthetic transparency described by Rowe and Slutzky, was a strategy for a reading of architecture. It researches the spatial possibilities of modernism through the means of ambiguity and multiple relationships.
With political transparency in the 50's and 60's, as argued by the German architect Günther Behnisch for example, transparency in architecture became a political issue. Walls should become „democratic," a non-barrier between inside and outside, and therefore lose their meaning of separation between the people and their institutions. This was an argument about controlling political power. Nothing should ever happen or be planned again behind closed doors.
Eco-tech transparency reacted to the ecological discourse in the Seventies and Eighties. New concepts for energy-conscious buildings developed certain strategies for the use of sunlight as it might be seen in buildings by the so called high-tech architects. In this case, it is the energy of the sun which creates a new ecologically informed architecture made of steel and glass, penetrated by natural light.
Towards the end of the 20th century we are facing a new form of transparency. Slowly shifting away from optical transparency, architecture now houses certain electronic control and surveillance mechanisms which might not necessarily be expressed in built space. These new forms of electronic transparency, or the so called dataveillance in architecture, happen before construction or behind built space: the logistics of everyday life

GOETHE-INSTITUT PRAG

Jürgen Mayer H.

which became an even bigger issue after September 11th, 2001-through security issues and risk control.
For example, if Global Positioning Systems (GPS) are used to organize, locate and navigate in open space, now Local Positioning Systems (LPS) are used inside buildings. Under the product name of 3D-iD it became possible - in offices and other places where security is an issue - to locate people with senders at any given time. Antennas inside a building hand on the sender like airplanes guided from one control station to the next. From one central point it is possible to locate the searched person within the three metre radius. Similarly one can „buddy" a person with an object, which helps to find it.
GPS and LPS have already changed our idea of transparency and surveillance inside and outside buildings. Now, with the advent of „smart labelling," nearly any object can become sender and receiver. Beyond one-way-communication of Positioning Systems as we know it, electronic transparency turns into a network of data-exchange. Everything is communicating with everything. Electronic transparency questions certain hierarchies of control.
A good example which allows us to reflect upon some developments in this area is the film State enemy no.1. Will Smith is „state enemy no. 1" and he is being chased by the CIA who are looking for a specific videotape. Witnessed by satellite cameras and followed by CIA members, Will Smith runs along the roofs of houses. In the central control station far away, the chase could be followed via satellite cameras. There is this one moment, when he enters a hotel building on the roof and the optical surveillance of the chase has to switch to electronic surveillance. The sender in his trousers helped to locate him inside the building, which on the other hand was stored as a 3D-model in the computers. Now, via a mobile phone, the chasing CIA members get the information about where Will Smith is hiding in the building.
Let's just think about this for a minute: in the near future everybody is wearing smart gadgets. We are constantly sending and receiving data. City administrations will ask for 3D-data for building permits. A virtual city is built up and includes not only the volumes of buildings but „knows" about the interior organisation, our position and needs. Transparency in architecture turns into data-accessibility!
Transparency automatically demands strategies of covering. Those veils then provoke moments of uncovering and thereby of „insight." Hence, curiosity, secrecy and ignorance, companions of boredom, celebrate an ambiguous game with architectural consequences.
The following projects situate themselves in an oscillating position between blurring and clearing-techniques of covering and uncovering, say-in order to tease function, program and connotation.
The traditional binary of „inside and outside" is replaced by „in front of and behind," within a questioned definition of public and private. This includes hybrid structures from object to urban schemes, rethinking program and patterns of occupancy.
The architectural surface turns into an incalculable layer which mutates between a separation element, an interactive plane, an information carrier and/or seemingly complete disappearance. The presented projects are far away from making conclusions. They frame questions and highlight specific aspects of public and private in a changing socio-cultural context.

ADA 1 - Kancelářská budova „An der Alster 1", Hamburg

Projekční tým/Project Team:
Jürgen Mayer H., Hans Schneider, Wilko Hoffmann, Andre Santer, Sebastian Finckh, Marta Ramírez Iglesias, Georg Schmidthals, Marcus Blum
Soutěžní tým/Competition Team:
Jürgen Mayer H., Jan-Christoph Stockebrand, Marcus Blum, Klaus Küppers, Hans Schneider
Vyzvaná soutěž 2005, 1. místo/Invited competition 2005, 1st Prize
Projekt/Project: 2005-2007
Dokončení/Completion: 2007
Klient/Client: Cogiton Projekt Alster GmbH, Hamburg
Provedení/Architect on Site: Imhotep, Donachie und Blomeyer, Berlin spolu s Architekturbuero Franke, Hamburg
Konstrukce/Structural Engineers: CBP, Hamburg
Stavební práce/Building Services: Energiehaus a Sineplan, Hamburg
Osvětlení/Light Engineers: Andres - Lichtplanung, Hamburg
Krajinná architektura/Landscape Architects: Breimann & Bruun, Hamburg
Foto/Photo: fotografieSchaulin, Hiepler Brunier, Dirk Fellenberg, Schraubverschluss
Model: Werk5

Stavební parcela leží na křižovatce mezi živým hamburským centrem a městskou krajinnou s hojností vody a stromoví.
Je to přechod mezi městem a přírodou a zároveň vstupní brána do rušného srdce města.
Horizontálně členěná fasáda s plovoucíma „očima" podtrhuje originální kontext stavby. Veřejný park před domem rozvádí motiv fasády do krajiny. „Oči" na fasádě a ostrůvky v parku tvoří místa pro setkávání a rozjímání. Kancelářské prostory poskytují jak obecně prostorné uspořádání tak i specifičtější místa spojená s „očima". Velkorysé prostory umožňují vytvářet rozličné uspořádání kanceláří s balkóny a klimatizovanými venkovními prostory kolem „očí".
Kancelářská budova 'An der Alster 1' spojuje vnitřní prostory s venkovním veřejným parkem a je přirozeně začleněná do kontextu města Hamburku. Je to nový záchytný bod na prestižním nábřeží Aussenalster.

ADA 1 - Office Building „An der Alster 1", Hamburg

The building site is situated at the intersection between the Hamburg's lively downtown and its urban landscape rich in water and mature trees. It is at the transition from city to nature, and the gateway building to the bustling metropolitan core.
The horizontal striped facade with its floating 'eyes' celebrates the view onto this unique context. A public park in front of the building continues the design strategy of the facade into the landscape. The 'eyes' in the façade and the platforms in the park form places to meet and contemplate. The office spaces serve both a generic spatial layout and specific moments related to the 'eyes'. Large spans provide for various office layout configurations in combination with balconies and climatically tempered outdoor spaces of the 'eyes'. The office building 'An der Alster 1' links interior and exterior spaces to the public park in front of the building and to the city context of Hamburg, becoming a new anchor at the prestigious Aussenalster waterfront.

1 | —
— | 2

1, 2 - Jürgen Mayer H. Architects, ADA-1, Hamburg, 2007

GOETHE-INSTITUT PRAG

Jürgen Mayer H.

Dupli.Casa/Villa MRMM - Dům u Ludwigsburgu, Německo

Tým/Team: Jürgen Mayer H., Georg Schmidthals, Thorsten Blatter, Simon Takasaki, Andre Santer, Sebastian Finckh
Projekt/Project: 2005-2007
Dokončení/Completion: 2008
Klient/Client: soukromý/private
Provedení/Architect on Site: Uli Wiesler
Konstrukce/Structural Engineer: Dieter Kubasch
Stavební práce/Service Engineers: Hans Wagner
Statika/Building Physics: Dr. Schaecke und Bayer
Funkce/Function: Soukromý dům, Villa MRMM, Ludwigsburg, Německo
Celková plocha/Site area: 6900 m²
Zastavěná plocha/Building area: 569 m²
Celková podlahová plocha/Total floor area: 1190 m²
Počet podlaží/Number of floors: 3
Výška budovy/Height of the building: 12,20 m
Konstrukce/Structure: beton, cihly, střecha: dřevo/concrete, brick, roof: timber
Hlavní vnější materiály/Principal exterior material: minerální izolace, omítka, sklo/mineral insulation, plaster, glass
Hlavní vnitřní materiály/Principal interior material: dřevěné obložení, omítka, parkety/wood panelling, plaster, parquet flooring
Projekt/Designing period: 02/05 - 06/08
Realizace/Construction period: 02/06 - 08/08
Vizualizace/Renderings: J. MAYER H.
Fotograf/Photographer: David Franck, www.davidfranck.de

Geometrie budovy je založená na půdorysu předchozího domu. Původní stavba z roku 1984 byla mnohokrát přestavovaná a rozšiřovaná a nový dům tuto „rodinnou historii" reflektuje duplikací a rotací. Zvýšením budovy vznikl v přízemí poloveřejný prostor. Vnější plášť stavby představuje sofistikované spojení vnitřního a vnějšího a poskytuje nádherné výhledy na staré město Karbách a na Národní literární archiv na druhé straně údolí Neckar.

Dupli.Casa/Villa MRMM - House near Ludwigsburg, Germany

The geometry of the building is based on the footprint of the house that previously was locatedon the site. Originally built in 1984 and with many extensions and modifications since then, the new building echoes the „family archeology" by duplication and rotation. Lifted up, it creates a semi-public space on ground level between two layers of discretion. The skin of the villa performs a sophisticated connection between inside and outside and offers specacular views onto the old town of Marbach and the German national literature archive on the other side of the Neckar valley.

1 | 2

1 - Jürgen Mayer H. Architects, Dupli. Casa, 2006-2008, vizualizace
2 - Jürgen Mayer H. Architects, Dupli. Casa, 2006-2008, interiér

Mensa Moltke - Studentská jídelna, Karlsruhe

Projektový tým/Project Team: Jürgen Mayer H., Andre Santer, Julia Neitzel, Sebastian Finckh, Wilko Hoffmann, Marcus Blum
Soutěžní tým/Competition Team: Jürgen Mayer H., Dominik Schwarzer, Wilko Hoffmann, Ingmar Schmidt, Daria Trovato, Sebastian Finckh
Koncept/Concept: Schema Nutellagram; Jan-Christoph Stockebrand
Mezinárodní soutěž: 2004, 1. místo/International Competition: 2004, 1st Prize
Projekt/Project: 2005-2006
Dokončení/Completion: 2007
Klient/Client: Vermoegen und Bau, Baden-Wuerttemberg, Amt Karlsruhe
Uživatel/User: Studentenwerk Karlsruhe
Provedení/Architect on Site: Ulrich Wiesler
Stavba/Multidisciplinary Engineers: ARUP GmbH
Stavbyvedoucí/Multidisciplinary Engineers Construction Manager: H. M. Jicha, Neidenstein
Stravování/Kitchen Engineers: Martin Scherer, Darmstadt
Statika/Building Physics: Dr. Schaecke und Bayer
Krajinná architektura/Landscape Architect: Karl Bauer, Karlsruhe
Dřevěné konstrukce/Timber Construction: Finnforest Merk GmbH, Aichach
Fasáda/Facade: Rupert App GmbH & Co, Leutkirch
Polyuretanové obložení/Polyurethan-Coating: BASF Construction Chemicals, Schaffhausen, Switzerland
Realizace/Realization: Reaku-Hobein GmbH, Ueberlingen
Fotograf/Photographer: David Franck
Holz 21 Prize 2006, zvláštní uznání/Holz 21 Prize 2006, Commendation
Nominace na Great Indoors Award 2007/Nominated for the Great Indoors Award 2007
Laureát iniciativy „Deutschland - Land der Ideen 2008"/Laureate of the initiative „Deutschland - Land der Ideen" in 2008
Model je součástí Stálé sbírky Muzea moderního umění v New Yorku/The Model is part of the Permanent Collection of Museum of Modern Art, NY
contractworld.award 2009, 2. místo, kategorie Hotel/second prize, Category Hotel

„Mensa Karlsruhe" je variabilní prostor uprostřed univerzitního kampusu. Jídelna vznikla rozšířením stávajícího provozu a slouží narůstajícímu počtu studentů. Budova by měla sloužit jako nový středobod kampusu, spojující tři univerzity a stojící na hranici městského prostoru a Hardtwaldského lesa. Různé stupně propustnosti uvnitř budovy reagují na specifické podmínky místa.

Mensa Moltke - Student Canteen, Karlsruhe

New Building for the Hochschule Karlsruhe - Technik und Wirtschaft, Pädagogische Hochschule and Staatliche Akademie der Bildenden Künste

The „Mensa Karlsruhe" is an elastic space, sitting in the centre of the Karlsruhe University Campus. As an extension of the already existing facilities, the canteen serves a growing number of students. The building was set to become the new fulcrum of the campus, negotiating between the identities of three universities as well as between the urban fabric and the Hardtwald forest. Different levels of porosity within the building react to this specific condition.

1 | 2

1 - Jürgen Mayer H. Architects, Mensa Moltke, 2007-exteriér
2 - Jürgen Mayer H. Architects, Mensa Moltke, 2007-interiér

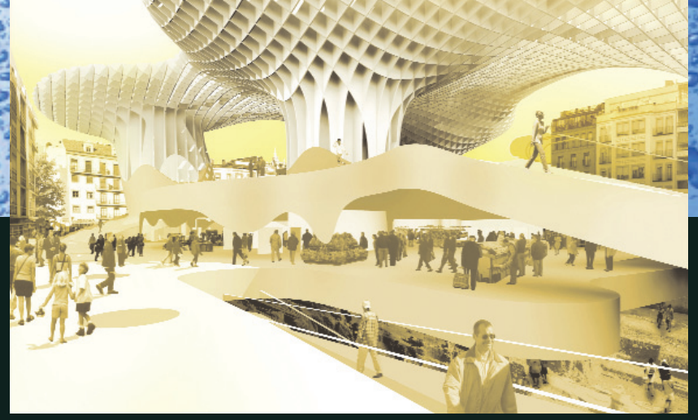

Metropol Parasol přestavba Plaza de la Encarnacion, Sevilla, Španělsko

Projekční tým/ Project Team:
Jürgen Mayer H., Andre Santer, Marta Ramírez Iglesias, Jan-Christoph Stockebrand, Marcus Blum, Ana Alonso de la Varga, Paul Angelier, Hans Schneider, Thorsten Blatter, Wilko Hoffmann, Claudia Marcinowski, Sebastian Finckh, Alessandra Raponi, Olivier Jacques, Nai Huei Wang
Soutěžní tým/Competition Team:
Jürgen Mayer H, Dominik Schwarzer, Wilko Hoffmann, Ingmar Schmidt, Jan-Christoph Stockebrand, Julia Neitzel, Klaus Küppers, Georg Schmidthals, Daria Trovato,
Mezinárodní soutěž: 1. místo, 2004/ International Competition: 1. Prize, 2004
Projekt/Project: 2005-2007
Dokončení/Completion: 2008/2009
Klient/Client: Ayuntamiento de Sevilla a SACYR
Řídící konzultant/Management Consultant: Dirk Blomeyer
Technický konzultant soutěžního návrhu a realizace/Technical Consultant for Competition 2nd phase only and Multidisciplinary Engineers for Realization: ARUP GmbH
Technická podpora zeleně - soutěžní návrh/Technical Support for Plants - Competition 2nd Phase only: Coqui-Malachowska-Coqui a Thomas Waldau
Překlad textů/Translation competition text: Carmen Diez
Plexi-Model: Werk 5
Fotograf/Photographer: Uwe Walter
Dřevěný model/Timber-Model: Finnforest Merk

Stálá sbírka Muzea moderního umění v New Yorku a Staatliche Museen zu Berlin, Preussischer Kulturbesitz, Berlín
Stálá sbírka DAM, Deutsches Architekturmuseum Frankfurt, Německo
Holcim Award, 2005, vítěz třetí ceny za udržitelné stavby

Metropol Parasol je novým symbolem Sevilly - je to místo identifikace, které formuluje roli Sevilly jako jedné z nejzajímavějších kulturních destinací ve Španělsku. Metropol Parasol využívá potenciál náměstí Plaza de la Encarnacion jakožto nového městského centra. Tento jedinečný městský prostor uprostřed husté zástavby v centru Sevilly je funkčně variabilní, vhodný pro vzpomínání, odpočinek i obchody.
Propracovaná infrastruktura pomáhá náměstí udržovat živé a láká sem turisty i místní obyvatele.
Dispozice Metropol Parasol s velkými houbovitými strukturami zahrnuje archeologické naleziště, tržiště, vyvýšené prostranství, několik barů a restaurací ukrytých pod slunečníky stejně jako panoramatickou terasu nad samotnými slunečníky. Slunečníky tvoří lehkou kovovou konstrukci, která vyrůstá z archeologického naleziště a tvoří moderní dominantu místa. Sloupy fungují jako výrazný vstup jak do muzea, tak na vrchní náměstí a panoramatickou terasu a podtrhují jedinečný vztah mezi historickým a současným městem. Smíšený charakter místa poskytuje prostor pro dynamický rozvoj kulturních i obchodních aktivit v centru Sevilly.

1 | **2** | **3**

1, 2, 3 - Jürgen Mayer H. Architects, Metropol Parasol, vizualizace

Metropol Parasol Redevelopment of Plaza de la Encarnacion, Seville, Spain

Permanent Collection of Museum of Modern Art, NY and Staatliche Museen zu Berlin, Preussischer Kulturbesitz, Berlin
Permanent Collection of DAM, Deutsches Architekturmuseum Frankfurt, Germany
Holcim Award, 2005, Winner Europe Bronze for Sustainable Construction

Metropol Parasol is the new icon project for Sevilla, - a place of identification and to articulate Sevillas role as one of Spains most fascinating cultural destinations. Metropol Parasol explores the potential of the Plaza de la Encarnacion to become the new contemporary urban centre. Its role as a unique urban space within the dense fabric of the medieval inner city of Sevilla allows for a great variety of activities such as memory, leisure

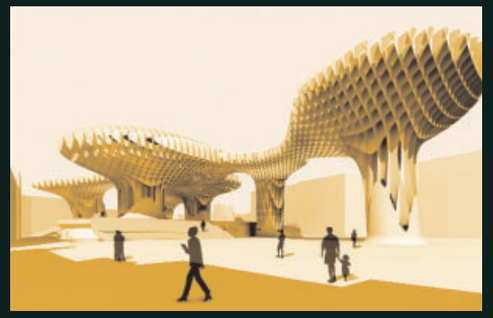

and commerce. A highly developed infrastructure helps to activate the square, making it an attractive destination for tourists and locals alike. The Metropol Parasol scheme with its large mushroom like structures offers an archeological site, a farmers market, an elevated plaza, multiple bars and restaurants underneath and inside the parasols, as well as a panorama terrace on the very top of the parasols. Thought of as a light metal structure, the parasols grow out of the archeological excavation site into a contemporary landmark. The columns become prominent points of access to the museum below as well as to the plaza and panorama deck above, defining a unique relationship between the historical and the contemporary city. Metropol Parasols mixused character initiates a dynamic development for culture and commerce in the heart of Sevilla.

Mart de Jong

Přednáška: Úloha kompozitních materiálů v průmyslu montovaných staveb
Přednášející: Mart de Jong

Termín konání: 23. 9. 2009 v 16.00 hodin
Místo konání: AW Central, budova Mánes, Masarykovo nábřeží 250, Praha 1
Organizátor: Cubespace
Uvádí: Czech Architecture Week
Partneři: A-keramika, Cegra, Dörken, Kiesel, Krinner, Philips Lighting
Mediální Partneři: e-architekt, Architekt, ERA 21

Mart de Jong vystudoval architekturu interiérů na Willem de Kooning Academy v Rotterdamu a v roce 1998 si v Haagu otevřel vlastní kancelář De Vijf. Po pěti letech navrhování interiérů pro rozličné projekty se kancelář zapojila do výroby prefabrikovaných domů v projektu Spacebox®. Od roku 2004 se De Vijf soustředí na výzkum a navrhování modulárních a prefabrikovaných domů a využití kompozitních materiálů.

Kancelář rozlišuje tři dlouhodobé projekty související s možností masové produkce domů při zachování flexibilního vzhledu. Spacebox® je "kontejnerové" studio z lehkých kompozitních materiálů vyrobené a upravené na míru přímo v továrně.

Homes4All je modulární „panelový" projekt původně vyvinutý jako dostupné bydlení pro chudé rodiny v Jižní Africe.

*Evo home je výzkumný program jehož cílem jsou nové materiály pro místa zasažená přírodními katastrofami.

"V porovnání s jinými obory je stavebnictví ve vývoji silně pozadu. Spoustu věcí se můžeme naučit pouhým pohledem na loď nebo auto; jejich výrobní postupy nabízejí řadu principů, které se dají přenést i do výroby domů," říká Mart.

Mart de Jong studied interior architecture at the Willem de Kooning Academy in Rotterdam, before opening his The Hague (Den Haag) based design office De Vijf b.v. in 1998. After five years practice in interior designs for a variety of projects, the office became involved in the prefab building practice with the Spacebox® project. Since 2004 De Vijf b.v. concentrates on research and design of modular and prefabricated housing, and the use composite materials in the building industry.

The office distinguishes three long-term projects, all to do with the question of how to produce homes with mass production methods, and yet allow flexibility in the way that the product looks.
Spacebox® is a 'container type' studio made of light composite materials that is produced and fitted out completely in a factory.
Homes4All is a modular 'panel type' housing project that was initially developed as an affordable family housing for low income groups in South Africa.
Evohome is a research program that aims at new materials for post disaster areas.
"Compared with other industries, the building industry is way behind in development. You can learn a lot by looking at how a boat or a car is made; production methods like these offer many principles that can be 'translated' into ways how to manufacture houses" says Mart.

De Vijf b.v.
Postbus 841
2501 CV Den Haag, The Netherlands
tel.: +31 6-8165 5379
e-mail: info@spacebox.nl
www.spacebox.nl

Nizozemská architektura / Dutch Architecture

Lecture: A Role for Composite Materials in the Prefab Building Industry
Lecturer: Mart de Jong

Date: 23. 9. 2009 at 4 pm
Place: AW Central, budova Mánes, Masarykovo nábřeží 250, Prague 1
Organizer: Cubespace
Presented by: Czech Architecture Week
Partners: A-keramika, Cegra, Dörken, Kiesel, Krinner, Philips Lighting
Media Partners: e-architekt, Architekt, ERA 21

Co je Spacebox®?

Spacebox® je inovativní stavební systém. Spacebox® je registrovaná obchodní známka pro lehké prefabrikované materiály pro dočasná i trvalá řešení.

Historie Spacebox®

Nápad navrhnout nový stavební systém bydlení pro jednu osobu vznikl na podzim roku 2002. V roce 2002 se problém studentského bydlení stal i problémem politickým. V této době čekalo na svůj pokoj mnoho mladých lidí, zatímco žili stale u rodičů nebo v obytných přívěsech. V Utrechtu se zapsalo na čekací listinu 7000 studentů; průměrná čekací doba byla 2,5 roku. To byl moment, kdy nouzová řešení byla prezentována jako volba pro první období. V říjnu 2002 jsme obešli několik stavebních společností s hrubými návrhy Spacebox® a sehnali dvě společnosti (v Delftu a Utrechtu), které se pro tento nápad nadchly. To byl začátek rozvoje této myšlenky. Společnost v Delftu porovnala náš design se svými požadavky a sestavila rozpočet, dodavatelé připravili své rozbory na poli materiálů a výroby a my jsme se zabývali designovým řešením. Tvar zdí (s charakteristickým zaoblením) je navržen jak z estetických, tak konstrukčních důvodů. Druhý zmíněný důvod umožňuje vsazení ohromných okenních rámů, kterými se dovnitř dostane spousta denního světla.

Obytné jednotky byly přijaty velmi dobře jak studenty, tak univerzitami. Díky výborným technickým parametrům, které materiál má, je energetická náročnost jednotek velmi nízká. Vzhledem k tomu, že lokality, na kterých jsou Spaceboxy® stavěny, jsou k dispozici pouze na dobu 5 let, usilujeme o rozvoj systému 'plug and play'. Jednotky mohou být navrstveny velmi rychle a snadno (v Eindhovenu postavili 84 jednotek ve 4 dnech). Spacebox® je umístěn na betonové patky. Přívody elektřiny, vody a kanalizace jsou řešeny velmi jednoduše. Jednotky jsou kompletně vyrobeny v továrně, včetně všech technických systémů. Okamžitě, jakmile je jednotka připojena na přívody, v ní můžete bydlet. Projekt v Utrechtu (234 jednotek) může být na jiné místo přestěhován v pouhých třech týdnech. Přesto vyhovuje tento stavební systém všem přísným stavebním nařízením (Bouwbesluit) v Nizozemí. V současné době je na několika lokalitách v Nizozemí umístěno kolem 1000 jednotek Spacebox®.

Každá jednotka Spacebox je vytvořena z pěti kompozitních panelů. Každý panel se skládá z materiálu odolného proti ohni, pěnového jádra Resol® a velmi jemného polyesterového povrchu. Celková tloušťka panelu pro stěny je 88 mm a tloušťka pro podlahy a stropy je 110 mm. Oba panely a také celý stavební systém byl důkladně testován podle nizozemských stavebních předpisů (Bouwbesluit).

1 | 2

1 - Spacebox Lelystad
2 - Spacebox Lelystad

What is Spacebox®?

Spacebox® is a new and innovative building system. Spacebox® is a registered trademark for a light weight prefab building system for semi-permanent and permanent solutions.

History of Spacebox®

The idea of designing a new building system for the housing of one person households came up in autumn of 2002. In 2002 the student housing problem became a political issue. At that time there were many young people waiting for a room, while living still at home or campings. In Utrecht 7000 students subscribed for a room; average waiting time was 2,5 years. This was the moment that temporary solutions were mentioned as an option for the first time. In October 2002, we went to several housing institutes with a raw sketch of the Spacebox® concept, and got two housing institutes (in Delft and Utrecht) enthusiastic for this idea. This was the beginning of the development of the idea. The housing institute in Delft compared our design with thein requirements and did a cost analysis for the concept, a composites manufacturer brought in her expertise in the field of materials and manufacturing, and we did the design work. The form of the walls (with the characteristic angle) is done both for design reasons and for construction reasons. The latter allows for the huge window frame, letting much daylight in. The units were very well received, both by students and the universities. Due to the very high performance of the materials, the energy costs of the units are very low. As the locations on which the Spacebox® buildings are built, are only available for a period of 5 years, we spent much effort in developing a 'plug and play' system. The units can be stacked very quickly and easily (in Eindhoven 84 units in only 4 days). Spacebox® sit only on a foundation of concrete pads. The services such as electricity, water and sewerage are all connected using very simple techniques. The units are prefabricated in a factory completely, including all technical systems. As soon as the units have been connected to the services, you can live in them. A project like Utrecht (234 units) can be moved to another location in only three weeks. Nevertheless the building system meets all rules of the stringent Building Act (Bouwbesluit) of the Netherlands. At this moment roughly 1000 Spacebox® units have been placed at several locations in The Netherlands.

Each unit is built up with 5 composite panels. Each panel consists of a fire resistant material, a Resol® foam core and a very smooth polyester exterior finish. Total panel thickness is 88mm for walls and total panel thickness for floor and ceiling is 110mm. Both panels and the total building system have been tested thoroughly according to the building regulations (Bouwbesluit) of The Netherlands.

1 | 2

1 - Spacebox
2 - Spacebox

Martin Kokta

Přednáška: Mobilní architektura – víc než domek na kolečkách
Lecture: Mobile Architecture – More Than Just a House on Wheels
Přednášející/Lecturer: Martin Kokta

Termín konání: 23. 9. 2009 v 16.00 hodin / Date: 23. 9. 2009 at 4 pm
Místo konání/Place: AW Central, budova Mánes, Masarykovo nábřeží 250, Praha 1
Organizátor/Organizer: Cubespace
Uvádí/Presented by: Czech Architecture Week
Partneři/Partners: A-keramika, Cegra, Dörken, Kiesel, Krinner, Philips Lighting
Mediální partneři/Media partners: e-Architekt, Architekt, ERA 21

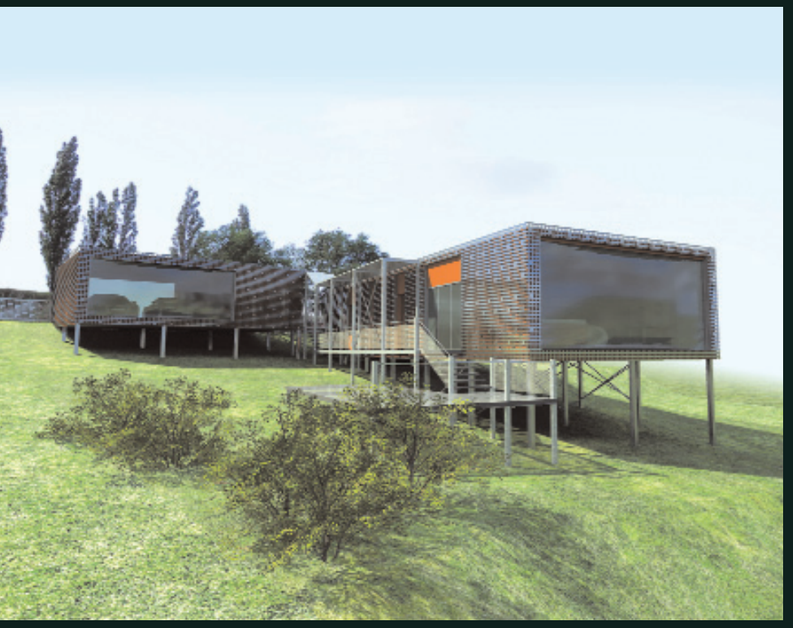

New ideas in the design of functional buildings, public housing and eco-friendly living.

The speed of our times shapes current lifestyle trends and habits. For most of us the continuous chase after something, which in the end doesn't bring the satisfaction we expected, is all too familiar. Our consumer society presents many examples of this, be it fast food, or the glossy pages of monotonous home design catalogues. We ought to pause for a moment and remind ourselves of the purpose of our existence and of our actual needs, as the meaning of these tends to be lost along the consumer highway. Modular and mobile architecture offers a possible way out - an alternative lifestyle, which respects nature by focusing on sustainable development and renewable resources, and may prove to be more fulfilling as a result.

Nové poznatky při navrhování účelových staveb, sociálního a ekologického bydlení.

Rychlost moderní doby podněcuje současné trendy v našich návycích, které se projevují neustálou honbou za něčím, co nám nepřináší adekvátní uspokojení. Příklady můžeme vnímat počínaje u stravy rychlého občerstvení a konče uniformní architekturou katalogových projektů rodinných domů. Proto bychom se měli zamyslet nad účelem samotného bytí a základními lidskými potřebami, jejichž důležitost opomíjíme právě v rámci současného vlivu konzumní společnosti. Možným východiskem by mohla být modulární a mobilní architektura jakožto alternativa životního stylu ukazující možnou cestu vlastní seberealizace a sebereflexe i s ohledem na přírodu, trvale udržitelný rozvoj a obnovitelné zdroje.

1 | 2

1 - 9-modulový RD
2 - Modulova skladba - Bobo hotel

Krzysztof Ingarden

Přednáška: A Matrix of Space
Přednášející: Krzysztof Ingarden

Termín konání pátek 2. 10. 2009 v 18.30 hodin
Místo konání: AW Central, budova Mánes, Masarykovo nábřeží 250, Praha 1
Organizátor: Polský institut
Uvádí: Czech Architecture Week

Curriculum Vitae

Narozen 1957, Varšava, Polsko
Architekt, PhD.
Proděkan Fakulty architektury a umění
A. F. Modrzewski Univerzity Krakov, Polsko
Ředitel Ingarden&Ewy Architekti

V roce 1982 dokončil Polytechnickou školu v Krakově, doktorát 1987.
1983-1985 získal doktorát v rámci stáže na škole umění a designu, Univerzita Tsukuba, Japonsko
1984-1985 pracoval v kanceláři Arata Isozaki v Tokiu
1987 působil u společnosti J. S. Polschek&Partners, New York
Spoluzakladatel kanceláře JET Atelier (1991) a Ingarden&Ewy Architekti (1998).
Od roku 2002 čestný generální konzul Japonska v Krakově a profesor a proděkan Fakulty architektury a umění A. F. Modrzewski Univerzity v Krakově.
Hostující profesor na Univerzitě Tsinghua, Peking (2003), Mushashino střední odborné škole, Brémy (2007).
Autor a kurátor japonské části expozice 3-2-1 Nová architektura v Japonsku a Polsku (2004-) vystavované v Krakově, Poznani, Lodži, Vratislavi, Katovicích, 2004 a Římě, Miláně – 2005, Padově – 2006 i Bratislavě.
V roce 2007 získal první cenu na Contractword Awards, Hannover, Německo za polský pavilon EXPO 2005, Aichi, Japonsko.
Získal titul "Krakovský architekt roku 2008".

Curriculum Vitae

Born 1957, Wroclaw, Poland
architect, Ph.D
Vice Dean of the Faculty of Architecture and Fine Arts,
A. F. Modrzewski Krakow University, Krakow; Poland
Principal of "Ingarden & Ewy Architects"

Graduated Krakow Polytechnics in 1982, doctorate in 1987. Between 1983-1985 doctorate internship in the School of Art & Design, University of Tsukuba, Japan; between 1984-5 worked in the office of Arata Isozaki, Tokyo; in 1987 in J. S. Polschek & Partners, New York. Co-founder of JET Atelier office (1991) and Ingarden & Ewy, Architects (1998). Since 2002 General Honorary Consul of Japan in Krakow and professor and vice dean of the Faculty of Architecture and Fine Arts of the A. F. Modrzewski Krakow University. Guest lectures in Tsinghua University, Beijing (2003), Musashino Institute of Technology, Tokyo (2005), Bauhaus Univ in Weimar (2006), Faculty of Architecture Fachhochshule Bremen (2007). Originator and curator of the Japanese part of the '3-2-1 New Architecture in Japan and Poland" (2004 -) exhibited in Krakow, Poznan, Lodz, Wroclaw, Katowice – 2004 and Rome, Milano – 2005, Padova – 2006, Bratislava 2006. In 2007 received the 1st Award of the Contractword Awards, Hannover , Germany for Polish Pavilion EXPO 2005 Aichi, Japan. Awarded the title "Krakow Architect of the Year 2008".

www.ingarden-ewy.com.pl
www.world-architects.com
www.europaconcorsi.com

Lecture: A Matrix of Space
Lecturer: Krzysztof Ingarden

Date: 2. 10. 2009 at 6.30 pm
Place: AW Central, budova Mánes, Masarykovo nábřeží 250, Praha 1
Organizer: Polish Institute
Present: Czech Architecture Week

Pavilon "Wyspianski 2000" – Krakovské výstavní a informační centrum

Vytvořit metaforu současného momentu, který ponechává úzký vztah k historii – pro současnou architekturu z toho vyplývá reinterpretace tradičního materiálu a jazyka architektury.

Budova pavilonu vyplňuje mezeru ve středověké zástavbě Krakova. Mezera vznikla po demolici (v roce 1939) bytového domu "Pod Lipką", umístěného na rohu ulice Grodzka a náměstí Wszystkich Świętych. Je to výjimečně exponovaná lokalita u "Královské cesty" mezi Tržním náměstím a Královským hradem Wawel. Takže patří k jádru urbanistického uspořádání z poloviny 13. století a je obklopeno historickými monumenty všech epoch. Duch Stanisława Wyspiańskiho se vznáší nad všemi těmito místy; jeho malované sklo a nástěnné malby se nacházejí v blízkém františkánském klášteře a v Bazillice sv. Marie. Proto bylo naším hlavním úkolem vytvořit odpovídající kompozici funkce a formy a definovat adekvátní řešení s ohledem na historické okolí.

Budova má mít dvě hlavní funkce: je rozdělena na část informační a část výstavní – pro výstavu malovaného skla, což vyžaduje prostory různých typů. Sklo má být vystaveno ve vznešeném, klidném a tmavém prostoru, veřejný informační prostor by měl být otevřený, jasný, příjemný; oba by měly být dobře osvětleny a zároveň poskytovat dobrý výhled na náměstí Wszystkich Świętych a blízkou impozantní budovu paláce Wielopolski (městská radnice). Museli jsme najít řešení těchto dvou protichůdných požadavků, a proto jsme uvažovali o návrhu pohyblivého charakteru: zároveň transparentní a uzavřené. Navíc, navržený materiál by měl umožnit dialog se sousedícími budovami – především gotickým kostelem františkánských a dominikánských mnichů, postaveným z cihel. Užití velkých skleněných ploch – které byly původně určeny pro festivalový pavilón – muselo být znovu zváženo. Prostředky navržené na dočasnou budovu nebyly ospravedlnitelné pro budovu trvalou. Byli jsme toho názoru, že povýšením skla do historického kontextu nemůže být řečeno nic nového nebo zajímavého. Museli jsme nalézt více inspirující a adekvátnější materiál. Zvolili jsme cihly a vápenec, protože byly i konstrukčním materiálem hradu Wavel a gotických kostelů.
Zaměřili jsme se na cihly – a vznikla nova výzva. Tradiční cihly nebyly schopné splnit naše požadavky – nezajistí průsvitnost a zároveň uzavření. Cihly musely být transformovány a vynalezli jsme nový způsob jejich spojení. Navrhli jsme speciální tvar cihel s lichoběžníkovým řezem, vytvořili prototypy a vyzkoušeli je v male továrně na cihly "Ceramsus" v Dolním Slezsku.

Cihly zaměnily svůj tradiční horizontální vzhled za vertikální a byly namontovány na ocelové tyče, které probíhají speciálně vytvořeným otvorem v každé cihle. Tento druh externí pohyblivé opony může být popsán jako druh žaluzií sestavených z cihlových "korálků". Vytvořili jsme externí cihlovou plochu, která může být otevírána a zavírána v závislosti na potřebách, stejně jako možnost individuální regulace pozice každé cihly. Máme k dispozici takový systém a navíc široké spektrum barev, typické pro středověké cihly (od tmavofialové po oranžovou), proto jsme schopni postavit naše struktury z materiálu, který je charakteristický a srozumitelný v rámci historického kontextu.

Krzysztof Ingarden

The Pavilion "Wyspianski 2000" – Krakow City information and exhibition center.

Creating a metaphor of a contemporary moment that remains closely related to history – of contemporary architecture that results from the reinterpretation of a traditional materials and language of architecture.

The building fills a gap in the medieval historic urban fabric of Krakow.
The gap results from a demolition (in 1939) of a townhouse called "Pod Lipką" ("Under the Little Lime Tree"), situated at the corner of Grodzka Street and Wszystkich Świętych Square. It is an exceptionally exposed location right by the stretch of the "Royal Way" between the Main Market Square and the Royal Castle of Wawel. Thus it is at the very heart of an urban layout that dates back to the city's location in the mid-13th century, and it is surrounded

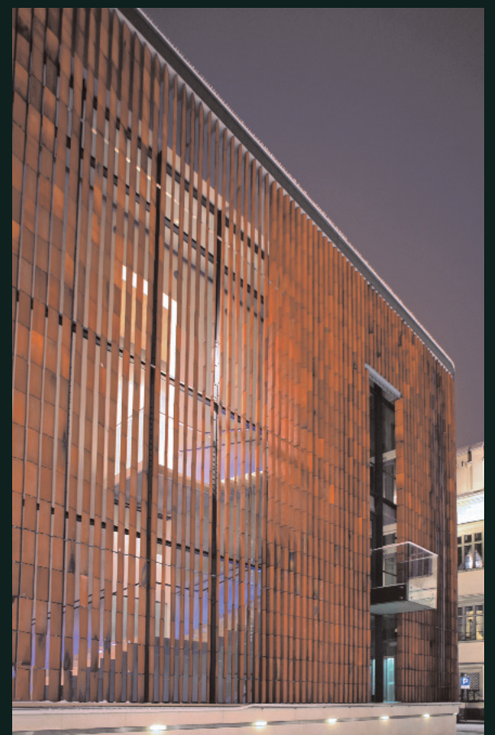

by historic monuments from all epochs. The spirit of Stanisław Wyspiański soars above all these places; his stained glass and wall paintings are to be found in the nearby Franciscan church and in the Basilica of St. Mary. Therefore the main design task was to define an appropriate composition of function and form and to define the adequate level of reference to the historic surroundings.

There are two main functions of the building: the disposal of information and the exhibition of stained glass – these demanded spaces of separate types. Whereas stained glass should be exposed in a high, calm and dark space, the public space for information should have an open, clear, well-lit character; it should be both well illuminated and also provide good visibility onto the Wszystkich Świętych Square and the nearby imposing building of the Wielopolski Palace (the Town Hall). We were supposed to find a solution for those contradicting guidelines and therefore we chose an elevation of a mobile character: both transparent and closed. Moreover, the elevation's material was intended to allow for a dialogue with the neighbouring buildings – above all with the Gothic churches of the Franciscan and Dominican Friars, both constructed of brick. The use of large planes of glass – which was our initial proposal for the festival pavilion – needed to be reconsidered. The means proposed for a temporary building were no longer justified for a permanent one. We were of the opinion that nothing new or interesting can be said by means of a glass elevation in a historical context. We had to search for a more inspiring and adequate material for an elevation. Brick and limestone became our choices because they were the construction materials of Wawel castle and the Gothic churches.
We focused on brick – and a new design challenge arose. Traditional bricks were unable to meet the demands of our idea – they did not provide transparency and closure at the same time. Bricks had to be transformed and a new mode of connecting them had to be found. Therefore we designed special forms of bricks, one with a trapezoidal section. We created its prototype and tested it in the small brick manufacture "Ceramsus" in Lower Silesia.

The bricks changed their traditional horizontal layout into a vertical one, and were mounted on steel rods that ran through a specially elongated opening in each and every brick. Thus a kind of external moveable curtain should be created, a kind of louvers built of brick "beads". We designed an external brick plane that can be opened and closed according to one's needs as the position of every brick might be individually regulated. Having such a system at our disposal and moreover having a full range of colours typical for mediaeval bricks (from deep violet to orange) we are able to build our structure from a material that is both characteristic and intelligible within the historical context.

Pavilon Wyspianski

2000/Pavilion Wyspianski 2000, (Krakovské informační a výstavní centrum/Krakow City Information & Exhibition Center)

Adresa/Address: Plac Wszystkich Świętych 2, Krakov, Polsko
Návrh/Idea: Andrzej Wajda
Architekti/Architects: Krzysztof Ingarden – Ingarden & Ewy, Architects
Spolupracující architect/Associate architect: Jacek Ewy
Tým/Team: Jacek Dubiel (Project Manager), Piotr Hojda, Krzysztof Stępniak, Bartosz Haduch, Sebastian Machaj, Jakub Wagner
Interiérový design/Interior design: Ingarden&Ewy a Agnieszka Cwynar-Łaska, Marta Spodar
Struktua/Structure: Biuro Konstrukcyjne SC, Jan Grabacki, Mariusz Szefer
Zadavatel/Client: Krakow City and Fundacja Wyspiański 2000
Hlavní dodavatel/General contractor: Budostal 2 SA

Plocha/Site area: 297 m²
Zastavěná plocha/Building area: 269 m²
Užitná plocha/Usable floor area: 644 m²
Celková plocha/Total area: 856 m²
Objem/Volume: 4114 m²
Návrh design/Koncept design: 1998
Návrh/Design: 2001-2005
Realizace/Construction: 2006-2007
Dokončení/Completion: 06/2007

Michael Häupl

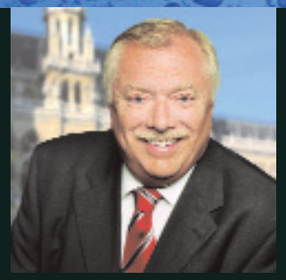

Dr. Michael Häupl
Starosta Vídně

Expozice architektury Vídně vznikla ve spolupráci
s Velvyslanectvím České republiky ve Vídni

1. května 2004 se Evropa zvětšila a o krok se přiblížila k nové evropské „normálnosti". Jasně se projevila silnější pozice krajů a městských center. Soutěž mezi evropskými městy a městskými aglomeracemi se stala evidentní. Věřím, že máme dobrou startovní pozici při společné práci na urbanistickém zázemí města se sousedními regiony v Čechách, na Slovensku a v Maďarsku. Město Vídeň velice rozumí faktu, že dobré sousedské vztahy s okolními městy jsou předpokladem získání výhod a rozvoje společenských možností.
Významným krokem tímto směrem byla a stále je CENTROPA – Centrální evropský region. Při udržování vztahů v tomto regionu v srdci Evropy Vídeň dokázala své přesvědčení, že soutěž a spolupráce se vzájemně nevylučují. Naopak společně vytvářejí silnou konkurenci.
Jaká chce být – a jak bude – Vídeň zítřka vypadat? Věřím, že Vídeň je městem budoucích možností – v oblasti výzkumu, vzdělávání, internacionalizace, je to město s moderní ekonomikou, světovým kapitálem kultury a kvality života a především městem, jehož obyvatelé se cítí dobře.
Vídeň zítřka je městem inteligentního pohybu s udržitelným prostředím. Všechny tyto cíle byly formulovány během dlouhých let diskusí: Jsou zahrnuty v Novém plánu územního rozvoje (STEP 05), který je podkladem pracovního programu vedení města. Plán územního rozvoje vyžaduje od účastníků jednu velmi důležitou věc: aby mysleli a jednali v evropské perspektivě. Vídeň je známa svou internacionálností, svou integrační rolí v této nové Evropě. Toto vše musí být založeno na naší každodenní práci bez ohledu na situaci v politice, administrativě nebo obchodu. To je jediná cesta, jak mohou být nejlepší úmysly zformovány v žádoucí skutečnost.
Výměna názorů, strategií, zásad a především zkušeností, je základem budoucího rozvoje obou měst.
Jsem velice potěšen pozváním představit vídeňský Územní plán rozvoje 2005 v Praze a hovořit s místními odborníky. Chci vám popřát úspěšný Architecture Week 2009.

Dr. Michael Häupl
Starosta Vídně

On 1 May 2004, Europe became larger and came one step closer to a new European „normalcy". What has been developing quite clearly though for several years is the stronger position of the regions and urban centres.
The competition among (European) cities and urban agglomerations has become evident. We believe that we have a good starting position by working together with the urban hinterlands of the city and with the neighbouring regions in the Czech Republic, Slovakia and Hungary.

The city of Vienna is very clear about the fact that good relations with the neighbouring cities are a condition for being able to take advantage of and develop common opportunities. A major step in this direction was – and still is – CENTROPE – Central European Region. By establishing sustainable relations in this region at the heart of Europe, Vienna has shown its conviction that competition and cooperation are not mutually exclusive. On the contrary, together we are a strong competition.
What will – and how should – the Vienna of tomorrow look like? I believe that Vienna is a city of future opportunities – in the areas of research, education, internationalization; it is a city with a modern economy, a world capital of culture and quality of life, and above all, a city in which its inhabitants feel well.
The Vienna of tomorrow is a city of intelligent mobility with a sustainable environment. All of these goals have already been formulated in long years of discussion: These are contained in the new Urban Development Plan (STEP 05), which is the basis for the working program of the city government.
The Urban Development Plan requires one very important thing from the actors involved: that they think and act in a European perspective. Vienna is sustained by its internationality, its integrative role in this new Europe.
This must be the basis of our daily work irrespective of whether in the area of politics, administration or business.
This is the only way that the best intentions can be turned into a desirable reality.
The exchange of opinions, strategies, principles and first experiences is essential for the further development of both cities. I am therefore very happy about the invitation to present the Vienna Urban Development Plan 2005 in Prague and discuss it with local experts.

I would like to wish you a very successful Architecture Week 2009!

Dr. Michael Häupl
Bürgermeister der Stadt Wien

Rudi Schicker

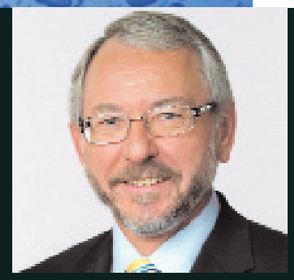

DI Rudi Schicker
Městský rada pro rozvoj města a dopravu
www.wien.spoe.at

Rozšíření EU a podmínky, které přineslo – nový demografický vývoj, ekonomické požadavky, potřeba rozšíření dopravní infrastruktury – byly výchozími body při sestavování plánu STEP 05. Cílem bylo zajistit rozvoj města v souladu se sociálními a ekologickými požadavky, zajistit a zvýšit kvalitu života a zároveň flexibilně reagovat na nové trendy.

Práce na novém Územním plánu rozvoje byla ve všech fázích jeho vzniku velmi intenzivní. STEP 05 představuje produkt, který přinese rozhodující impulzy pro vytvoření světlé budoucnosti Vídně.

Cesta, kterou se vydalo hlavní město Praha se svým novým územním plánem rozvoje, mě velmi zajímá. Praha má významné kulturní památky, což představuje pro urbanisty velkou výzvu. Musí brát v úvahu historickou zástavbu a zároveň zachovávat živoucí a přitažlivou atmosféru centrálních městských částí, které jsou chráněné jako historické památky. Historické centrum by se mělo přizpůsobovat současným potřebám a mělo by poskytovat prostor pro moderní architekturu. Koncept Prahy pro řešení konfliktu priorit mezi světovým dědictvím a moderní architekturou je pro Vídeň a její další rozvoj velmi inspirativní.

Architecture Week 2009 je vynikající příležitostí pro podnětnou diskuzi a výměnu zkušeností na téma urbanistický rozvoj, moderní architektura, územní plánovaní, zelené stavby a veřejný prostor.

DI Rudi Schicker

The enlargement of the EU and the conditions this has created – such as new demographic developments, economic requirements, the need to expand transport infrastructure – were the starting point for the drafting of STEP 05. The aim was to ensure the social and environmentally compatible urban development, to ensure and heighten the quality of life, and at the same time, respond flexibly to new trends.

Work on the new Urban Development Plan has been very intense in all phases of progress. STEP 05 presents a product that will create the decisive impulses for a bright future in the development of Vienna.

I am very interested in the path the City of Prague has been following with its new urban development plan. Prague has a significant cultural heritage, which is a great challenge for urban planners. They have to carefully consider the historic building stock and, at the same time, preserve the lively and striking atmosphere of the city centre districts that are protected as historical monuments. The historic centre should adjust to current needs and requirements and should have room for modern architecture. The ideas and concepts of the City of Prague regarding the city's development between the conflicting priorities of world heritage and modern architecture are very interesting for Vienna and the further development of our city.

The Architecture Week Prague 2009 is an excellent opportunity for stimulating discussions and an exchange of experiences on the topics of urban development, modern architecture, urban design, green building and public space.

Rudi Schicker

Kurt Mittringer

Rakouská architektura / Austrian Architecture

Přednáška: Územní plán Vídně: STEP 05
Přednášející: Kurt Mittringer

Termín konání: 1. 10. 2009 v 16.00 hodin
Místo konání: AW Central, budova Mánes, Masarykovo nábřeží 250, Praha 1
Organizátor: Velvyslanectví České republiky ve Vídni
Uvádí: Czech Architecture Week

Dipl. Ing. Kurt Mittinger Curriculum Vitae

narozen 1955 ve Vídni
Studoval městské a regionální plánování na Technické univerzitě ve Vídni
Odborný asistent na Technické univerzitě ve Vídni
Od 1982 město Vídeň, MA 18 – Městský odbor urbanistického rozvoje a plánování
Stěžejní činnosti: kromě jiného městská modernizace, urbanistický výzkum, spoluúčast na územním plánu rozvoje 1994 a strategickém plánu 2000.
Od roku 2001 Vedoucí Odboru urbanistického rozvoje a plánování v MA 18
Vznik a vykonávání Územního plánu rozvoje Vídně 2005

Curriculum Vitae

born 1955 in Vienna
Studies City and Regional Planning at the University of Technology Vienna; Assistant Lecturer at the University of Technology
since 1982 in the City of Vienna, MA 18 – Municipial Department for Urban Development and Planning, Key activities: amongst others urban renovation, urban research, participation in urban development plan 1994 and strategy plan 2000.
Since 2001 Chief of the Department Urban and Regional Development in the MA 18 Generation and Follow-up of the Urban Development Plan Vienna 2005

Lecture: Urban Development Plan Vienna: STEP 05
Lecturer: Kurt Mittringer

Date: 1. 10. 2009 at 4 pm
Place: AW Central, Mánes, Masarykovo nábřeží 250, Prague 1
Organizer: Velvyslanectví České republiky ve Vídni
Present: Czech Architecture Week

STEP 05 – Územní plán rozvoje města Vídně 2005

Přístup nových a členských zemí do EU posunul Vídeň do centra Evropy – pro město je to nová příležitost i výzva. Regionální spolupráce byla na vysoké úrovni i před rozšířením, po něm přibyl další rozměr. CENTROPA, nově vznikající středoevropský region podstatnou měrou přispěje ke zviditelnění Vídně a jejího okolí v celoevropském kontextu. Další rozvoj města Vídně se nejen musí držet rámci nastavených podmínek, ale zároveň se musí soustředit na aspekty, které Vídeň definují – město s vysokou životní úrovní a nejlepším životním prostředím. Nový Územní plán rozvoje města je navržen tak, aby splňoval všechny tyto požadavky. Rozšíření EU a podmínky, které přineslo – nový demografický vývoj, ekonomické požadavky, potřeba rozšíření dopravní infrastruktury – byly výchozími body při sestavování plánu STEP 05. Cílem bylo zajistit rozvoj města v souladu se sociálními a ekologickými požadavky, zajistit a zvýšit kvalitu života a zároveň flexibilně reagovat na nové trendy.

STEP 05 se od předchozích územních plánů liší způsobem, jakým byl vytvořen. Od února 2005 byl plán předmětem diskuzí na různých úrovních městské administrativy a vlády. Na přípravě základního dokumentu se však nepodíleli jen odborníci, všichni obyvatelé Vídně byli vyzváni, aby přispěli svými nápady. STEP 05 je založen na rozsáhlé diskuzi rozdílných skupin, které určují budoucnost města. Navíc zde byly poprvé zohledněny zásady rovnosti pohlaví. Další principy STEP 05 jsou rozmanitost, udržitelnost a angažovanost. Vídeňská městská rada jej přijala v květnu 2005.

Nový STEP pomůže zachovat a nadále zvyšovat kvalitu života ve Vídni. Bylo definováno třináct klíčových oblastí, na které bude město soustředit své úsilí v následujících letech, nikoli však na úkor těch ostatních. Plánování a rozvoj ovšem nekončí úředně vymezenými hranicemi, ale zahrnuje všechny části města, které jsou ve vzájemném vztahu a mají podobnou strukturu a charakteristiku. Vymezení zástavbových oblastí představuje další významný krok směrem k zachování vzácných přírodních lokalit ve Vídni a jejím okolí.

1 | | 2

1 -
2 -

STEP 05 sleduje následující cíle:

– V konkurenci měst a regionů nabízet atraktivní lokality, infrastrukturu a inovativní zařízení a vytvořit prostředí, které podporuje investiční aktivity a zároveň zachovává odpovídající dostupnost obchodů a kanceláří.
– Zachovat ve spolupráci s Dolním Rakouskem rozmanitost a kvalitu životního prostoru ve vídeňském regionu rozšířením Vnějšího okruhu.
– Soustředit zástavbu kolem velkokapacitních veřejných dopravních prostředků, uvážlivě využívat přírodní zdroje, podporovat multifunkční projekty a zabraňovat funkční a sociální separaci.
– Zvyšovat podíl ekologicky šetrné dopravy, snižovat podíl individuální motorizované dopravy, obecně snižovat hustotu provozu.
– Zabezpečit, stabilizovat a nadále zvyšovat kvalitu života ve Vídni zajištěním rovných příležitostí pro všechny obyvatele, zohledňováním rozdílných životních návyků, původu, sociálního zázemí a zvláštních potřeb handicapovaných lidí a umožnit jim žít smysluplný život zajištěním přístupu ke kultuře, sociální, vzdělávací a zdravotní péči, k bydlení odpovídající kvality a velikosti a k přírodě a odpočinkovým zónám. Dále zajistit sociální jistoty, osobní bezpečnost a ochranu majetku a podporovat společenskou integraci.

STEP 05 – Urban Development Plan Vienna 2005

The accession of ten new member states to the European Union shifted Vienna to the center of Europe – both an opportunity and challenge for the city. Cooperation within the region had already been excellent before accession; the enlargement has added a new dimension. CENTROPE, the newly emerging Central European Region will contribute substantially to pointing out the location of Vienna and its regional surroundings in the overall European context. The further development of the city of Vienna does not only need to keep up with the changes in framework conditions, but must also focus on the aspects that actively define the role of Vienna – as a city with a high quality of life, high social standards and the best environmental ratings. The new Urban Development Plan is designed to meet these demands. The enlargement of the EU and the conditions this has created – such as new demographic developments, economic requirements, the need to expand transport infrastructure – were the starting point for the drafting of STEP 05. The aim was to ensure the social and environmentally compatible urban development, to ensure and heighten the quality of life, and at the same time, respond flexibly to new trends.

The STEP 05 is different from the previous Urban Development Plans in the way it was created. Starting in February 2005, the Urban Development Plan was discussed in the form of a draft in the various bodies of the city administration and government. But not only experts were involved in preparing the basic documents, also everyone living in Vienna was invited to contribute ideas. STEP 05 is founded on a broad-based dialogue and discussion process in which all groups that determine the future of the city. Furthermore, the principles of gender mainstreaming were also followed in the entire process for the first time. In addition diversity, sustainability and participation are the further principles and fundamentals of the STEP. It was adopted by the Viennese City Council in May 2005. The new STEP will help to preserve and add to the high quality of life in Vienna. Thirteen key areas of action have been defined as the hot spots on which the city will focus efforts in the coming years without short-changing other areas, of course. Planning and development does not end with the administrative district borders, but is defined by overarching urban regions, which have a contextual relationship and have similar structures and characteristics. The demarcation of the borders of the building zone marks another major step toward preserving valuable natural space in and around Vienna. Common potentials are to be used and thus also economic progress advanced in the European region of CENTROPE.

The STEP 05 pursues the following goals:

In a competition of cities and regions, to offer attractive locations, infrastructure and innovative facilities and to create a climate that fosters investment activity and to preserve an adequate local supply of shops and businesses.

To preserve in collaboration with Lower Austria the diversity and the quality of the living space in the Vienna region by securing and expanding the Green Belt around Vienna and the Danube landscape as a regional structuring principle.

To concentrate settlement development along high-capacity public transport means, to prudently use the resource of land, to encourage the vertical mix of uses, and to prevent functional and social segregation.

To increase the share of environmentally-friendly transport in total transport; to reduce the share of individual motorized traffic; to generally reduce the generation of traffic.

To safeguard, stabilize and advance the quality of life in Vienna by ensuring equal opportunity for all inhabitants, taking into account the diverse living patterns, origins, social backgrounds and special needs of people with mobility handicaps and to enable them to live a meaningful life by assuring access to cultural life, to social, educational, healthcare and care for the aged facilities, to housing of sufficient size and quality, and to nature and recreational spaces, as well as to guarantee social security, personal safety and the protection of property, and to uphold social integration.

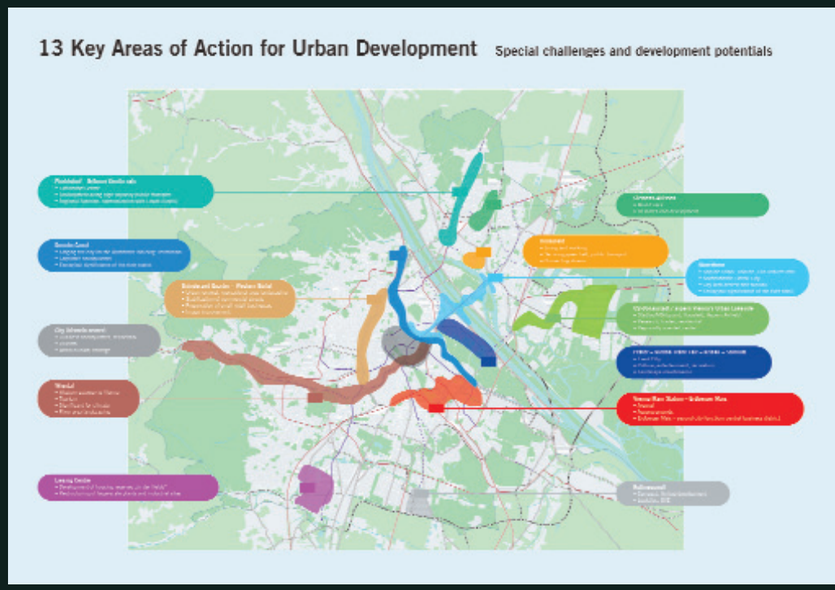

Alexander Viktorovič Kuzmin

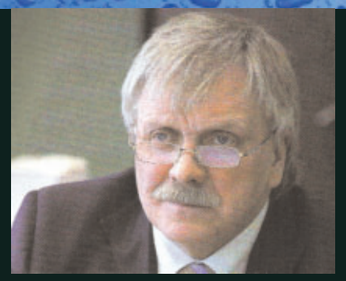

Ing. Arch. Alexander Viktorovič Kuzmin
Hlavní architekt Moskvy

Přednáška: Generální plán rozvoje města Moskvy 2020
Přednášející: Alexander Viktorovič Kuzmin

Termín konání: 30. 9. 2009 v 17.00 hodin
Místo konání: AW Central, budova Mánes, Masarykovo nábřeží 250, Praha 1
Organizátor: Czech Architecture Week

Curriculum Vitae

Narozen (1951) v Moskvě, v roce 1974 absolvoval Moskevský institut architektury, je členem Ruské akademie architektury a stavebních věd (od roku 1998), členem moskevské pobočky Mezinárodní akademie architektury a Akademie architektonického dědictví (od roku 1999).

Čestné tituly:

Zasloužilý architekt ruské federace, Čestný stavitel Ruska (1997), Čestný stavitel Moskvy (1998).
Působil ve Výzkumném a návrhářském institutu územního plánu Moskvy (1974–1991, dotáhl to až na Hlavního architekta). Od roku 1991 do roku 1996 – náměstek Moskevského výboru pro architekturu a územní plánování. Od září 1996 – vedoucí Oddělení architektury a územního plánování Moskvy a Hlavní architekt Moskvy, Čestný člen Ukrajinské akademie architektury a stavebních věd.
Reprezentoval Rusko na zahraničních obchodních misiích (Anglie, Francie, Německo, Brazílie, Argentina, Japonsko a další).
Autor a spoluautor velkého množství projektů rozvoje města, více než 50 z nich byly velké městské zakázky.
Vedoucí týmu autorů dokumentu Hlavní trendy rozvoje Moskvy a Moskevského regionu do roku 2010 (1992), Návrh územního plánu Moskvy do roku 2020 (1998-1999), Hlavní trendy zachování a rozvoje moskevské přírody (1995), Schéma budoucího funkčního rozdělení Moskvy (1996), Patriarchova rezidence v Peredelkině (1997), Regulace územního plánu Moskvy (1997) a mnoha dalších.

Curriculum Vitae

(born 1951).
Native-born Muscovite, graduated (1974) from Moscow Institute of Architecture, Full Member of Russian Academy of Architecture and Construction Sciences (since 1998), Member of Moscow Branch of International Academy of Architecture and Academy of Architectural Heritage (since 1999).

Has honour titles:

Merited Architect of The RF, Honorary Builder of Russia (1997), Honorary Builder of Moscow (1998), Honorary Builder of Moscow District (1998).
Worked in Scientific Research and Design Institute of the Master Plan of Moscow (1974-1991, rose from an architect to the Chief Architect of the Institute). From 1991 till 1996 – Deputy Chairman and First Deputy Chairman of Moscow Committee on Architecture and Town Planning. Since September 1996 – Head of the Chief Architectural and Planning Department and Chief Architect of Moscow, Honorary Member of Ukrainian Academy of Architecture and Construction Sciences.
Represented Russia in professional and state business trips abroad (England, France, Germany, Brazil, Argentine, Japan and others).
Author and co-author of a great number of town building projects, more than 50 of them – major municipal construction works. Head of the team of the authors of Main trends of the Development of Moscow and Moscow Region for the period up to 2010 (1992), Draft of the Master Plan of Development of Moscow for the period up to 2020 (1998-1999), Proposals on Development of the System of Moscow City Centers for the period up to 2010, Main Trends of Conservation and Development of Moscow Natural Complex Territory (1995), Scheme of Prospective Functional Zonation of Moscow (1996), First Stage of Kitai-Gorod Wall Reconstruction (1997). Main House of Patriarch*s Residence in Peredelkino (1997), Law on the Master Plan of Moscow (1997), Projects of MKAD Infrastructure (1998) and others.
Author and co-author of several drafts of Main Trends of Development of the Territory of Historical Center of Moscow (1988-90), Design of Buildings and Constructions of Administrative and Representative Complex of RAO Gazprom (1993), Engineering Economy Study of MKAD Reconstruction and Development (1996), Concept of Development of the Territory for Public Center in the Area of Poklonnaya Mountain (1997), Reconstruction and Revival of the Old Gostynniy Dvor (1998), Architecture and Planning of Himki Reservoir zone development (1999), Programme of high-rise building „New ring of Moscow", Development of the international Moscow business center of trade „Moscow city".

Generální plán rozvoje města Moskvy 2020

Podle názoru hlavního architekta Moskvy, generální plán rozvoje města do roku 2020 – je nejlepším plánem hlavního města Ruska. „Hájí a odráží zájmy města, stanoví hranice urbanistické transformace včetně hranic pro každou konkrétní část města."
V obvodních resortech budou otevřené speciální expozice, představující generální plán rozvoje města celkově a dále části pro daný okres. Předpokládá se, že obyvatelé města se nejen seznámí s plány magistrátu, ale budou mít zároveň možnost vyjádřit své připomínky a názory. Veřejné projednávaní se uskuteční během 2 týdnů při městském shromáždění. Sebrané připomínky a kritické poznámky budou respektovány při posuzování generálního plánu rozvoje hlavního města vládou.
V první části dokumentace – koncepční, se týká základních zaměření urbanistického rozvoje města a předpokládá růst obytného fondu a počtu zelených ploch, zmenšení výrobních zón, výstavbu bytového obvodů s kulturními objekty atp. Druhá část je věnována členění území města: každý kousek města má své určení – obytná území, veřejná místa, průmyslová zóna atd. Na základě toho se stanoví, jaká zástavba je možná na definovaném území – nízké, kontrastní nebo výškové zastavění. Poslední část popisuje krajinářství.
Podmínky jsou stejné pro všechny účastníky urbanistické činnosti. „Nerozlišujeme – městské úřady, soukromníky, federalisty – Vše, co není zakázáno, je povoleno, a to nám poskytuje na každém pozemku alternativu" – uvedl hlavní architekt Moskvy.

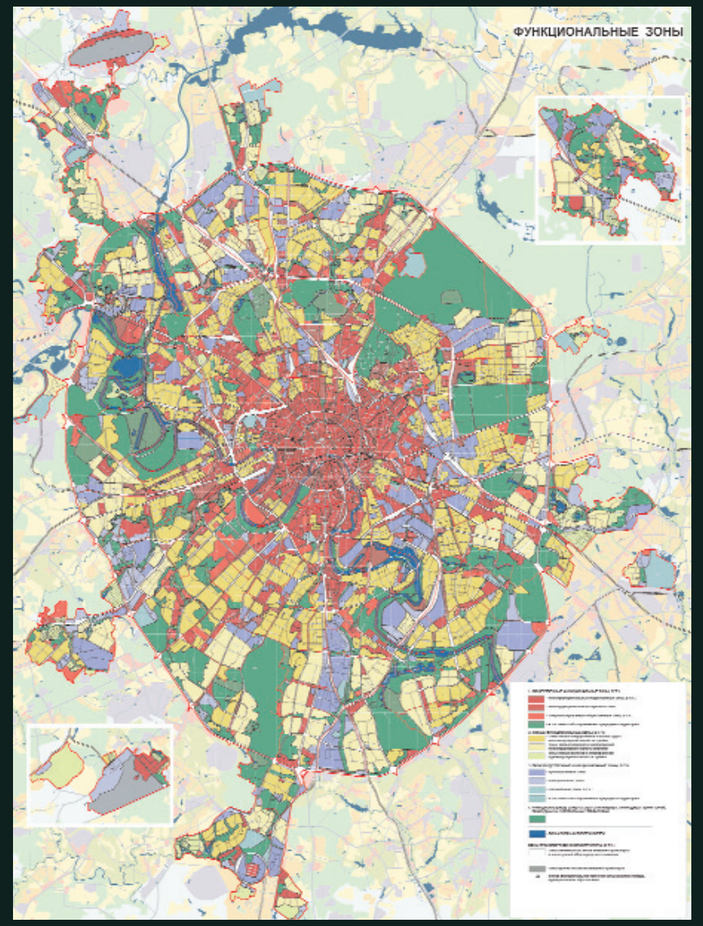

1

1 - Generální plán rozvoje Moskvy/Master plan of Moscow

Cena Jakova Černichova

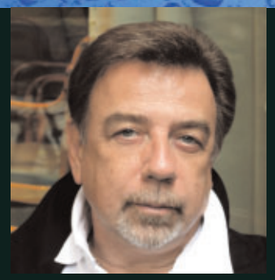

Andrej Černichov,
Prezident ICIF, člen poroty Cena Jakova Černichova:

Tato výstava představuje projekty architektů, jejichž kreativní práce přináší nové možnosti toho, čemu se říká umění architektury.
Ideová Cena Jakova Černichova je cena nejen za dosažené úspěchy a konečné výsledky. Toto ocenění přináší naději a jistotu, že po humanitární misi architektury jako umělecké disciplíny je stále poptávka a je pro společnost stejně důležitá, jako byla ve 20. nebo 60. letech. Mezi těmito epochami a dnešní dobou je však jeden velký rozdíl. V minulých dobách architekti po celém světě hledali únikovou cestu v nových konceptech formy a jedním z mimořádných průkopníků tohoto konceptu byl Jakov Černichov. Moderní doba je však tak bohatá na všechny možné typy architektury a především na způsoby jejich realizace, že společnost začíná hledat odpovědi na jiné otázky. Jak může v této architektuře existovat společnost a co musí mít architektura, která umožňuje velkému množství lidí vyrovnat se s problémy, jež přináší moderní život?

Andrey Chernikhov,
ICIF President, Iakov Chernikhov Prize Jury member:

This exhibition shows us the projects of architects whose creative work opens new possibilities of what is called a great art of architecture.
The conceptual Iakov Chernikhov Prize is a prize not only for achievements and for the final results. This Prize establishes hope and confidence that the humanitarian mission of architecture as a form of art can still be in demand and as is important to the society as it was in the 20's or 60's. But there is a great difference between that epoch and the present one. At the past epoch architects around the world sought for a way out in the new concept of form formation, and one of the brilliant expressionist of this concept was Iakov Chernikhov. The modern epoch, however, is so rich with various types of architecture, forms, and most importantly, ways to realize them, that the society arises the need to search for answers to different questions. How can society exist in this architecture and what architecture has to be to allow a great number of people to deal with problems, which are caused by modern day life?

Elizabeth Diller,
Cena Jakova Černichova 2008, Kurátorka

Je to velmi významné ocenění, protože neoceňuje práci minulou, ale snaží se nalézt jakéhosi ducha něčeho, co bude důležité v budoucnosti, něčeho, co má sílu viditelně ovlivnit kulturu architektury. Máme k dispozici pestrou paletu prací, některé od nejlepších mladých architektů současnosti, avšak s velmi odlišným přístupem. Máme tu práce zkoumající formu, práce zkoumající materiál, jiné objevující aktivistický hlas v architektuře, jenž byl dosud potlačen a najednou má nové politické uplatnění.

Elizabeth Diller,
Iakov Chernikhov Prize 2008 Curator

It's a very significant prize, it's one that doesn't reward a body of past work, but tries to find a kind of spirit, of something that will be very important in the future, something that has the power to act to the culture of architecture at significant way. There is a great variety of works and some among the best of young architects internationally, but very different in approach. So we see some work that is at 4 front of formal investigation, there is work that at 4 front of material investigation, others that find a kind of the activest voice in architecture, that somehow being repressed and all of a sudden has a new kind of political positioning.

Zaha Hadid,
Cena Jakova Černichova 2006, Kurátorka

Vždycky jsem si vážila konceptuální práce stejně jako samotných staveb, protože si myslím, že představují velmi důležitý proces, který prakticky posunuje hranice architektury. A proto podporuji toto ocenění a také podporuji všechny, kdo se na něm podílejí a prosazují nové myšlenky a nápady ve světě, jenž je skutečně ve své podstatě ovládán komercí, ve světě, kde se snadno zapomíná na význam nových nápadů.

Zaha Hadid,
Iakov Chernikhov Prize 2006 Curator

I always valued conceptual work as much as of a building, because I think it was a very important process to really push the boundaries of architecture. And that is why I support this prize and support all those who are involved and pushing for also ideas, in a world which is really kind of lead by commerce, in a world where sometimes one can really forget the importance of new ideas.

George Stanišev,
ICIF viceprezident, člen poroty Cena Jakova Černichova:

Dnes více než kdy předtím potřebuje architektura originální, svěží nápady, otevírající vyšší humanitární cíle rozvoje společnosti. Výstava oceněných účastníků Ceny Jakova Černichova nám dává možnost prohlédnout si realizace těchto nápadů v projektech mladých architektů.
V uměleckém světě existují dva druhy ocenění. První je ocenění za něco, čeho člověk v životě dosáhl. V architektuře je to Pritzkerova cena, což je obdoba Nobelovy ceny a oceňuje ty nejlepší světové architekty za jejich úspěchy. Jean Nouvel byl posledním oceněným a před ním to byli mezi jinými Frank Gehry nebo Rem Koolhaas.
Druhý typ ocenění je pro nadějné lidi, pro něž je toto ocenění odrazovým můstkem k dalšímu rozvoji. Tento druhý typ je vzorem Ceny Jakova Černichova. Mezi mladými architekty nikdo nevybočuje. Všichni jsou mladí a ve stádiu hledání. A v některých případech se u nich objeví slibné prognózy. Černichovova cena podává těmto mladým talentům pomocnou ruku a přináší jim nové příležitosti.

George Stanishev,
ICIF Vice-president, Iakov Chernikhov Prize Jury member:

Today the modern architecture as never before needs original, fresh ideas, opening higher humanitarian prospects of society development. The exhibition of the Iakov Chernikhov Prize nominees gives us an opportunity to see how these ideas are being realized in the projects of young architects.
In the world of any art there are two categories of awards. The first is an award for something one already achieved. In the field of agriculture, for instance, it is the Pritzker Prize, which is equal to Nobel Prize, where the world's top class architects are awarded for outstanding achievements. Jean Nouvel was the last one to be awarded, and before him there was a whole hall of fame, including Frank Gehry, Rem Koolhaas, etc.
The second type of awards is for promising people, for whom the award can be a platform for further development. This second type is the model for Iakov Chernikov Prize. There are no luminaries among young architects. They are still young so they are engaged in search in this situation. And in some cases there is that promising forecasting component. The Chernikhov prize gives such young architectural talent a new lever and a new possibility.

Cena Jakova Černichova

Výstava prací mladých architektů nominovaných na mezinárodní Cenu Jakova Černichova „Výzva času 2006 a 2008“

„Nahlédnout hlouběji do prostoru času je nepostradatelnou výzvou architektonické fantazie.“

Jakov Černichov, 1929

Mezinárodní Cena Jakova Černichova na poli konceptuální architektury „Výzva času“

Cena je udělována každé dva roky mistrům současné architektury za nejlepší architektonický návrh. Myšlenka by měla dávat novátorskou odpověď naší době a současně nabídnout profesionální výzvu budoucnosti.

Mezinárodní porota, složená z uznávaných architektů, volí vítěze z uchazečů, vybraných mezinárodní odbornou komisí. Věková hranice účastníků je 44 let a odměna vítězi činí 50.000 Euro.

Kurátory prvního udělování ceny v roce 2006 se stali držitelé Pritzkerovy ceny, Zaha Hadid a Patrik Schumacher (Velká Británie).

Vítězem se stal italský ateliér OOGMA (Pier Vittorio Aureli a Martino Tattara).

Kurátory ceny v roce 2008 byli vedoucí newyorského architektonického ateliéru Diller Scofidio + Renfro – první architekti v historii, kteří získali cenu nadace MacArthur za genialitu. Vítězem v roce 2008 se stal Junya Ishigami (Japonsko)

Výstava, kde jsou představeny práce vítězů z roku 2006 a 2008, nás seznamuje se zítřkem světové architektury. Mezi účastníky patří – Greg Lynn (USA), Taira Nishizawa (Japonsko), Bjarke Ingels (Dánsko), Francois Roche (Francie), Didier Fiuza Faustino (Francie), Alexandro Aravena (Chile), Daniel Dendra (Německo), Baukuh (Itálie), Michel Rojkind (Mexiko), Marin Keremidski (Bulharsko) a další mladá architektonická studia, uvažující inovačně, atypicky a experimentálně.

Cena byla založena v roce 2005 mezinárodní architektonickou nadací Jakova Černichova /ICIF/ a je udělována s podporou Ministerstva kultury Ruské federace, Mezinárodní akademie architektury, Ruské akademie architektury a stavebních věd, Obce architektů a Obce designérů Ruska.

Nadace sovětského architekta, grafika a učitele Jakova Chernikhova (1889-1951), první v historii Sovětského svazu a Ruské federace, byla založena roku 1991 v Quebeku (Kanada) z podnětu Mezinárodního fóra mladých architektů a Mezinárodní akademie architektury za podpory Obce architektů SSSR. Později se opatrovníky nadace stalo Německé muzeum architektury (Frankfurt nad Mohanem), letecká společnost Deutsche Lufthansa a Fakulta architektury Michiganské univerzity (USA). Národní centra Nadace byly následně otevřena v USA a Bulharsku.

Vedení nadace:

Andrej Černichov – prezident, ředitel ruského Centra ICIF, profesor Mezinárodní akademie architektury (Moskva, Rusko)
Georgi Stanišev – viceprezident, ředitel bulharského Centra ICIF, profesor Mezinárodní akademie architektury (Sofie, Bulharsko)
Základní činnost nadace:

- podpora experimentální, vzdělávací a výzkumné činnosti v oblasti inovativní architektury a urbanismu.
- podporování novátorských idejí mladých architektů světa
- pořádaní architektonických soutěží a výstav Jakova Černichova
- podpora dětské architektonické tvorby v Rusku

Mezinárodní nadace
Jakova Černichova /ICIF/
Moskva, Rusko
tel.: +7 495 788-18-16
e-mail: info@icif.ru
www.icif.ru

International Iakov Chernikhov prize in the field of conceptual Architecture „the chalenge of the time“

„To look more deeply into the space of time is an indispensable challenge of architectural fantasy“.

Iakov Chernikhov

The Prize will be awarded every two years to masters of contemporary architecture for the best architectural concept. The idea should combine an innovative response to our time and simultaneously offer a professional challenge to the future.
The Jury consisting of authoritative international architects selects the winner from among nominees chosen by the international Expert board.
Age requirement for nomination – 44. The Prize includes - EUR 50 000.

Curators of the first award in 2006 became the winner of the Pritzker Prize Zaha Hadid and Patrik Schumacher (Great Britain).

The Prize is conducted with the support of: International Academy of Architecture (IAA), International Academy of Architecture in Moscow, Russian Academy of Architecture and Construction Sciences (RAANS), Union of Russian Architects (URA), Union of Russian Designers (URD), Union of Moscow Architects (UIA), Schusev State Museum of Architecture, Moskomarchitectura, National Center for Contemporary Art (NCCA), Center of Contemporary Architecture (CCA).

Andrey Chernikhov, ICIF president, director of the Russian center of ICIF, vice-president of the Moscow department of the International Academy of Architecture (Russia, Moscow)

Georgi Stanishev, ICIF vice-president, director of the Bulgarian center of ICIF (Bulgaria,Sofia)

Nominace

R&Sie(n), Francois Roche, Laboratoř na hydroponické membráně, soukromý dům, 2008/R&Sie(n), Francois Roche, Laboratory on hydroponic membrane, private house, 2008

R&Sie(n), Francois Roche, Vodní proud, Ledové muzeum 2003-09, Švýcarsko/R&Sie(n), Francois Roche, Waterflux, Ice Museum 2003-09, Switzerland

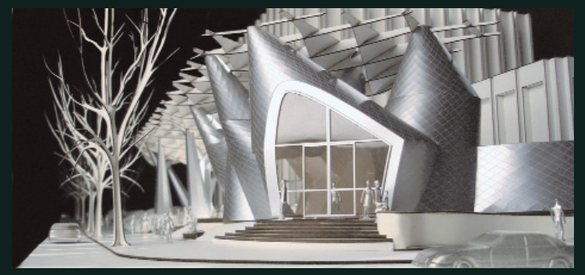

Greg Lynn, Restaurace Mřížový pavilon, Los Angeles, USA/Greg Lynn, Restaurant & Trellis Pavilion, Los Angeles, USA

Greg Lynn, Korejský presbyteriánský kostel v New Yorku, Queens, /Greg Lynn, Korean Presbyterian Church of New York, Queens, USA

Qingyun Ma, Administrativní centrum Zhujiajiao, Čína/Qingyun Ma, Zhujiajiao Administration Center, China

Qingyun Ma, Televizní studio, Xi'an, Čína/Qingyun Ma, Television Broadcasting Center, Xi'an, China

Bjarke Ingels, Kloverkarreen, Kodaň, Dánsko/Bjarke Ingels, Kloverkarreen, Denmark Kodaň/Copenhagen

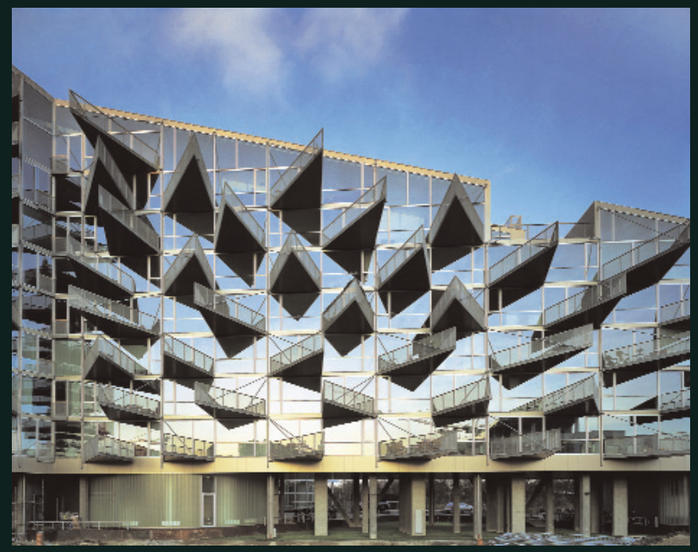

Bjarke Ingels, VM House, Dánsko/Bjarke Ingels, VM House, Denmark

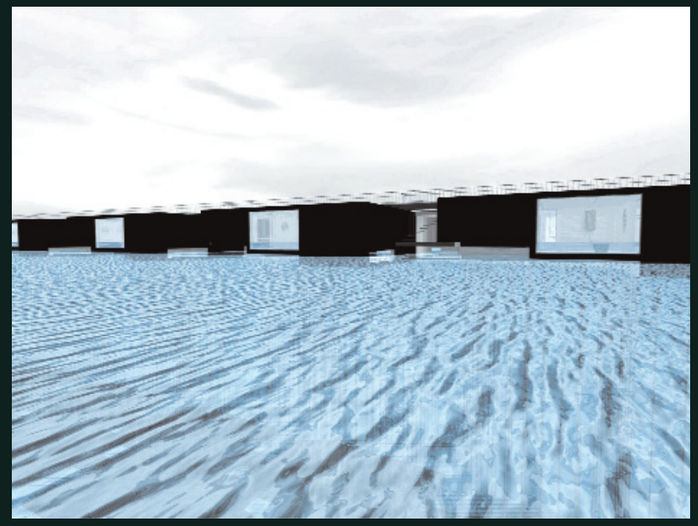

Philippe Rahm, Domy Mollier /Philippe Rahm, Mollier houses

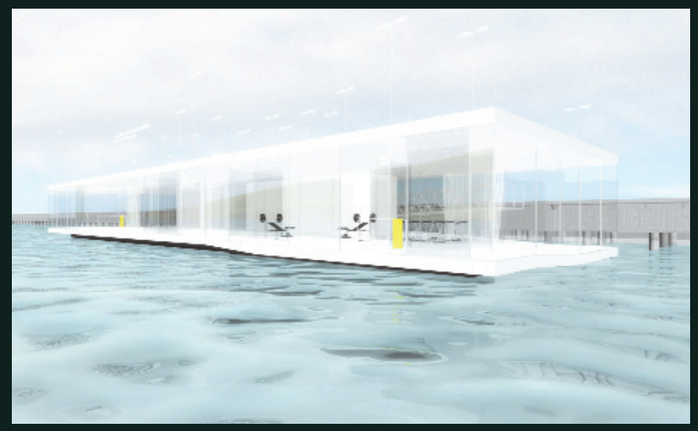

Philippe Rahm, Air graphia/Philippe Rahm, Air graphia

ICIF
IAKOV CHERNIKHOV INTERNATIONAL FOUNDATION

Pier Vittorio Aureli a Martino Tattara, DOGMA, ocenění 2006 (Itálie)

„Architektura je jako dogma, promyšlené rozhodnutí o nerozhodnutelném, doktrína bez důkazů."
DOGMA odmítá roli architekta jako „stavitele" a nahrazuje ji rolí architekta jako konceptuálního výrobce měst.
DOGMA tuto pozici upevňuje skrze projekty, studie a texty o architektuře a městu, které jsou vystavovány po celém světě.

Pier Vittorio Aureli and Martino Tattara, DOGMA, 2006 Prize laureates (Italy)

„Architecture is like dogma, deliberate decision upon the undecidable, doctrine without proof".
DOGMA has rejected the role of the architect as „builder" in favor of the Architect as conceptual fabricator of the city.
DOGMA sustains this position trough projects, studies, and texts about architecture and the city that are exhibited and published worldwide.

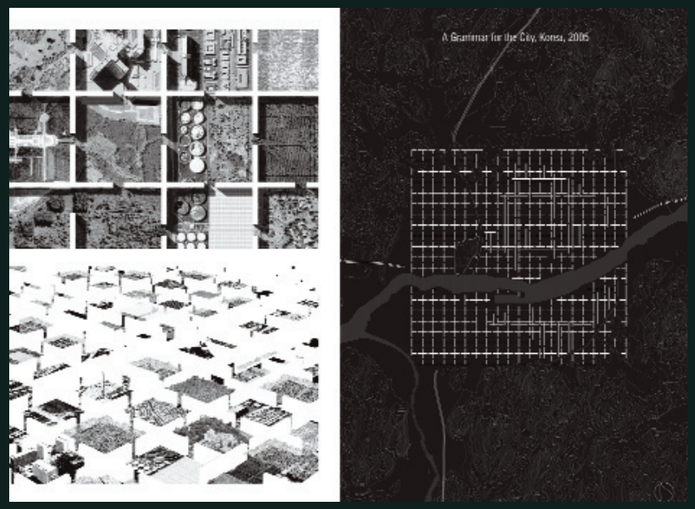

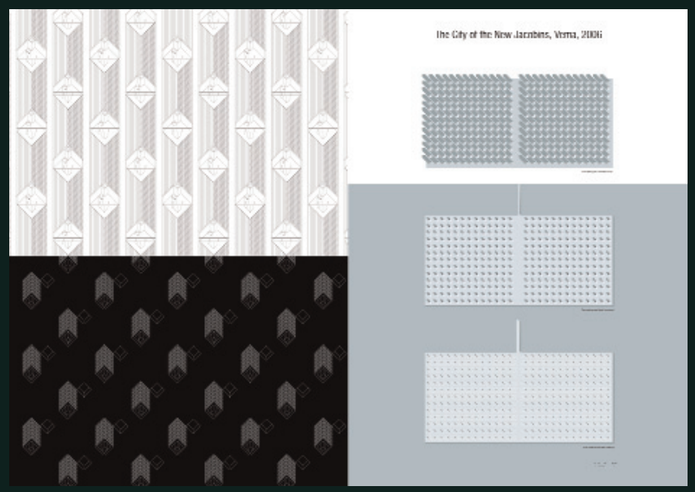

1 | 2

1 - DOGMA, Město nových Jakobínů, Vema, 2005/DOGMA, The City of the New Jacobins, Vema, 2005
2 - DOGMA, Gramatika města, Korea, 2005/DOGMA, A Grammar for the City, Korea, 2005

Junya Ishigami, oceněn 2008 (Japonsko)

Junay Ishigami zpochybňuje porozumění architektuře. To mu umožňuje vytvářet věci přesahující trendy, ustanovovat principy a definice, vytvářet nové struktury, nové prostory a uspořádávat prostředí. Doufá, že jeho projekt radikálně změní životní styl moderní architektury a naplní jej novými hodnotami.

Junya Ishigami, 2008 Prize laureate (Japan)

Junay Ishigami questions common understanding of architecture.
This allows him to create things beyond trends, established principles and definitions, develop new structures, new spaces and organize the environment differently. He hopes his project will be able to change the lifestyle of modern architecture radically and fill it with new values.

3 | 4

3 - Junya Ishigami, Stůl, Tokio, Japonsko, /Junya Ishigami, Table, Tokyo, Japan, 2005
4 - Junya Ishigami, Technologický institut Kanagawa, Japonsko, 2008 /Junya Ishigami, Kanagawa Institute of Technology, Japan, 2008

Tomáš Korček

JUDr. Tomáš Korček
námestník primátora hl. mesta SR Bratislavy
www.bratislava.sk

Bratislava v budúcnosti oveľa viac využije potenciál rieky a nábrežia

Hlavné mesto Slovenska už stáročia nesie prívlastok „krásavica na Dunaji". Ale to, ako dnes Bratislava žije a ako môžu rieku využívať jej obyvatelia a návštevníci, jasne hovorí, že potenciál nábrežnej zóny mesta ešte nie je dostatočne využitý. Je určite krásavicou. Zatiaľ však žije skôr pri Dunaji ako na Dunaji či s Dunajom.
Súčasné vedenie mesta na čele s primátorom Andrejom Ďurkovským už niekoľko rokov robí kroky, vďaka ktorým sa situácia v najbližších rokoch podstatne zmení. Samozrejme, ambície mesta naplnia predovšetkým súkromní investori a architekti, s ktorými spolupracujú. Mesto na tieto účely poskytlo pozemky a schválilo potrebné územnoplánovacie dokumenty.

Centrum mesta na ľavom brehu sa v blízkej budúcnosti rozrastie a bude siahať od súčasného Parku kultúry a oddychu (PKO) až po Most Apollo. V tesnej blízkosti PKO, pod bratislavským hradom, bude onedlho ukončená výstavba projektu River Park, ktorý priamo na nábrežie prinesie nové funkcie – bývanie, hotel, obchody, služby a administratívne priestory.
V smere od Mosta Apollo je v záverečnej fáze výstavby Eurovea – jeden z najvýznamnejších investičných zámerov v novodobej histórii Bratislavy, ktorý tieto funkcie taktiež „položí" priamo na breh rieky. Pôjde o novú nábrežnú štvrť, ktorá prepojí nábrežie s historickým centrom a výrazne obohatí jeho ponuku obchodov a priestorov pre zábavu a voľný čas. Eurovea sa bude rozprestierať okolo nového námestia, ktoré bude ústiť do nábrežného parku. Zóna Pribinova, ako sa pracovne nazýva širšie územie, do ktorého patrí aj projekt Eurovea, má navyše jednu veľkú výsadu. Priamo oproti spomínanému centrálnemu námestiu stojí nové Slovenské národné divadlo, čo dáva celej zóne ďalší dôležitý rozmer – táto časť nábrežia má všetky predpoklady stať sa centrom kultúry.

Obrovským prínosom pre mesto bude tiež bohatá ponuka verejných priestorov v tejto lokalite (až dve tretiny z celkovej plochy Zóny Pribinova) a viac ako tri hektáre zelene, v rámci ktorých vznikne park na spôsob londýnskeho Hyde Parku. Za veľmi dôležité považujem to, že nová výstavba na nábreží bude mať stredoeurópsky charakter. V prípade projektu Eurovea nevznikne žiadna štvrť na spôsob Manhattanu, jeho ploche bude dominovať jediná stopäťmetrová výšková budova. Projekt River park má síce moderné architektonické riešenie, avšak výškovo ani iným spôsobom nenarúša dominanciu hradného vrchu.
Po celom ľavom (staromestskom) brehu Dunaja bude oba spomínané „póly" nábrežia spájať promenáda. Obyvateľom a návštevníkom mesta prinesie predovšetkým rozsiahlu oddychovú zónu. Bratislava nie je obrovským mestom a uvedomujeme si, že rieka bude hrať v budúcej podobe centra veľmi dôležitú rolu. Veľmi potrebné začlenenie rieky do srdca mesta je v súčasnosti možné len pomocou menších častí, ktoré budú vzájomne prepojené modernou a atraktívnou promenádou. Jej úlohou okrem spomínanej oddychovej funkcie bude spájať jednotlivé projekty. Cieľom je, aby sa z Karlovej Vsi dalo popri Dunaji plynulo prejsť až do zóny v okolí Pribinovej ulice.
Ruka v ruke so vznikom promenády ide súčasné budovanie protipovodňovej ochrany v centre mesta. Po jej dokončení sa uvažuje aj o tom, že podstatná časť promenády by mohla byť „plávajúca". Išlo by o systém spojených plávajúcich ukotvených pontónov, na ktorých by bolo možné situovať turisticky atraktívne prevádzky a služby – kaviarničky, reštaurácie, posedenia a možnosť aktívneho odpočinku priamo na rieke. Aká bude podoba bratislavskej promenády, ukáže najbližšia budúcnosť. Rozhodne sa však je na čo tešiť.
Na väčšine plochy petržalského nábrežia (pravý breh) by mal zostať prírodný charakter územia. V budúcnosti sa však aj na tejto strane – medzi Starým mostom a Prístavným mostom počíta so stavebnými projektmi. A aj v tomto území by teda vo vzdialenejšej budúcnosti mohla byť moderná nábrežná promenáda. Zóna má „pracovný" názov Celomestské centrum – časť Petržalka a mala by sa urbanizovať v kontexte s projektom Eurovea. Navrhuje sa tu teda najmä obchod, služby, administratíva, kultúra, šport a bývanie, doplnené plochami zelene pre voľnočasové rekreačné aktivity v centrálnom mestskom parku s vodnou plochou.
Novým výrazným prvkom v území inundácie je novonavrhované rameno Dunaja.
Za Prístavným mostom (v priestore súčasného zimného prístavu) by v budúcnosti tiež mohol vzniknúť medzinárodný osobný prístav vrátane rekreačnej zóny. Osobne verím, že o niekoľko rokov sa v Bratislave tiež podarí vybudovať peší most cez Dunaj, spájajúci zelené plochy na pravom brehu s pulzujúcim centrom.
Budúca podoba jadra mesta teda už nadobudla veľmi zreteľné kontúry. Každým rokom sa rozširuje a posúva bližšie k rieke. Súhlasím s vyjadreniami popredných architektov a som presvedčený, že základným predpokladom toho, aby mesto „žilo s riekou", je vybudovanie atraktívnych polyfunkčných zón na jej brehu. Kombináciu priestorov pre obchody, služby, administratívu, zábavu a voľný čas musí doplňať bývanie. Je dôležité, aby v nových štvrtiach na nábreží žili ľudia, pretože najmä vďaka nim bude konkrétna štvrť naozaj žiť.
Bratislava je zatiaľ v európskom priestore jedno z posledných väčších miest, ktoré len málo využíva svoj riečny potenciál. Toto malé „omeškanie" však poskytlo Bratislave istú výhodu – možnosť poučiť sa zo zahraničných príkladov a vyvarovať sa prípadným chybám. Londýn, Moskva, Amsterdam či Hamburg ponúkli dostatok možností na štúdium. V Bratislave sa aj vďaka týmto príkladom výrazne rozrastie centrum mesta, ktoré bude naplno využívať potenciál nábrežia. Vznikne centrum, ktoré bude žiť s riekou.

Andrej Ďurkovský

BRATISLAVA

Ing. Andrej Ďurkovský
primátor hl. mesta SR Bratislavy
www.bratislava.sk

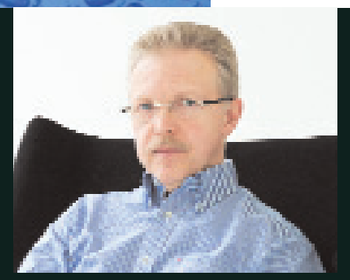

BRATISLAVA

Naše mesto vyvoláva úctu a rešpekt. Počas svojej dvetisícročnej histórie zažilo rozmach slobodného kráľovského mesta, korunovácie kráľov, bolo sídlom snemu, aby sa nakoniec veľmi rýchlo zhostilo úloh hlavného mesta samostatného štátu a s otvoreným náručím akceptovalo príchod tisícok talentovaných ľudí z celého Slovenska, ktorí začali budovať verejnú správu, školstvo, kultúru, vedu, či priemysel. V súčasnosti prežíva naša dunajská metropola obrovský rozmach takmer vo všetkých oblastiach ľudskej činnosti.

Curriculum Vitae

5. 9. 1958 v Bratislave

Vzdelanie:

1973-1977 Gymnázium Ivana Horvátha Vratislave
1977-1982 Slovenská technická univerzita, Stavebná fakulta, odbor vodné hospodárstvo

Zamestnanie a funkcie:

1983-1990 Hydroconsult Bratislava – vedúci projektant
1990 Projekčná kancelária Vasko+Partner Ingenieure – projektant
1990-1994 Vicestarosta MČ Staré Město, Poslanec mestského zastupiteľstva za MČ Staré Město, Poslanec miestneho zastupiteľstva MČ Staré Město
1994-1998 Starosta MČ Staré Město, Poslanec mestského zastupiteľstva za MČ Staré Město
1998-2002 Starosta MČ Staré Město, Poslanec mestského zastupiteľstva za MČ Staré Město
Od 2002 Primátor hl. mesta SR Bratislavy

Ďalšie funkcie:

2006 Zakladajúci predseda Združenia K8 (Klub krajských miest)
od 2007 Člen predsedníctva KOH
od 2008 Člen politickej skupiny EPP v rámci Výboru regiónov, Riadny člen Slovenskej delegácie vo Výbore regiónov EU
od 2009 Prezident ÚMS
2002-2009 1. viceprezident ÚMS

Magistrát hl. mesta SR Bratislavy, Slovensko
Primaciálne nám. 1, 814 99 Bratislava
tel.: +421 02/59 356 435,
fax.: +421 02/59 356 555
e-mail: primatorba@bratislava.sk
www.bratislava.sk

Štefan Šlachta

Prof. Ing. arch. Štefan Šlachta, PhD.
hlavní architekt města Bratislavy
www.bratislava.sk

Prof. Ing. arch. Štefan Šlachta, PhD. patrí k najznámejším osobnostiam slovenskej architektúry. Veľkú časť svojho života venoval študentom najprv na Fakulte architektúry vtedajšej SVŠT (dnešná STU), neskôr na Vysokej škole výtvarných umení v Bratislave, kde pôsobil do roku 2007. Medzičasom bol 6 rokov poslancom slovenského parlamentu a od roku 2006 je hlavným architektom slovenského hlavného mesta.
Napriek svojej funkcii vidí ambície architektov vtlačiť svoju pečať dnešným mestám triezvo: „Tvorba mesta je proces, v ktorom architekti nehrajú hlavnú úlohu. Nehrali ju ani v minulosti a nehrajú ju ani dnes. Zásadné rozhodnutia v tomto procese robili a robia politici." Mnohí veľkí urbanisti však podľa neho s podporou múdrych „otcov miest" dokázali zmeniť obraz mesta. Zavše to boli aj diktátori, ktorí rozhodovali o osude mesta spolu s architektmi.
Obraz mesta však ovplyvňujú najmä architektonické dominanty v panoráme mesta. Eifelovka, Reichstag, Palác vedy a kultúry vo Varšave a mnohé iné poznačili obraz svojho mesta.
V minulosti. Dominanty vznikajú aj dnes. Zavše ich je tak veľa, že prestávajú byť dominantami a ich kvalita je veľmi diskutabilná. Aj za nimi však stoja zväčša politické či ekonomicky silné skupiny či jednotlivci. Zavše sú to výškové budovy, inokedy dvojkríže alebo 30-metrové sochy. Architekti tu len „slúžia". Nič viac, nič menej. To čo dokázal Plečnik v Ljubljani už po ňom nedokázal nikto, myslí si profesor Šlachta.

Ján Bahna

Doc. Akad. arch. Ing. arch. Ján Bahna
prezident
Spolok architektov Slovenska

Vzťah mesta a rieky je pre kvalitu v meste mimoriadne dôležitý. Popísalo sa o tom veľmi veľa stránok. Bratislava má jeden z najvýznamnejších a najväčších európskych veľtokov – Dunaj. Jednostranný rozvoj mesta sme prekonali iba nedávno. Ignorantský vzťah k Dunaju tiež. Bratislava akoby si nevážila tento dar byť v kontakte s týmto veľtokom. Je to úloha pre prichádzajúce generácie, hovorí o spolužití veľkého mesta s veľriekou. Na otázku, či sa dobrá architektúra už dostala aj do slovenských regiónov, profesor Štefan Šlachta odpovedá, že slovenská architektúra sa po roku 1989 stala pluralitnou. Inšpirácie regionálnou drevenou architektúrou a D. Jurkovičom, iné ktoré nadväzovali na Belluša, Kramára či Harminca a ďalšie, ktoré odrážali rôzne prúdy vo svete nachádzame v Košiciach, Komárne, Nitre či v Prešove. „Boli to najmä sakrálne stavby, kde môžeme túto pestrosť sledovať. V regiónoch nebol taký silný tlak veľkých a silných developerov a aj preto tu mohlo vzniknúť veľa menších, ale architektonicky kvalitných diel.
Slovenská architektúra dnes už nie je záležitosťou pár desiatok architektov v Bratislave a v Košiciach. Slovensko má dnes okolo 5000 vyštudovaných architektov, má 5 architektonických škôl, preto dobrú architektúru má kto navrhovať aj v Levoči či Nových Zámkoch, tvrdí. Otázkou však je, či máme už spoločnosť, ktorá chce dobrú architektúru a vie, čo je dobrá súčasná architektúra, pýta sa hlavný architekt Bratislavy.

Spolok architektov Slovenska (ďalej SAS) sa stal v roku 1990 nástupnickou organizáciou Zväzu slovenských architektov a konštituoval sa ako dobrovoľné, spoločenské, kultúrno-umelecké združenie priaznivcov architektúry s prvoradým cieľom popularizovať architektúru, rozširovať architektonickú osvetu vo verejnosti a podieľať sa na tvorbe celistvej architektonickej kultúry. Členstvo v SAS je dobrovoľné, členom môže byť fyzická osoba, dodržiavať Stanovy SAS, platiť členské príspevky a v rámci svojich možností a zamerania zúčastňovať sa na činnosti SAS..

Orgánmi Spolku architektov Slovenska sú Valné zhromaždenie, Prezídium a Revízna komisia. Viac ako 1 300 členov SAS je organizovaných podľa regionálnej a profesijnej príslušnosti vo vyše 40 združeniach.

Spolok architektov Slovenska je členom UIA (Union Internationale des Architectes) a aktívne pracuje v jeho sekciách a pracovných skupinách, aktívne pracuje v docomomo, ISOcarp, IFHP, EUROPAN, IFLA, ICOMOS a i., SAS úzko spolupracuje s fakultami architektonického zamerania a s kultúrnymi združeniami a inštitúciami pôsobiacich i v zahraničí.

O aktivitách informuje mesačník Fórum architektúry, architektonickú scénu dokumentuje dvojmesačník Projekt, slovenská architektonická revue.

BRATISLAVA

SPOLOK ARCHITEKTOV SLOVENSKA

Přednáškový blok Dne Slovenské architektury

Termín konání: úterý 29. 9. 2009 od 11.00
Místo konání: AW Central, budova Mánes, Masarykovo nábřeží 250, Praha 1
Organizátor: Development News Slovakia
Uvádí: Czech Architecture Week
Generální partner dne slovenské architektury: HB Reavis Group
Záštity dne slovenské architektury: Magistrát hlavního města Bratislavy, Slovenská technická univerzita v Bratislave, Stavebná fakulta, Spolok architektov Slovenska
Mediální partneři dne slovenské architektury: Atrium, Trend

SAS udeľuje každoročne Cenu Emila Belluša (udeľuje sa od roku 1990) za celoživotné dielo, prestížnou Cenou Dušana Jurkoviča sa oceňuje autor alebo autorský kolektív za realizované architektonické alebo urbanistické dielo, ktoré prispieva k zvýšeniu úrovne a prestíže tvorby na Slovensku (od roku 1963), Cenou prof. Jozefa Lacka najlepší diplomový projekt študentov architektúry (od roku 1991) a Cenou prof. Martina Kusého (od roku 2003)
1. za práce v oblasti vedecko-výskumnej, v oblasti histórie, teórie a kritiky architektúry, za prezentáciu v odbornej tlači
2. a za prezentáciu architektúry a architektonickej tvorby v oblasti masovokomunikačných prostriedkov.

S dielami laureátov spolkových cien ako aj s ďalšími architektonickými expozíciami sa možno stretnúť na pravidelných výstavách v Galérii architektúry SAS v Bratislave, Výstavnej sieni E. Belluša v Banskej Bystrici a v regionálnych kultúrnych centrách, pripravuje a spolupracuje na príprave medzinárodných konferencií a výstav.

Spolok architektov Slovenska
Prezident SAS
Panská 15
811 01 Bratislava
Slovenská republika
tel.: +421 254 431 078
e-mail: sas@euroweb.sk

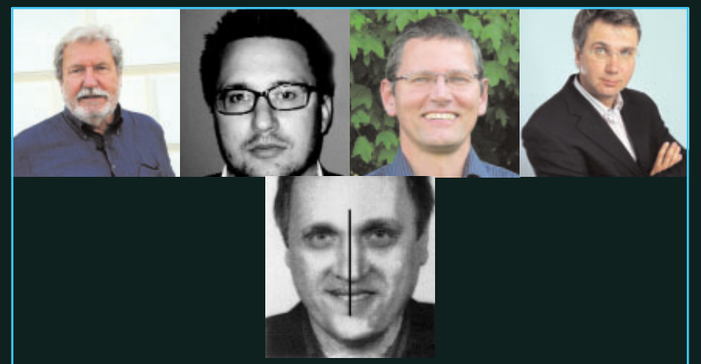

Přednáška: Jak architekti modelují svá města
Přednášející: Štefan Šlachta, Matúš Vallo, Miroslav Marinčák, Roman Talaš, Imro Vaško

Termín konání: I. blok - úterý 29. 9. 2009 od 11.00 hodin

Přednáška: Žijeme ve městě u řeky, nebo s řekou
Přednášející: Peter Bauer, Ján Blahna, Karol Weisslechner, Sabah Shawkat

Termín konání: II. blok - úterý 29. 9. 2009 od 14.00 hodin

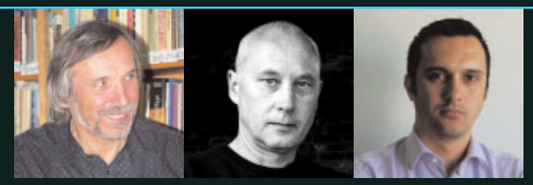

Přednáška: Také v regionech ocení dobrou architekturu
Přednášející: Martin Drahovský, Tibor Zelenický, Róbert Dúbravec

Termín konání: III. blok - úterý 29. 9. 2009 od 15.30 hodin

Generální partner Dne Slovenské architektury:

REAVIS GROUP
REAL ESTATE DEVELOPER

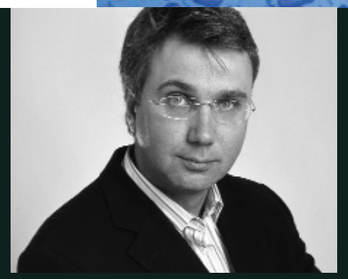

Ing. arch. Roman Talaš,
architektonický ateliér Siebert + Talaš
www.sieberttalas.sk

Pracujeme, spíme, konzumujeme, športujeme alebo sa jednoducho len tak prechádzame.

Vykonávame činnosti v jednom nekončiacom postupe v rôznych kombináciách s pravidelnejším alebo nepravidelnejším striedaním. Všetky činnosti majú spoločného menovateľa – konajú sa v životnom prostredí, ktoré sami vytvárame. Pôvodne sme stavali stany, ktoré sa postupne začali organizovať a zlepšovať až po dnešnú dobu, kde stany reprezentujú sofistikované budovy popretkávané komunikačnými koridormi, ktoré navzájom tvoria POLIS – mesto.
Predovšetkým urbanizmus sa týka celej spoločnosti, ktorá v dotknutom priestore žije. Týmto ovplyvňuje spätne každého a výsledok je priamo závislý od vývoja spoločnosti so všetkými svojimi negatívami a pozitívami.
Veľkou výzvou je zmena pohľadu na proces urbanizácie cez aktuálnu situáciu útlmu, ktorý je ďalšou významnou prekážkou pri realizácii zámerov, čo je v rozpore s rozvojom spoločnosti a území.

Aké sú východiská?

Tvorba miest do začiatku 20-teho storočia viedla k novým štruktúram, ktoré definovali ťažko meniteľný základ. Každé mesto prežilo uvedenú dobu v rôznom rozsahu a s rôznou intenzitou. Uličné čiary boli väčšinou vyvážené s dodržaním približne rovnakej výšky uličných objektov. Vstupom moderných princípov sa začali realizovať radikálnejšie zásahy do existujúceho usporiadania.
Zásadnou zmenou bola samozrejme zmena spoločenského vývoja na plánované hospodárstvo. Dobu charakterizovala utilitárnosť, nižšia kvalita a na druhej strane komplexnosť. Určite sa jej nedá vyčítať nekoncepčnosť z pohľadu realizácie rozvojových území.

Postupnosť je dôležitá.

Vstupom do trhovej ekonomiky je otázka životného prostredia podriadená ekonomickej sile subjektu realizujúceho zámer na jednej strane a schopnosť spoločnosti usmerňovať projekty na strane druhej.
Dôležitá v tomto smere je miera zásahu, váha súkromných záujmov a všeobecný verejno-občiansky záujem.
Smerovanie projektov je postupom vývoja odvážnejšie, ambicióznejšie a objemnejšie, kde hlavnou otázkou je potreba modernizácie a výstavby mestskej infraštruktúry, bez ktorej rozvoj a realizácia projektov nie je možná.
Bez akceptovateľnej cesty jasného financovania infraštruktúry je rozvoj obcí veľmi oslabený. V súčasnosti sú územné plány ťažkopádne a málo reflektujú na dynamický vývoj spoločnosti v otázke usmerňovania jednotlivých investičných zámerov.

Čo je dobré životné prostredie?

Pre každého môže byť niečo iné, ale určite je to dobrý pocit pri prechádzke mestom, uspokojenie čo najširšieho spektra možných aktivít, kvalitná individuálna a verejná doprava a dostatočný priestor pre zeleň, ktorá vyvažuje umelé mestské štruktúry komponovaním prírodného prostredia.

Aká je cesta?

Tvorba mestského priestoru vo svojej podstate je len nástrojom akým spôsobom sa môžeme dopracovať k lepšiemu životnému priestoru a môže byť veľmi jednoduchý. Tak ako sa mení a rozvíja spoločnosť musí mať šancu meniť sa a rozvíjať aj mesto.
Predovšetkým v oblasti verejného priestoru, ktoré najviac vplýva na pocity a vnemy ich obyvateľov a návštevníkov.
Rozvoj mesta a jeho tvorba musí byť definovaná strategicky len v jeho základnej štruktúre mestských blokov a dopravných koridorov. Tieto vymedzené plochy majú veľmi široké možnosti ako sa môžu naplniť v preddefinovanom rámci a tým môžu ísť v ústrety dynamickému vývoju s určitou variabilitou. Každý mestský blok môže mať svoju vlastnú ambíciu, identitu, prípadne skupina blokov s rovnakými vlastnosťami môže vytvoriť novú mestskú štvrť.

Akú máme šancu?

Mesto bez investícií sa nerozvíja, občania v zlom životnom prostredí sú nespokojní, nemajú záujem a investujúce subjekty bez spokojných zákazníkov nemajú dôvod realizovať svoj zámer.
Harmónia je dosiahnuteľná len za určitých predpokladov a tie vychádzajú z uvedomenia si, že všetky zúčastnené strany sú navzájom od seba závislé.
Cesta vedie hľadaním vyváženosti v tvorbe a použiteľnosti územných plánov.
Zhmotnenie myšlienok v územných plánoch je určené v dvoch úrovniach – strategickej a krátkodobej. V strategickej časti musí byť definovaná vízia smerujúca k jednoznačnej definícii ambície mesta z pohľadu životaschopného organizmu.
Krátkodobá úloha je v stanovení priorít pre uvoľnenie koncepčných oživení jednotlivých zdevastovaných mestských častí hlavne v dobe hospodárskeho útlmu, pretože financovanie zámerov v lokálnych podmienkach ešte šancu má a tým má šancu aj verejný priestor pre všetkých.

Siebert + Talaš, spol. s r.o.
Trnavská cesta 84,
821 02 Bratislava, Slovakia
tel.: +421 252 931 001-2
mobil: +421 903 755 430
talas@sieberttalas.sk

Kalin Cakov, Emil Makara
Cakov-makara s.r.o.
www.cakmak.sk

dizajn hotel cakov: makara 21

Miesto stavby: Trnavská ulica 74, Bratislava 2, Slovensko
Účel stavby: novostavba
Klient: cakov-makara s.r.o.
Autori: Kalin Cakov, Emil Makara, Metodiy Monev, Martin Boška, Ján Obušek, Tomáš Umrian, Tomáš Hál, Katarína Števonková, Viera Kročková, Marina Rumanová
Realizácia: 2009
Úžitková plocha: 1 004 m²
Foto: Metodiy Monev, Ján Obušek

Projekt prvého dizajn hotela na Slovensku pochádza z dielne renomovaného architektonického štúdia cakov-makara, ktorí pôsobia po celom svete.

Dizajn hotel je situovaný v Bratislave na Trnavskej ceste s jednoduchou dostupnosťou z letiska a diaľnic.
Hlavnou myšlienkou bolo vytvoriť na Slovensku nadštandardný hotel, ktorý klientom okrem služieb poskytne 21 atmosfér, 21 zážitkov, 21 pocitov vyjadrených rôznorodosťou hotelových izieb.

Klienti budú mať možnosť si vybrať podľa pocitu či sa ubytujú v puristicky čisto bielej izbe – simple white, v chladnej a minimalistickej betónovej izbe – concrete, v luxusom dýchajúcej pompéznej izbe black rich alebo zatúžia po izbe zahalenej tajomnosťou – simple black.
Každá izba má svoje meno, svoju atmosféru, je originálna materiálovým, farebným aj tvarovým riešením interiéru.

V prízemí hotela sa nachádza art restaurant, ktorý ponúka raňajkové stoly formou bufetu a ľahké moderné obedy a večere s výberom toho najlepšieho z medzinárodnej kuchyne.

Hotel disponuje modernými konferenčnými priestormi vybavenými najmodernejšou multimediálnou technikou.

K vybavenosti hotela patrí wellnes a spa, kde si klienti môžu oddýchnuť a zrelaxovať v suchej i parnej saune, pri ázijských a vodných masážach alebo v jacuzzi.

Hotel ponúka neopakovateľné zmyslové a pocitové zážitky, sleduje zámer poskytnúť hosťom nový spôsob vnímania hotela bez straty pohodlia a pokoja.

Krokom vpred je nový rozmer v koncepcii hotela a snaha vytvoriť nový rozmer v službách aby bol pobyt hostí čo najpríjemnejší. Aby mali 21 dôvodov sa vrátiť.

Dizajnový hotel zameraný na náročných klientov, poskytuje nadštandardné služby.

www.cakmak.sk
www.designhotel.sk
www.hotel21.sk

cakov – makara s.r.o
studio of architecture interior and design
Drieňova 1/G,
821 01 Bratislava, Slovak Republic
studio: +421 243 630 127
showroom: +421 243 630 128

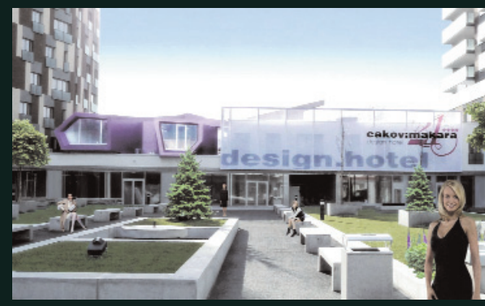

Development news
SLOVENSKÁ TECHNICKÁ UNIVERZITA V BRATISLAVE
Stavebná fakulta

Výstava diplomových prací 2002-2009

Katedra architektury Stavební fakulty Slovenskej technickej univerzity v Bratislave

Katedra architektury na Stavebnej fakulte STU Bratislava vznikla jako profilová katedra studijního odboru pozemní stavby a architektura v roce 1996 (dnes odboru Pozemné stavby, studijní program Pozemné stavby a architektúra). Výuka na studijním programu PSA je koordinovaná s požadavky směrnice EU parlamentu 2005/36/ES č. 46 pro architektonickou výuku a pro podmínky praxe.
Architektonická výuka pokrývá celou škálu objektů od objektů s trvalým a přechodným charakterem ubytování přes objekty občanských inženýrských staveb až po interiéry budov, obnovu a modernizaci staveb a obnovu objektů památkově chráněných. K rozvoji architektonické výuky výrazně přispěl Doc. Ing. arch. Jozef Liščák, PhD., (bývalý vedoucí katedry). Na katedře působily také osobnosti jako Doc. Ing. arch. akad. arch. Ľubomír Titl, Prof. Ing. arch. Mojmír Kyselka, PhD., prof. Ing. arch. akad. arch. Miloslav Mudrončík. Současnou vedoucí katedry je Doc. Ing. arch. Elena Dohňanská, PhD. Směřování katedry profilovali také zahraniční profesoři jako O. Univ. prof. Dipl. Ing. Dr. Werner Kvarda a Univ. prof. Arch. Dipl. Ing. Dr. Martin Treberspurg, kteří se zaměřili ve výuce zejména na ekologickou a nízkoenergetickou architekturu.

Exhibition of Diploma Works 2002-2009

Department of Architecture, Faculty of Construction of Slovak Technical University in Bratislava

Department of Architecture on Faculty of Construction STU was founded in 1996. The education is coordinated with EU regulations 2005/36/ES No. 46 for architectural education and conditions of practice.
Architectonic education covers whole spectrum of objects from buildings with permanent and temporary character through objects of civil constructions to interiors, reconstruction and renovation of national heritage buildings. The development of the Department was significantly supported by Doc. Ing. arch. Jozef Liščák, PhD. (former head of the Department). Other personalities such as Doc. Ing. arch. akad. arch. Ľubomír Titl, Prof. Ing. arch. Mojmír Kyselka, PhD., prof. Ing. arch. akad. arch. Miloslav Mudrončík worked here as well. Today's head of the Department is Doc. Ing. arch. Elena Dohňanská, PhD. The Department was also formed by foreign professors as Univ. prof. Dipl. Ing. Dr. Werner Kvarda and Univ. prof. Arch. Dipl. Ing. Dr. Martin Treberspurg who were focused mainly on ecological and energy efficient architecture.

1

1. Nízkoenergetické bydlení

– obytný soubor Jarovce, Bratislava/Energy efficient living – Residential complex Jarovce, Bratislava
Autor/Author: Bc. Pavol Pribylinec

2

2. Bytový dům Šancová

– Ľadová ulica, Bratislava/Apartment house Šancová – Ľadová ulica, Bratislava
Autor/Author: Matúš Grega Jakub

3

3. Nadstandardní bytový dům s polyfunkcí

/Extraordinary multifunctional apartment house
Autor/Author: Bc. Tatiana Fehérová

4

4. Galerie moderního umění

/Gallery of Modern Art
Autor/Author: Bc. Zdenko Siegel

5

5. Galerie moderního umění

Bratislava, Petržalka/Gallery of Modern Art, Bratislava, Petržalka
Autor/Author: Bc. Andrej Nikmon

6

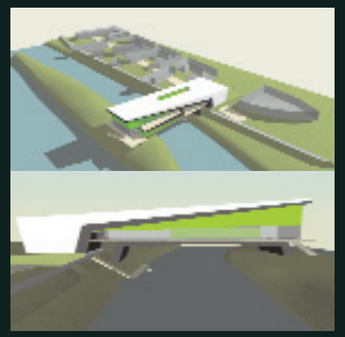

6. Galerie skla Václava Cíglera

/Václav Cígler's Glass Gallery
Autor/Author: Bc. Martina Tibenská

7

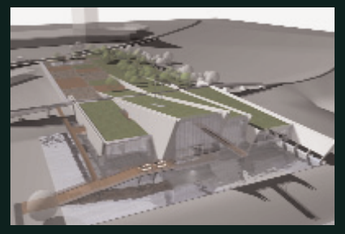

7. Galerie skla Bratislava

/Glass Gallery – Bratislava
Autor/Author: Bc. Marek Vereš

8

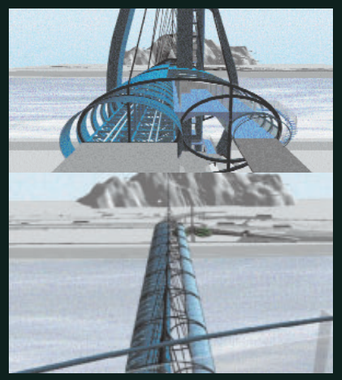

8. Bratislavský most

/Bratislava Bridge
Autor/Author: Ing. Mgr. art. Marián Morávek

9

9. Hotel v kamenolomu

/Hotel in stone pit
Autor/Author: Bc. Matej Kmeť

10

10. Umělecká škola tance

/Art School of Dance
Autor/Author: Bc. Katarína Országhová

11

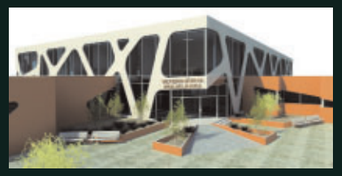

11. Veterinární poliklinika

/Veterinary clinic
Autor/Author: Bc. Gabriela Kapalová

12

12. Kulturně-společenské centrum Bratislava Music Center

Bratislava Petržalka,/Cultural-social center Bratislava Music Center, Bratislava Petržalka,
Autor/Author: Bc. Juraj Pařil

13

13. Kulturní stavba

– divadlo typu C
/Cultural construction – theatre type C
Autor/Author: Bc. Lenka Ábelová

14

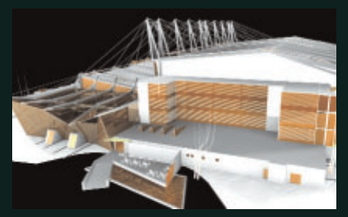

14. Plovárna pro vrcholové sporty/Swimming pool

Bratislava Petržalka
Autor/Author: Bc. Jozef Kuráň

15

15. Tržnice

– Bratislava Petržalka/Market Hall – Bratislava Petržalka
Autor/Author: Bc. Gabriel Adám

16

16. Hotel Nemce

/Hotel Nemce
Autor/Author: Bc. Stanislav Majtner

17

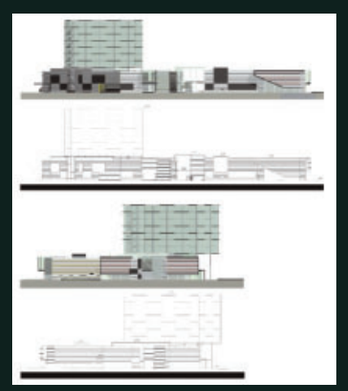

17. Polyfunkční nákupní, administrativně-kulturní centrum

/Multi-functional shopping, administrative and cultural center
Autor/Author: Bc. Ľubomír Bizik

18

18. Galerie v Piešťanech

/Gallery in Piešťany
Autor/Author: Bc. Tímea Göndörová

19

19. Pavilón člověka

– ZOO Praha Trója/Human Pavilion – ZOO Prague, Troja
Autor/Author: Bc. Miroslav Kováčik

20

20. Polyfunkční nízkoenergetické bydlení

v Príbovciach/Multi-functional energy efficient living in Príbovce
Autor/Author: Bc. Andrej Daniš

Vysoká škola výtvarných umení v Bratislave

Vysoká škola výtvarných umení v Bratislave (VŠVU) je modernou a dynamickou európskou školou. Výsledky práce jej študenti a pedagógovia úspešne prezentujú nielen na Slovensku, ale po celom svete. Zároveň je VŠVU plne akreditovanou vysokoškolskou inštitúciou v Slovenskej republike, ktorá poskytuje komplexné bakalárske a magisterské vzdelanie v odbore výtvarného umenia, dizajnu, architektúry a reštaurovania a v treťom stupni vysokoškolského štúdia má akreditovaný aj študijný program Dejiny a teória výtvarného umenia a architektúry.
Škola má aj svoj vlastný výstavný priestor – Galériu Medium, ktorá je súčasťou budovy VŠVU na Hviezdoslavovom námestí v historickom centre Bratislavy. Prezentuje nielen projekty študentov a pedagógov školy, ale aj iných domácich a zahraničných umelcov.

Profesor Karol Weisslechner, akademický architekt, rektor VŠVU v Bratislave

„Žije mesto s riekou alebo pri rieke.“

Bratislava by mala možnosť žiť podstatne viac s riekou a Slovensko si je celkovo veľmi málo vedomé, aké má krásne vodné plochy. Nie sú využité, nevidno na nich lode. Človek si to uvedomí napríklad keď z Bratislavy prejde kilometrov k Neziderskému jazeru v Rakúsku. Nájde tam móla, majáky, lodenice, premávajú tam lode medzi oboma brehmi, rozpráva rektor VŠVU Karol Weisslechner. V Bratislave sa podľa

Iluminacia foto WK

neho v tejto oblasti niečo pohlo, vzniká Karloveské rameno, lodenice, ale treba na to ešte veľa krokov, aby sa oba brehy Dunaja prepojili. „Naším príspevkom je, že sme iniciovali súťaž študentov na tvorbu pešieho mosta medzi Starým mestom a Petržalkou,“ vysvetľuje. „Mnohé mestá sa púšťajú do prelomových riešení, aby využili prítomnosť rieky. V Düsseldorfe napríklad v jednej časti nábrežia ponorili celú dopravu pod zem, takže breh rieky žije pre ľudí, sú tam malé pláže, móla, kaviarne, letné kúpaliská.“

Objekt foto WK

To v Bratislave kedysi bolo, v Dunaji boli napríklad zriadené bazény, kam sa ľudia chodili kúpať. Malým vykročením v stopách tejto tradície je napríklad „suchá pláž“ na Tyršovom nábreží oproti Národnému múzeu. Stala sa magnetom mládeže mesta. Na druhej strane sa terajším budovaním protipovodňovej steny odstraňujú historické múriky, pri ktorých sa odfotografovali asi všetci návštevníci Bratislavy. Nedoceňuje sa niečo, čo k tejto lokalite patrí, má svoju pamäť, a to mi je ľúto, hovorí K. Weisslechner. Dôležité je poskytnúť obyvateľom a návštevníkom možnosť dostať sa do priameho kontaktu s riekou - teda terasy, chodníky, či cyklocestičky. V Bratislave často architektúra neplní svoju úlohu. Tou je umocňovať komfort, ktorý mesto svojim obyvateľom poskytuje. Tým sa však u nás nikto nezaoberá, cieľom je stavať rýchlo, lacno a ľudia sú často na poslednom mieste, myslí si rektor VŠVU. „Usilujeme sa vštepiť študentom napríklad to, že v architektúre je dôležitou hodnotou výtvarná tvorba, že nejde len o to postaviť si pomník a držať krok s módou,“ vysvetľuje. „Dôležitá je náplň, funkcia a tú má architektúra umocňovať.“ Budovy majú byť podľa neho miestom, kam ľudia radi chodia, kde sa dobre cítia, kde je pozitívna atmosféra. A táto energia miesta sa vytvára architektonickými výrazovými prostriedkami.

Docent Ing. Sabah Shawkat, PhD., vedúci Kabinetu inžinierskych predmetov na VŠVU v Bratislave

„Žije mesto s riekou alebo pri rieke.“

„Je tu rieka, ktorú Boh mestu dal a tá sa nevyužíva, iba cez Bratislavu preteká,“ analyzuje tému Mesto a rieka šéf projektu pešieho mostu cez Dunaj v centre Bratislavy docent Sabah Shawkat z Vysokej školy výtvarných umení. Úlohou študentov bolo prispieť svojimi riešeniami k tomu, aby sa mesto začalo učiť žiť s riekou, nie sa len na ňu pozerať z auta počas zápchy na diaľničnom moste. „Nešlo len o vytvorenie mosta, ktorý by umožnil presun z bodu A do bodu B,“ vysvetľuje S. Shawkat. „Išlo o to vytvoriť novú krajinu pre turistov, pre rodiny, pre športovcov, pre stretávanie sa ľudí. Aby sa Petržalka stala plnohodnotným partnerom pre Staré mesto.“
Študenti dostali na riešenie iba dva týždne. „Niekedy krátkodobá úloha vytvorí viac nápadov ako dlhodobá seminárna práca,“ komentuje docent. Pedagógovia určili polohu zamýšľaného mosta, ktorou je os pešej zóny medzi Redutou a hotelom Carlton. Určili aj to, z akého materiálu by mali most vyrobiť – ocele v kombinácii s drevom. Do úlohy sa pustilo desať študentských tímov a vznikli rôznorodé, ale zväčša mimoriadne zaujímavé riešenia.
Ide o oblúkové, visuté mosty, ale aj také, ktoré využívajú technológiu tense-and-grid. Technicky bolo treba vyriešiť rozpon medzi oboma brehmi približne 300 metrov,

pričom sa takéto mosty zvyčajne projektujú najviac do 200 metrov. „To však nie je rozhodujúce, to sa dá technicky vyriešiť. Dôležitý bol pekný tvar mosta, aby to nebola len priamka, ale aj oblúk, aby bolo viac možností prechodu mosta, viac dráh pre rozličné typy prepravy a činností na moste,“ vysvetľuje S. Shawkat. Podľa neho musia pri tvorbe mosta spolupracovať architekt a statik, pretože sa vzájomne dopĺňajú. Architekt vloží svoje nápady a statik vypočíta a vytvorí technické predpoklady na to, aby to fungovalo. Potom most ľudia radi používajú a je to naozaj funkčné.
Bratislava má pritom skúsenosti aj s dvoma diaľničnými mostmi postavenými za posledných 40 rokov, ktoré sú čisto technické a návštevníkovi či obyvateľovi Bratislavy nemôžu poskytnúť nič viac, ako prekročenie Dunaja suchou nohou. „Našou úlohou bolo nájsť riešenie, aby mesto fungovalo, a to lepšie ako predtým,“ myslí si vedúci Kabinetu inžinierskych predmetov VŠVU.
V riešeniach študentských tímov sa táto vízia jasne odzrkadľuje, uvažovali napríklad s kaviarňami, priestorom na stretávanie, ale aj s kultúrnymi priestormi priamo na moste nad riekou.

Bratislave podľa neho chýba veľmi veľa, aby návštevníkom poskytla pocit, že sú v nej vítaní. Cudzinci sa v meste ťažko orientujú, iba málo sa berie ohľad na postihnutých, nevidiacich ľudí, matky s kočíkmi. „Zdá sa, akoby v tomto meste každý myslel len na seba, svedčí to o určitom stupni civilizácie, ktorý sa tu podarilo dosiahnuť,“ analyzuje metropolu Slovenska Sabah Shawkat. „Chýba tu zodpovednosť pred spoločnosťou, ktorá je typická skôr pre vyššie stupne.“ Podľa jeho slov sa to často prejavuje aj pri developovaní nových budov, keď úspešní podnikatelia postavia nádherné vežiaky a už ich nezaujíma, čo je okolo nej a ako život v jej okolí funguje.

Doc. Imro Vaško, akademický architekt, vedúci Katedry architektonickej tvorby na VŠVU v Bratislave

„Ako architekti modelujú svoje mestá.“

Vysoká škola výtvarných umení je na podujatí Architecture Week zastúpená dvoma projektmi. Ukazujú, ako pracujeme so študentmi, ako ich vychovávame, akú máme víziu, hovorí vedúci Katedry architektonickej tvorby VŠVU v Bratislave docent Imro Vaško: „Pritom nielen reagujeme na existujúcu situáciu, ale zohľadňujeme aj globálne vnímanie architektúry.“

Neo foto Vasko

Škola sa podľa jeho slov usiluje viesť študentov k práci pod tlakom a za zohľadnenia okolností, ktoré prácu architekta v praxi ovplyvňujú. Prvým vystaveným projektom je premostenie Dunaja, ktoré študenti riešili vo veľmi krátkom čase. Museli sa zaoberať inžinierskymi údajmi, statikou, ale aj architektúrou. Druhý projekt nazvaný „Story Telling Pavillon“ si vyžiadal použitie súčasných digitálnych technológií v rámci bežného architektonického ateliéru.
Súčasná architektúra je podľa I. Vaška veľmi rozmanitá, už využíva rôzne historické štýly. Paralelne ide rôznymi cestami, pričom každá skúma a rozvíja niektorý z parametrov architektonickej tvorby. „V 21. storočí sme konfrontovaní s novými technológiami, počítačovou

TigerEdrak foto Vasko

gramotnosťou nielen v technickom zmysle slova. Inak sa uvažuje aj o architektonických priestoroch,“ vysvetľuje. „Škola musí reagovať na zmenenú paradigmu, takže študentov pripravujeme na budúcnosť širším komplexom znalostí.“
Tvorba je podľa neho vždy viazaná na predstavivosť architekta. Odpoveďou na problematiku architektúry je urbanistická kultúra. Obyvateľstvo sa totiž v poslednom storočí transformovalo z vidieckeho na mestské a jeho aktivity sa stále viac viažu na mesto. To sa tak stáva synonymom architektonického uvažovania.
Modelovanie takýchto miest je preto kľúčovým poslaním architektov. Imro Vaško si pod ním predstavuje tvorenie, vizualizáciu a uskutočňovanie zmien v mestách i nových mestských prvkov. Na druhej strane je to tvorba digitálnych aj priestorových objektov. Urbanizmus mesta je podľa neho najkomplexnejšou profesiou, možno ho azda porovnať s režírovaním filmu. „Je to o osobnosti, ktorá dokáže formulovať svoju víziu a aj ju presadiť,“ vysvetľuje vedúci Katedry architektonickej tvorby VŠVU. „Boli jedinci, ktorí dokázali navrhnúť plán mesta a bolo šťastím, že na seba narazili architekti a politici, ktorým sa podarilo vytvoriť a zrealizovať tieto vízie napríklad pri premene stredovekých miest na moderné.“
Jeho katedra sa podieľa na takýchto projektoch pre Bratislavu i Ľubľanu, v minulosti napríklad aj pre Barcelonu či Viedeň. Zúčastňuje sa výskumného tímu stredoeurópskych škôl, ktorá skúma urbanizmus, pozíciu a budúcnosť hlavných miest Strednej Európy dvadsať rokov po politických zmenách.
Prvým výsledkom práce takéhoto tímu je diplomová práca, v ktorej sa študent VŠVU pozeral na Bratislavu z hľadiska bariér a hustoty nedevelopovaných území. Zaoberal sa aj možnosťami vytvárať urbanistickú sieť z hľadiska dostupnosti komerčných priestorov. Výsledkom je návrh urbanistickej siete, ktorý predpokladá aj zaplnenie nevyužitých lokalít, teda aby Bratislava mohla developovať vlastné rezervy.

Ing. arch. Benjamín Brádňanský a Mgr. art. Vít Halada, VŠVU v Bratislave

„Aj v regiónoch ocenia dobru architektúru.“

Už spomínaný projekt City Visions Europe, ktorý organizuje holandský Berlage Institute, si dáva za cieľ svojho výskumu tzv. 'stredne veľké európske mesto' (mid-scale city) alebo ‚druhé mesto' (second city) teda mesto, resp. mestá, ktoré sú vždy považované za menšie, menej dôležité ako veľkomestá typu Paríž, Viedeň či Londýn. Záujem architektonického či urbanistického výskumu sa po dlhej dobe orientácie na veľkomesto obracia na menšie mestá. Možno už len preto, že tieto tvoria 80% európskych miest. Jednou zo základných téz druhého mesta alebo stredne veľkého mesta je jeho úzka špecifikácia, profilácia. Nedokáže konkurovať veľkomestu a jeho akumulácii a rôznorodosti a jeho úspešnosť je v užšej orientácii. Poloha druhých miest alebo regionálnych miest mimo centra pozornosti poskytuje priestor na vznik špecifických kultúrnych prostredí, ktoré sa práve touto špecifickosťou dokážu stať alternatívou voči zabehnutým a známym kultúrnym prostrediam centier. Takto dokážu získať na zaujímavosti.
Táto stratégia sa dá stopovať aj v architektúre. Či už by sme hovorili o špecifickosti organickej architektúry košického regiónu alebo veľmi špecifickej architektonickej či kultúrnej scéne moravského Brna. Celosvetovo známym príkladom je mesto Bilbao, ktorému sa prostredníctvom ‚dobrej' architektúry podarilo vycestovať za hranice regiónu. Švajčiarsko je zlepencom práve takýchto regionálnych zvláštností a kultúr, kde sú mnohé regióny formované jednotlivými osobnosťami ako napríklad – taliansky kantón Ticino – Snozzi, Botta, Galfetti, Vacchini. Dedinka Vrin a jej starosta a architekt Caminada. HerzogEdeMeuron a ich Basel.
Na Slovensku žiaľ neexistuje kultúra vytvárania obrazu regionálneho mesta prostredníctvom architektúry, ako je tomu napríklad v Rakúsku či v Čechách. Stačí sa pozrieť iba na počet a typ architektonických súťaží v týchto troch krajinách. Výnimku tvorí mesto Martin, s ktorým spolupracovala aj VŠVU pri príležitosti kandidatúry mesta na európske hlavné mesto kultúry v roku 2013.

Vysoká škola výtvarných umení
Hviezdoslavovo nám. 18,
811 01 Bratislava, Slovenská republika
tel.: +421 259 428 500
www.vsvu.sk

Výstava Městské zásahy

Mestské zásahy – Bratislava

Čas plynie pre naše mesto rýchlo. Rýchlo a nekompromisne. Objavujú sa nové a nové prvky, ktoré ovplyvnia toto miesto na veľmi dlhú dobu. Na stavebný boom týchto rokov nebol pravdepodobne nikto pripravený – mestskí úradníci, architekti, zákon. Nové stavby vznikajú zo dňa na deň, stromy sa pília v noci, nové heslo znie: „Poschodie za deň". Verejný priestor, ako priestor pre všetkých, ako náš priestor, zostal na tisícej koľaji. Niektoré šance sa využili, veľa z nich však zostalo premárnených. Obviňovať možno mnohých a mnoho: šialenú dobu, ktorú niektorí žili, šialenú dobu, ktorú žijeme my, peniaze, úradníkov, developerov, morálne hodnoty, bla bla bla bla... A aj keď máme chuť byť niekedy pesimistickí a začať chrliť síru, príliš nám to nejde a hlavne nás to nebaví. Baví nás ale architektúra, hudba, káva v meste, rozhovor... Práve preto sme pripravili Mestské zásahy, do ktorých sa bez zaváhania zapojili aj naši kamaráti a kolegovia.
Mestské zásahy sú projektom, ktorý môže mať veľa podôb. Hlavnou ideou bolo skúsiť nájsť určité body, miesta a situácie v našom meste, o ktorých si myslíme, že nefungujú tak, ako by mali, alebo neprinášajú obyvateľom to, čo by prinášať mali. Často sú to miesta, na ktoré akoby každý rezignoval a nikto v nich nenašiel možnosť profitu. Nechceli by sme ostať len pri ich nachádzaní, ale navrhnúť pre ne reálne riešenia. Máme pocit, že v mestskom kontexte môžu niekedy aj malé zmeny priniesť veľký efekt. Náš projekt je miesto, kde sa môžu stretnúť viaceré záujmy: mestskí úradníci, ale aj obyvatelia mesta, architekti a umelci, sympatickí mudrlanti alebo špičkoví odborníci. Projekt nemá generovať zisk alebo bombastické sľuby, má sa pokúsiť niečo zmeniť.
Je to zároveň aj spôsob ako ukázať našim mestským úradníkom, aké by mohli byť ďalšie kroky a možnosti pri tvorbe verejného priestoru. Skúšame otočiť klasický spôsob distribúcie mestských zákaziek a jednoducho bez nároku na honorár a bez čakania na výzvu, pomôcť svojmu mestu a okoliu. Možno prezentácia projektu pomôže zvrátiť verejnú mienku a poopraviť obraz architekta posledných dní – človeka, ktorý bez morálnych otáznikov stavia zlé stavby a kvôli krátkodobému profitu mení dlhodobo obraz mesta.

Matúš Vallo a Oliver Sadovský

Letné pódium a výstavný pavilón pre Bratislavu

Základnou vlastnosťou pavilónu je jeho flexibilita a mobilita. Ide o objekt skladajúci sa z 5 častí spojiteľných tak, aby sa pavilón mohol uzavrieť do jedného celku alebo voľne rozložiť. Počas letných mesiacov sa môže tento mobilár využiť na rôzne kultúrne akcie: predstavenie pouličného divadla, hudobný koncert či výstavu fotografií. Tak ako je slávnosť alebo koncert rozdielny od divadelného predstavenia tak sa môže daná štruktúra prispôsobovať a meniť. V čase keď v pavilóne nebude prebiehať žiadna konkrétna kultúrna akcia, stáva sa z neho moderný mestský mobiliár.

City Interventions – Bratislava

The City Interventions project could have many faces. Its main idea was to try to find points, places and situations in our capital, which were considered working incorrectly res. bringing to its citizens less than they would have to. In many cases it is going on the places, which have been seemingly subject to a mass resignation and which have not been found offering a possibility of profit making. We would like to go far beyond their exploration; we would like to try to find and to propose some feasible solutions for them. We believe that small changes could sometimes (relatively often in the city context) bring a huge effect. Our project is a cross-point of several interests: city officers, but also citizens, architects and artists, amiable philosophists as well as top specialists. The project is not about generation of profits or bombastic promises; it should try to bring some changes.

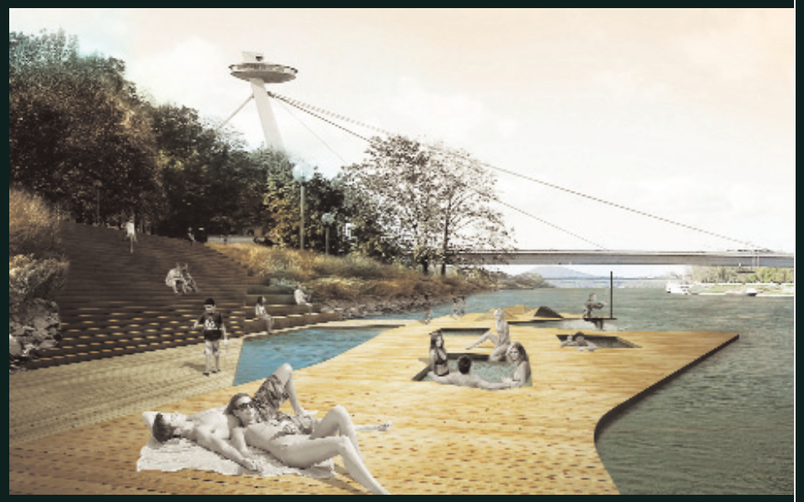

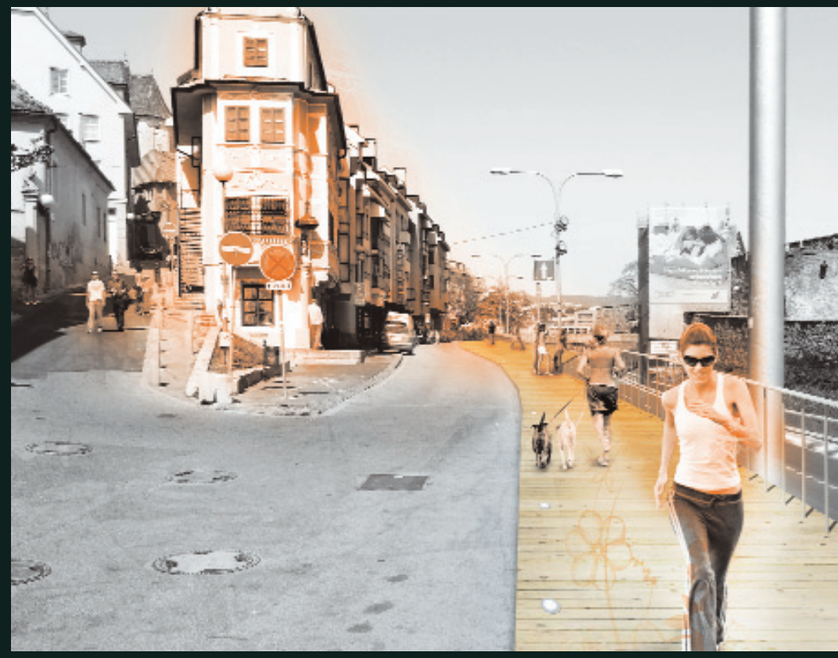

Summer Stage and Exhibition Pavilion for Bratislava

Flexibility and mobility are the main characteristics of the pavilion. The object itself is composed of 5 elements that can be connected so it becomes closed and compact or loosely open. During the summer months it can be used for various cultural activities: a theater performance, concert or a photography exposition. Similar to how a concert differs from a theater performance the proposed structure can adapt and change. In time when there is no particular event taking place, the pavilion becomes modern city furniture.

- Výstava diplomových prací katedry architektury STU, Stavební fakulta, katedra architektury, Bratislava, zastoupení: Doc. Ing. Arch. Elena Dohňanská, PhD.
- Výstava VŠVU, Studentské práce, Bratislava, zastoupení: Doc. Ing. Sabath Shawkat, PhD.
- Výstava Městské zásahy, Vallo Sadovsky Architekts, zastoupení: Ing. arch. Matuš Vallo
- Výstava Nová Slovenská architektura, SAS realizací nominovaných na Cenu Dušana Jurkoviča 2009, zastoupení: PhDr. Peter Mikloš

Výstavní blok Dne Slovenské architektury

Místo konání: AW Central, budova Mánes, Masarykovo nábřeží 250, Praha 1
Organizátor: Development News Slovakia
Uvádí: Czech Architecture Week
Generální partner dne slovenské architektury: HB Reavis Group
Záštity dne slovenské architektury: Magistrát hlavního města Bratislavy, Slovenská technická univerzita v Bratislave, Stavebná fakulta, Spolok architektov Slovenska
Mediální partneři dne slovenské architektury: Atrium, Trend

Damjan Prelovšek

Přednáška/Lecture: Architekt Oscar Niemeyer
Přednášející/Lecturer: Damjan Prelovšek

Termín konání: ???????????. 9. 2009 v 19.00 hodin/Date: 22. 9. 2009 at 7 pm
Místo konání: AW Central, budova Mánes, Masarykovo nábřeží 250, Praha 1
Place: AW Central Mánes, Masarykovo nábřeží 250, Prague 1
Organizátor/Organizer: Czech Architecture Week, SPOK
Záštita: Velvyslanectví Brazilské federativní republiky
Auspice: Embassy of Brazil in the Czech Republic

Slovinský architekt Jože (Josip) Plečnik je hlavním tématem, jímž se zabývám. Byl jsem k tomu předurčen: Narodil jsem se ve vile, kterou Plečnik přestavoval začátkem 30. let pro mého dědečka, jenž působil jako ředitel městského stavebního úřadu v Lublani, a tím pádem byl také jedním z hlavních duchovních sponzorů Plečnikovy tvorby pro slovinské hlavní město.
Protože jsem žil v úplně jiném světě, který nesouhlasil s moderní architekturou a Plečnik zůstával v období funkcionalismu nedoceněn, velice mě zajímalo, jak zařadit jeho práce do historie umění. Zde musím upozornit na zajímavý specifický fenomén: sorela ve slovinské architektuře prakticky neexistovala, díky přeceňovanému bratrství se Sovětským svazem v roce 1948. Říkalo se, že neoklasicismus máme s Plečnikem v lepším provedení sami, ale to vůbec nemůže být ideál socialismu jugoslávského typu. Ideálem se staly podivuhodné práce Le Corbusiera. Samozřejmě to nebyl Le Corbusier poválečný, ale předválečný, protože po válce se do Francie nedalo cestovat. Když se v šedesátých letech situace trochu uvolnila, stala se novým ideálem socialismu skandinávská architektura. Pro Plečnika tam také nebylo místa.
Když jsem se poprvé dostal na delší dobu do Vídně, začal jsem se na tento problém dívat úplně jinak. Viděl jsem, že Plečnikova architektura má spoustu zajímavých a stále aktuálních problémů, vyřešených zvláštním, geniálním, způsobem. Když potom nastoupila krize zbanalizovaného funkcionalismu, všeobecně se projevil zájem o Plečnika a jeho architekturu. Do Lublaně přicházeli světoznámí architekti, jako na svatou pouť při hledání duchovního otce postmoderny, což ale Plečnik opravdu nikdy nebyl. Přispělo to ale k Plečnikově slávě, zvlášť po velké výstavě v Paříži v roce 1986. Při hodnocení Plečnika mi hodně pomohl architekt Boris Podrecca, který velice dobře poznal vídeňské umění a architekturu OttoWagnera a jeho žáků. Otevřel mi oči pro Semperovsku teorii o oblékání konstrukce, která je základem také pro Plečnika. Objevil jsem jistý paradox: umělec má mnohem větší svobodu, pokud se řídí nějakými pevnými pravidly, která může překračovat, než když žádná pravidla neuznává a jeho fantazie velice brzy skončí eklektickým kopírováním různých historických vzorů. Slovinsko je zvláštní zem, která se stále pohybuje mezi namyšleným nadhledem na všechno kolem a mindrákem. Stále věříme, že musíme být avantgardní, což vede k nekritickému kopírování cizích vzorů. Tím pádem neradi uznáváme vlastní tradice. Plečnik je někdo, o kom se občas hodně mluví, ale skoro nikdo opravdu přesně neví, o co vlastně jde. Protože naše doba nemá ráda klasické estetiky, je Plečnik vždy někde v pozadí veřejného zájmu. To jsou problémy, s nimiž se každodenně setkávám při zkoumání jeho práce i jako památkář. Mezi několik stovek chráněných památek nejvyšší kategorie jsou dosud prakticky zařazeny jen dva jeho objekty: vila, ve které bydlím a dva pavilónky poblíž továrny na lyže v Begunjih.

(Damjan Prelovšek)

Jože (Josip) Plečnik

Vliv českého umění na Plečnikovu tvorbu
Slovinský architekt Josip Plečnik (1872-1957) už za mlada považoval český národ za elitu Slovanů. Ve Wagnerově škole se spřátelil s Janem Kotěrou, který mu později také umožnil profesuru na Uměleckoprůmyslové škole. V pražském Národopisném muzeu si Plečnik už na začátku 20. století s nadšením prohlížel lidové tkaniny. Za esenci slovanského umění považoval trpký lyrismus. S touto formulí se vždy snažil dosáhnout úspěchu i v Čechách.
Jako profesor na pražské škole se hodně zabýval studiem českého užitého umění a se studenty cestoval po Čechách, Moravě a Slovensku.
V roce 1920 ho prezident Tomáš Garrigue Masaryk jmenoval architektem Pražského hradu, což Plečnikovi umožnilo realizovat svou vizi slovanského umění, které by obsahovalo také českou historii, tradice a legendy. S velkou úctou ke všemu z dob minulých se pustil do renovace hradu a snažil se respektovat koncepční a dekorativní prvky hradu z dob předhabsburských. I když poněkud razantně zasáhl do hradní architektury, nikdy nepoužil žádný prvek, který by nebyl v souladu s existující stavbou. Zlatý salonek je příkladem, jak Plečnik hledal inspiraci v tom nejhezčím z české historie umění, například v kapli sv. Kříže na Karlštejně. Také u „svého" kostela na Vinohradech si v presbytáři vymyslel zeď ozdobenou polodrahokamy. Umění z doby Karla IV. hrálo v Plečnikově tvorbě důležitou roli. Tento obdiv projevil už na pražské Uměleckoprůmyslové škole, kde navrhoval liturgické předměty pro bratra Andreje, jenž byl knězem ve Slovinsku. V pozdějším věku se Plečnik často vracel do Masarykovy doby a snažil se používat dekorační prvky českého středověkého umění. Na třetím nádvoří Pražského hradu vychází velké množství Plečnikových myšlenek právě z tradic české architektury. S použitím žulových desek z různých lomů sledoval myšlenku symbolického zastoupení celého národa, jak se to stalo u pražského Národního divadla, jehož základy jsou také dovezeny z různých částí Čech a Moravy. Baldachýn nad Býčím schodištěm je sice inspirován minojským uměním, avšak Plečnikovi se neprotivilo, že býci byli

Jože (Josip) Plečnik

pokládáni za voly Přemysla Oráče. Legendární Libuši s hvězdou, symbolem jejích věšteckých schopností, zobrazil nad portálem v jižních zahradách a nad vchodem do prezidentského tunelu. Českého svatého Jana Nepomuckého

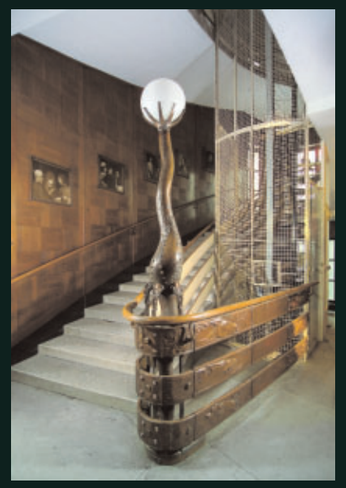

ztvárnil s jeho hvězdami nad stylizovanou řekou v nice Býčího schodiště. Pět historických částí Československa zamýšlel vytvořit v podobě monumentální fasády z pěti sloupů před zahradním vstupem na Býčí schodiště.
Tuto myšlenku se mu později podařilo realizovat ve zmenšeném měřítku na fontáně v Lánech. Když zemřel prezident Masaryk, Plečnik hodlal obelisk na třetím nádvoří přepracovat v Masarykův památník. Vršek obelisku zamýšlel ztvárnit v podobě zmenšené kupole ve tvaru kalichu na Městském divadle v Litoměřicích. Braunova socha svaté Luitgardy na Karlově mostě Plečnika inspirovala k vytvoření památníku slovinského kněze na centrálním hřbitově v Lublani, kde navrhl klanícího se Krista na kříži. Tvar střechy zámku Karlova Koruna v Chlumci nad Cidlinou se opakuje v mnoha Plečnikových návrzích památníků ve Slovinsku, podobně jako časté použití reliéfního spárování zdiva podle vzoru české středověké architektury.
Všeobecně můžeme konstatovat, že měl Plečnik - pod záštitou prezidenta Masaryka - k dispozici široké pole působnosti, což mu naopak Lublaň neumožňovala. Spoustu toho, co realizoval v Praze, zkoušel přenést také do Lublaně. S menší finanční podporou - a místo pravého kamene použil umělý. Ve druhé polovině 20. let začínal dostávat větší zakázky i doma, a to to se projevilo také při rekonstrukci Pražského hradu, kde uplatnil některé myšlenky z Lublaně. Dobrým příkladem jsou Býčí schody, podobné schodišti v někdejší Obchodní, průmyslové a zemědělské komoře. Myšlenka postupného přechodu z městské zástavby do volné přírody lublaňského parku Tivoli se na hradě opakuje v Zahradě na baště, kde dlážděnou část střídá plocha vysypaná pískem a pravidelně rozmístěné stromy, dále následuje uměle upravená příroda japonské zahrady a zakončuje promenáda v Jelením příkopu.

(Damjan Prelovšek)

DELTALIGHT
2009/2010
RYZÍ PŮVAB SVĚTLA
Showroom:
Delta Light Czech s.r.o.
Vlastislavova 11
140 00 Praha 4
T: +420 241 740 775
e-mail: info@deltalight.cz
www.deltalight.cz
www.svitidla-deltalight.cz
V rámci
mezinárodního festivalu
moderní a současné architektury
Architecture Week 2009 vám společnost
Delta Light Czech ve spolupráci s neziskovou
organizací Design Slovakia přinášejí reprezenta-
tivní výstavu současné slovenské tvorby interiérů
a designu - INTERIOR.SK.05/07
design : slovakia

Josep Lluís Sisternas i Surís

Přednáška/Lecture: Urbanistický rozvoj Barcelony/Urban development in Barcelona
Přednášející/Lecturer: Josep Lluís Sisternas

Termín konání: 22. 9. 2009 v 17.00 hodin
Místo konání: AW Central, budova Mánes, Masarykovo nábřeží 250, Praha 1
Place: AW Central, Mánes building, Masarykovo nábřeží 250, Prague 1
Organizátor/Organizer: Czech Architecture Week

Curriculum Vitae

Narozen r. 1955, Barcelona

Studia

Diplom v oboru architektura na Vysoké škole architektury v Barceloně.
1979-85 spolupráce s architektonickým ateliérem Martorell Bohigas Mackay, odpovědnost za realizace projektů obytných staveb en La Maquinista, Barceloneta, Barcelona, budova de Sant Oleguer v Sabadell a divadla del Born v Ciutadella, Minorka.
Členem Katalánského kolegia architektů.

Zaměstnání

Od 1983 - spolupráce s architektem Adolfem Martínezem i Matamala.
1984-88 – spolupráce s architektem Carminem Sanvisens
1992-2001 – spolupráce s architektem Oriol Clos a Bach / Mora, Ricard Fayos, Bosch / Tarrús / Vives, Enric Silvestre, Factoria de Arquitectura SA, Josep Copons, Pere Giol, Mu?oz/Albin, Carlos Ferrater, Rosselló / Sangenís, Manel Ferrer Nicolau, Benito Mir? Llort i Joan P. Henríquez Fontsaré
Od roku 2006 založil společnost MSA+A, Adolf Martinez / Josep Lluís Sisternas, která propojila tyto architekty – Cristobal Arrabal, Juan Pablo Rodríguez, Ignacio Vallet, Yolanda Boto, Milena Ibáñez a Antoni Ramis a vytvořila tím asociaci architektů studia Adolf Martínez / Josep Lluís Sisternas.
V průběhu 25 leté profesní dráhy, Josep Lluís Sisternas projektoval a realizoval celkem 4 000 obytných budov (rezidencí a veřejných staveb), vyhotovil řadu projektové dokumentace a mnoho studií městských úprav např. park d'Equipaments del Guinardó v Barceloně.
Realizoval projekty pro administrativní budovy, novou radnici, přestavbu nemocnic CAP Numancia a CAP Jaume Soler, instituty IES Bellul a Clara Campoamor. Připravil kompletní projektovou dokumentaci pro obnovu CRV de Tarragona.

Pro privátní sektor navrhl rezidenční projekty a obytné domy v bezprostřední blízkosti vody v Barceloně.
Kancelářské budovy – UA13 del PERI Diagonal Poble Nou, kancelářský sektor Can Ricart - centrální park, dále projekty pro nové centrum Proceso. Každý z těchto projektů byl publikován a získal ocenění v národních a mezinárodních soutěžích.

Studio MSA+A realizuje projekty v různých oblastech a spojuje řadu odborníků. Specializje se na městké plánování, konstrukční řešení, funkční kompozici, instalaci a design. Zabývá se metodologií projektu a projekty ekonomicky řídí.

Pedagogická činnost

Josep Lluís Sisternas přednáší na Vysoké škole architektury v Barceloně, Vallas a na VŠ Sert. Účastní se přednášek, konferencí na veletrzích v sídle COAC.

Mezinárodní aktivity

Nyní se účastní jako mezinárodní konzultant ve Varšavském projektu kancelářských a obytných budov v prostoru Sikorskiego. Urbanistická studie pro turistický komplex Praia do Fortim, ve Fortaleza, Brazílie, vyhotovil projekt stavby Sfera v Panamě. hlavním městě Panamá, nyní pracuje na předběžných plánech.

Urbanistický rozvoj Barcelony

Demokratická přeměna poměrů Španělska po smrti diktátora Francisca Franca iniciovala etapu urbanistických renovací, plánování a regenerace městského prostředí. Nejprve šlo o oživení a pozvednutí stávajících hodnotných částí města a dále o využití nezastavěných ploch, jakožto potenciálu k novému urbanistickému vývoji.
Rozsáhlá série projektů byla navržena v souladu s místní infrastrukturou.
Městské plánování sjednotilo město, globální vizí bylo zlepšit kvalitu života obyvatel a splnit urbánní nároky moderního města.
Systém, který se snaží rozpoznat tvárnost a funkci každé části města s ohledem na využití vhodných stavebních materiálů, se ukázal jako funkční a hodnotný a je uznány jako směr v městském vývoji Barcelony v posledních 30-ti letech.
Velkých úspěchů je dosahováno zanícením zájmem široké skupiny architektů, jak z úředních pozic města, tak z veřejných a soukromých zakázek.
Díky pochopení procesu regenerace existujícího města byla naplánována funkční řešení jak v kontextu fyzickém, tak i zákonném, což nebylo vždy snadné.
Abychom pochopili směr projektů a cíle, je nutné si uvědomit obraz města 20. století, ale i historii města, základní strukturu a části, jež definují její identitu.
Z tohoto úhlu pohledu je nutné identifikovat významnost dílčích celků jako jsou zahrady, náměstí, která mají elementární význam. Mezi strategické plány můžeme zařadit vnitřní reformu a urbanistické projekty pro "krásné město" navržené pro Olympijské hry v r. 92, např. rozhodnutí otevřít město k moři, opravení a uplatnění městských okruhů, transformace "nové vesnice" nebo sektor Sant Andreu-Sagrera.
Městské plánování věnuje péči jednotlivým částem jako je budova Illla Diagonal, budova MACBA a její okolí či věž "Gas Natural", ačkoliv se v těchto případech mohou vznikat pochybnosti o těchto projektech nebo zde nebyla pochopena hodnota a stavební materiály, se kterými se pracovalo.

1 | 2 |

1, 2 - Diagonal/Fluvià, Barcelona, Španělsko

Josep Lluís Sisternas i Surís

Urban development in Barcelona

Democratic overturn in Spain after the death of dictator Franko started a new phase of urban renovations, plans and regeneration of urban spaces. At first there was a recovery and heave of existing valuable parts of the city and than usage of undeveloped areas as a potential for new urban development. Large series of projects was designed according to local infrastructure. Urban planning unified the city, global vision wanted to improve the life quality of its inhabitants.
A system that tries to recognize the plasticity and functionality of individual parts of the city using suitable construction materials proved to be functional and valuable and was accepted as a main direction of Barcelona's urban development in the last 30 years.
This success is a result of cooperation of interested architects, municipal authorities and both public and private investors. Thanks to the understanding of the process of regeneration existing city functional solutions came upon in physical as well as legal context.
To understand the aims of the projects we have to realize the image of the city in the 20th century but also the history of the city, basic structure and elements that define its identity. From this point of view it is necessary to identify the importance of individual components such as gardens, squares and others are. As one of the strategic plans we can name inner reform and urban projects for "beautiful city" designed for the Olympics in 1992 that included a decision to open the city to the sea, reconstruction of city perimeter, transformation of "new village" or sector Sant Andreu-Sagrera. Urban planning cares for parts such as Illa Diagonal building, MACBA building or Gas Natural tower although.

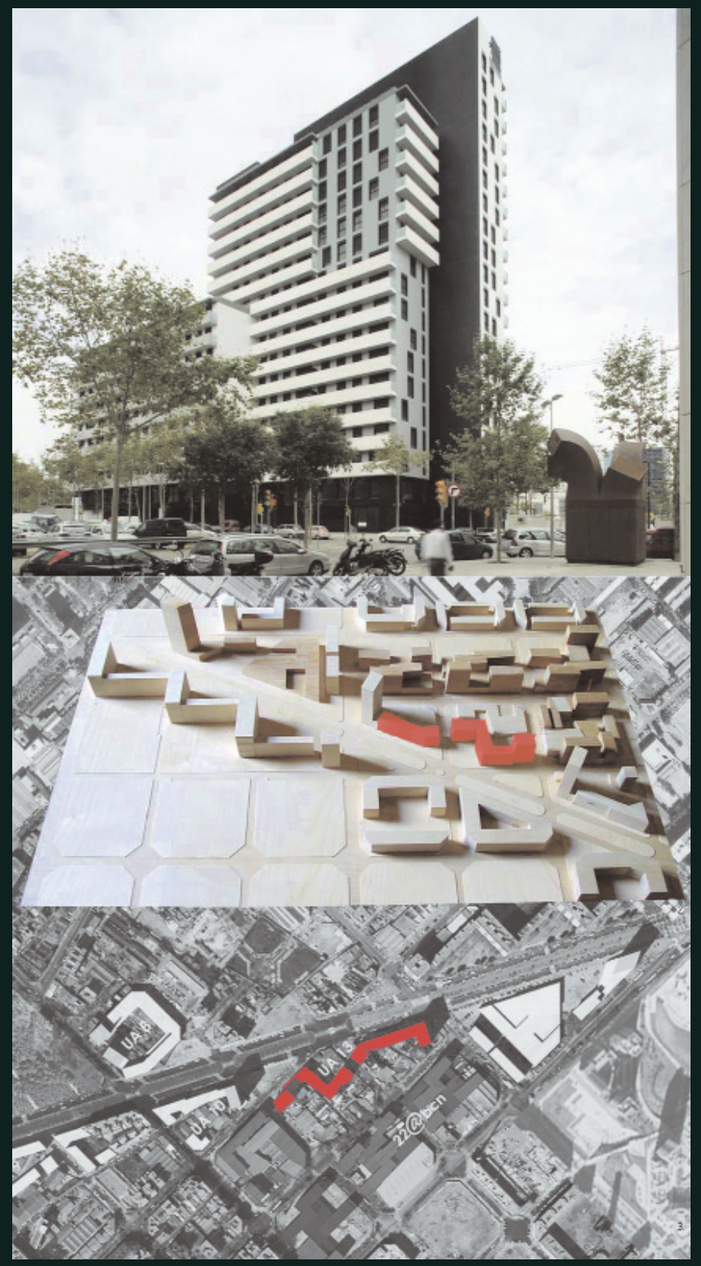

1

1 - Diagonal/Provencals, Barcelona, Španělsko

Osvětlovací technika Vít Pavlů, spol. s r.o.
Bronzová 2, 155 00 Praha 5
tel.: +420 235 516 331, fax: +420 235 518 243
e-mail: info@otvpavlu.cz
www.otvpavlu.cz

Stellan Fryxell

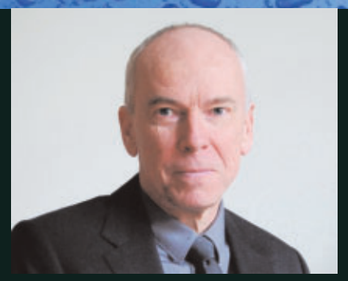

Přednáška: Hammarby Sjöstad, Stockholm
Přednášející: Stellan Fryxell v rámci semináře AUÚP

Termín konání: 24. 9. 2009 v 16.30
Místo konání: AW Central, budova Mánes, Masarykovo nábřeží 250, Praha 1
Organizátor: AUÚP
Uvádí: Czech Architecture Week

Stellan Fryxell je partnerem Tengbom architects a je zodpovědný za urbanistické projekty, ale podílí se i na návrzích domů.

Stellan Fryxell pracuje na projektu Hammarby Sjöstad od roku 1997 jako autor územního plánu a dalších dílčích plánů, dále navrhoval úpravy veřejných prostor, enviromentální program, infrastrukturu atd.
Klienti: Stockholmský úřad městského plánování a Stockholmský úřad územního rozvoje.

Stellan je také autorem Centra pro enviromentální techniky a informace GlashusEtt s dvojitou skleněnou fasádou, palivovými články, solárními panely apod. Kromě Stockholmu je Stellan autorem řady projektů i v severní Švédsku a v Oslu, Rize, Londýně, Dublinu a Šanghaji. Přednášel na konferencích v Londýně, Vídni, Neapoli, Amsterdamu, Stockholmu, Edinburgu, Melbourne, Hongkongu, Paříži, Káhiře a v Barceloně. Také přednášel na architektonických školách v Lundu a ve Stockholmu, na Královské univerzitě užitého umění ve Stockholmu, na Fudan University a Tongji Univerzity v Šanghaji, na univerzitě v Melbourne, Massachusetts Institute of Technology a Yongsei University v Soulu.

Předtím, než se v roce 1991 přidal je kanceláři Tengbom, pracoval Stellan u Ahlqvist and Co architects ve spolupráci s Ralphem Erskinem. V New Yorku působil u Regional Planning Association (1981). Mezi lety 1974 a 1987 pracoval na Odboru městského plánování ve Stockholmu.

Stellan se narodil v roce 1950. Po vojně vystudoval architekturu na Královském technologickém institutu ve Stockholmu (1974) a poté postgraduál na Královské univerzitě užitých umění.

Stellan Fryxell is a partner in Tengbom architects and responsible for urban planning projects and Stellan is also working with building design projects. Stellan Fryxell has worked on the Hammarby Sjöstad project since 1997 in master planning and several statutory plans (Kasper Salin Architecture Award 2005)) design guidelines, design of public spaces, coordination and urban management, environmental program, infrastructure, following-up etc. Clients: Stockholm City Planning Administration and Stockholm City Development Administration. Stellan has also designed GlashusEtt Environmental Technique and Information Centre building with double glass facades, fuel cell, solar panels etc.

Stellan has been working with beside Stockholm various projects in southern Sweden and Oslo, Riga, London, Dublin, Shanghai and Chongqing. Stellan has been speaker at conferences in London, Vienna, Naples, Amsterdam, Stockholm, Milton Keynes, Edinburgh, Melbourne, Hong Kong, Pamplona, Paris, Cairo and Barcelona; also lecturing at Architecture Schools of Lund and Stockholm, Royal University College of Fine Arts in Stockholm, Fudan University and Tongji University in Shanghai, Chongqing University, South East University in Nanjing, Melbourne University, Massachusetts Institute of Technology and Yongsei University in Seoul. Prior to joining Tengbom in 1991 Stellan worked with Ahlqvist and Co architects also in cooperation with Ralph Erskine, and worked in New York with the Regional Planning Association 1981. Stellan was working with Stockholm City Planning Department for 1974 – 1987.
Stellan Fryxell is born in Sweden in 1950. After military Service in the Royal Engineers Stellan completed a Masters in Architecture in 1974 at the Royal Institute of Technology in Stockholm and completed further Masters in Architecture 1984 at the Royal University College of Fine Arts.

Hammarby Sjöstad – nová čtvrť zaměřená na vodu a ekologii Hammarby Sjöstad – nová čtvrť inspirovaná vodou

Voda inspirovala i samotný název celého projektu – město na břehu jezera Hammarby Sjö. První náčrty toho, z čeho později vzniklo Hammarby Sjöstad vznikly už v roce 1990. Základní myšlenkou byla ojedinělá situace – rozšíření vnitřního města se zaměřením na vodu a současně přestavba staré průmyslové a přístavní části na moderní čtvrť.
Po svém dokončení bude Hammarby Sjöstad nabízet zhruba 11 000 obytných jednotek pro více než 25 000 lidí a bydlet a pracovat zde bude celkem 35 000 lidí. Hammarby Sjöstad bude kompletně dokončeno v roce 2017.

Architektura a výstavba města

Hammarby Sjöstad je největším rozvojovým projektem ve Stockholmu za poslední roky. Oblast přirozeně navazuje na Stockholmské centrum, což mělo vliv na infrastrukturu, urbanismus i vzhled domů.
Rozšíření zahrnuje rozvoj infrastruktury, odstranění dopravních omezení, vyčištění starých průmyslových částí a jejich nové uplatnění. Města Stockholm a Nacka se dohodly, jak se budou části po obou stranách obecní hranice rozvíjet a prolínat. Hammarby Sjöstad se připojí k městu jako další „prstenec" – moderní, polootevřené město s blokovou zástavbou, kombinace uzavřeného tradičního vnitřního města s moderním územním plánem. Ulice v měřítku vnitřního města, velikost bloků, výška budov, hustota a funkčnost se míší s otevřenými prostory, výhledy na vodu, parky a světlem. Omezená hloubka domů, skryté podkrovní byty, apartmány, velké balkony a terasy, velká okna, ploché střechy a světlé fasády na nábřežní straně v sobě snoubí uplatnění modernistických architektonických přístupů jako je použití trvanlivých materiálů jako je sklo, dřevo, ocel a kámen. Doprava a služby jsou soustředěny podél tříkilometrové třídy protínající Hammarby Sjöstad. Parky, přístavní hráze a promenády lemují Hammarby Sjö kolem dokola. Vodní plochy ve středu města tvoří jakési modré oko města.

Moderní vodní město, poblíž Stockholmu

Podél Hammarbyleden jsou vyšší budovy obrácené k vodě postavené v klasickém městském slohu, který je v souladu s rozměrným zařízením hráze a otevřenou vodní plochou. Prostředí podél Sickla Udde a Sickla Kanal je intimnější, s menšími hmotami. Výška zástavby se tu postupně snižuje směrem k pobřeží a pak kopíruje obzor, který se mírně zvedá až k Sickla Parku. Domy v Sickla Kai jsou více městské. Velké, multifunkční stavby vyrostly podél třídy, zatímco za nimi stojí menší domky a dvorky až k hrázi. V části Lugnet se staví dva speciální projekty. První je Lugnet Terass, mořský park s molem, pergolami a záhony lemujícími ulici. Další zahrnuje nejoriginálnější stavbu celé oblasti ve tvaru děravé kostky. Budova je dvakrát vyšší než okolní zástavba.

Navazující veřejná doprava v blízkosti kultury a přírody

Zvláštní investice byly vyčleněny na veřejnou dopravu v rámci vytvoření ekologické městské části. Cílem je, aby 80% obyvatel a pracujících využívalo pro své cesty veřejnou dopravu, chůzi nebo kolo a to do roku 2010. Ekologické úpravy také zahrnují investice do zelených ploch, pěších zón, velkých parků, vodních prvků atd.

Hammarby Sjöstad – nové integrované řešení pro životní prostředí

Město Stockholm uvalilo na budovy, technologické stavby a dopravy přísné ekologické požadavky. Pro Hammarby byl vytvořen speciální program s cílem snížit o polovinu dopad na životní prostředí ve srovnání s obdobnými čtvrtěmi v roce 1990. Přísná ekologická opatření si vyžádala zcela nová řešení.

Model Hammarby

Hammarby Sjöstad má vlastní eko-cyklus, Model Hammarby, který vymezuje způsoby zacházení s odpadem, energií, vodou a kanalizací. Švédská obchodní rada vyvinula model udržitelného města – Symbiocity, které staví na zkušenostech z Hammarby Sjöstad.

Více k tomuto tématu na www.symbiocity.org.

Řešení pro životní prostředí – odpad

V dnešní době odpad přestává být odpadem, je to zdroj, který se dá dále využívat. Z recyklovaných materiálů se vyrábějí nové věci a tím se šetří přírodní zdroje.

- **Třífázový odpadní systém**
- **Třídění v domácnostech**
- **Recyklační komory**
- **Sběrny nebezpečného odpadu**
- **Automatizovaný systém sběru odpadků**

Řešení pro životní prostředí – energie

Až bude Hammarby Sjöstad dokončen, jeho obyvatelé vyprodukují 50% paliva potřebného k výrobě energie, kterou spotřebují. Odpadní voda a odpad z domácností se přemění na teplo, ventilaci a elektřinu systémem Fortun. Zároveň se zde testují nové technologie jako solární články, solární panely a palivové články.

Vytápění

Kombinace teplárny a elektrárny Högdalen využívá domácí odpad jako zdroj energie k výrobě tepla a elektřiny.

Chlazení

Odpadní voda, ochlazená čerpadly, která projde teplárnou v Hammarby, se dá využít k chlazení celé čtvrti.

Solární články, solární panely a palivové články

Solární články přeměňují sluneční energii na elektřinu. Solární články jsou nainstalované na mnoha fasádách a střechách. Například dvě budovy na Sickla Kanalgata jsou vybaveny solárními články, které poskytují energii potřebnou k jejich fungování. Sluneční teplo je také využíváno k ohřívání vody. Solární panely produkují polovinu teplé vody potřebné k prozovu budovy po celý rok.

Řešení pro životní prostředí – voda a odpad

Jedním z cílů Hammarby Sjöstad je snížení spotřeby vody o 50%. Ve Stockholmu je průměrná spotřeba 200 litrů vody za den na člověka, my chceme tento poměr redukovat na 100 litrů. Díky ekologickým opatřením se nyní spotřeba pohybuje kolem 150 litrů na člověka za den. Dalším cílem je čistší odpadní voda: do Stockholmského souostroví se tak dostane méně kontaminované vody díky našemu systému čištění odpadních vod.

- **Zhodnocení špičkové technologie**
- **Bioplyn získávaný z odpadního bahna**
- **Dešťová voda**
- **Zelené střechy**

Hammarby Sjöstad – a new city district with emphasis on water and ecology Hammarby Sjöstad – a new city district inspired by water

The water has inspired the name of the entire project – the town around the lake Hammarby Sjö. The first drawings of what would become Hammarby Sjöstad were pencilled in back in 1990. The idea was to show a unique opportunity – expanding the inner city with a focus on the water, while regenerating an old industrial and harbour area into a modern neighbourhood.

Once fully built, Hammarby Sjöstad will have about 11,000 residential units for just over 25,000 people and a total of about 35,000 people will live and work in the area. Hammarby Sjöstad will be fully built about 2017.

Architecture and urban construction

Hammarby Sjöstad is Stockholm's biggest urban development project for many years. The area's location as a natural continuation of Stockholm's inner city has shaped the infrastructure, urban planning and design of the buildings. This expansion has involved extensive development of the infrastructure, with traffic barriers removed and the old industrial and terminal areas phased out, concentrated or given a new purpose. Stockholm and Nacka municipalities have reached an agreement on how the areas either side of the municipal boundary should develop and interact. Hammarby Sjöstad adds a new „growth ring" to Stockholm's urban growth – a modern, semi-open, block-based city, a combination of a closed, traditional inner city with more modernistic and open planning. The inner city street dimensions, block sizes, building heights, density and functionality mix are integrated with a new openness, waterfront views, parks and sunlight. Limited building depths, recessed penthouse flats, maisonettes, large balconies and terraces, big windows, flatroofs and light-coloured rendering on water-facing façades embody different applications of a modernistic architectural programme, as does the emphasis on durable materials such as glass, wood, steel and stone. Traffic and services are concentrated along a three-kilometre avenue linking Hammarby Sjöstad together, from Mårtensdal to Danvikstull. Parks, quays and walkways in different styles have been laid out around Hammarby Sjö. The water areas at the heart of the town comprise a concentrated visual park – the city district's blue eye.

– a modern water city, close to Stockholm City

Along Hammarbyleden taller buildings facing the water are built in a classic inner city style that harmonises with the large-scale quay facilities and large open water areas. The milieu on Sickla Udde and alongside Sickla Kanal is more intimate and small-scale, with natural shorelines. Here, development is gradually downscaled towards the shorelines, and then follows the line of the land as it rises towards the avenues' crest and Sickla Park. Sickla Kaj's buildings are more city-like. Large-scale, multi-functional buildings have been built along the avenue, with small-scale backstreet and courtyard houses built between the quay and Sjöstadsparterren, the new park walkway. Dense, city-style environments are also being built in Hammarby Gård around a lens shaped green space with a newly-created pool. Two special projects are in progress in the Lugnet area. The first is Lugnets Terass, a sea park with jetty decking, pergolas and flowerbeds bordering the avenue. The other involves the construction of Hammarby Sjöstad's most unique profile building, in the form of a perforated cube. The building is twice the height of the surrounding development. Henriksdalshamnen is one of the final planning areas in Hammarby Sjöstad. The plan entails a substantial expansion of the quays to include, among other things, a harbour basin with space for restaurants and small boats. The plan is that the Värmdöleden highway will run underground through a tunnel under Henriksdalsberget, „Tvärbanan" (the light rail link) will be extended towards Slussen, and the avenue will be extended to a new mall facility at Danvikstull.

– extensive public transport, close to culture and nature

Substantial investments have been made in public transport as part of the overall objective of creating an eco-friendly city district. The goal is for 80% of residents' and workers' journeys to be made by public transport, on foot, or by bicycle by 2010. The eco-friendly adaptation also involves a major investment in green spaces, walkways, several large parks, a reed park with wooden jetties, etc. Trams, ferries and carpools

Hammarby Sjöstad – with new and integrated environmental solutions

The City of Stockholm has imposed stringent environmental requirements on buildings, technical installations and the traffic environment. A specific environmental programme was drawn up for Hammarby Sjöstad with the aim of halving the total environmental impact in comparison with a district built in the early 1990's. The strict environmental requirements demanded completely new environmental solutions. The Hammarby Sjöstad project office employed a new methodology under which staff from different administrations/authorities sat in the same premises, right from day one of the project. The work has been conducted on an interdisciplinary basis, thereby substantially accelerating the decision-making process and enabling the project to run extremely

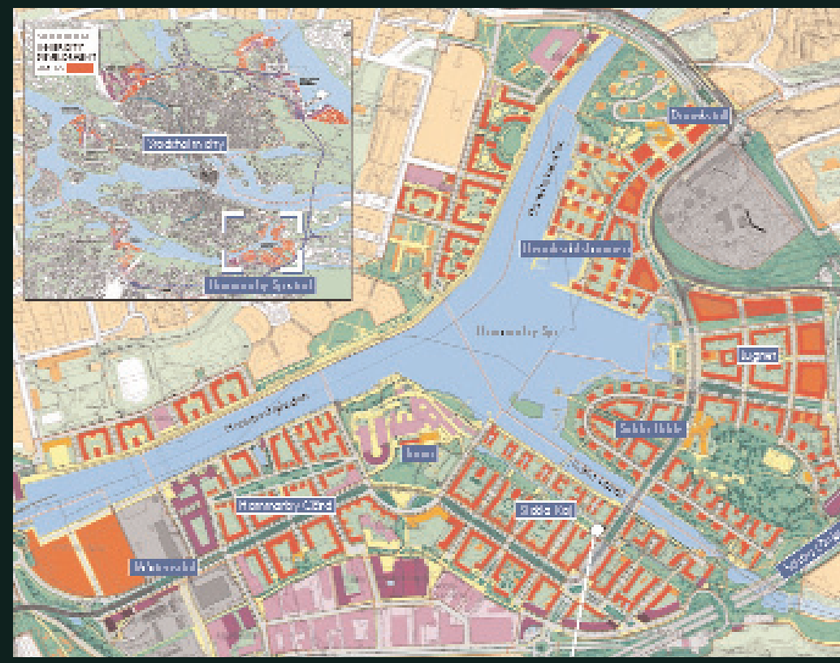

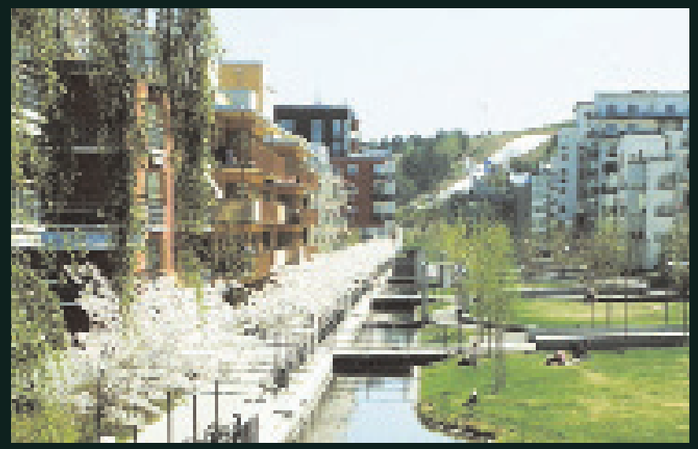

smoothly. The planning process was unique and resulted in new and integrated environmental solutions whereby the resources provided by one player are utilised by another.

The Hammarby model

Hammarby Sjöstad has its own eco-cycle, the Hammarby Model, which outlines environmental solutions for waste, energy, water& sewage. The Swedish Trade Council has developed a model to build the sustainable city – Symbiocity, which is built on the experiences from Hammarby Sjöstad. Read more about this on www.symbiocity.org.

Environmental solutions – Waste

These days waste is no longer waste, it is a resource that is being utilised. New things are being produced from recycled materials so we can be more economical with nature's resources.

- **Three-level waste management**
- **Building-based separating at source**
- **Block-based recycling rooms**
- **Area-based hazardous waste collection point**
- **Automated waste disposal system**

Environmental solutions – Energy

When the construction work on Hammarby Sjöstad is completed, the residents themselves will produce 50 per cent of the fuel required to produce the energy they need. Treated wastewater and domestic waste will be converted into heating, cooling and electricity by Fortum. New technology is also being tested in the area, such as fuel cells, solar cells, and solar panels.

District heating

The Högdalen combined heat and power plant uses domestic waste as an energy source (fuel) to produce district heating and electricity. The heat in the treated wastewater from the Henriksdal wastewater treatment plant is used in the production of district heating in the Hammarby heat plant.

District cooling

Having been cooled down by the heat pumps, the treated wastewater can also be utilised by the Hammarby heat plant – waste cold, a pure waste product, is used to cool the water that circulates in the district cooling network in Hammarby Sjöstad.

Solar cells, solar panels and fuel cells

Solar cells convert the sun's luminous energy into electrical power. Solar cells have been installed on several façades and roofs. Two of the buildings on Sickla Kanalgata, for example, have been fitted with solar cells that provide the energy needed for their public areas. 390 m^2 of south-facing solar panels have been installed on the roof of the Viken block. They exploit the sun's heat and use it to heat the hot water supply. The solar panels produce half of the energy required to meet the building's annual hot water requirement. There is a fuel cell installed in GlashusEtt, the area's environmental information centre.

Environmental solutions – Water and sewage

One of Hammarby Sjöstad's environmental goals is to reduce water consumption by 50%. In Stockholm, the normal use is 200 litres water/person/day, but our aim is to reduce this figure to 100 litres. Thanks to eco-friendly installations, consumption levels are currently approximately 150 litres/person/day. Another goal is cleaner sewage; fewer contaminants are to be dispersed into the Stockholm archipelago via our treated wastewater, and a cleaner residual product, biosolids, can be reused on agricultural land. The level of hazardous substances is to be reduced by 50%, and 95% of the phosphorus is to be separated out and recycled for agricultural use.

- **Cutting edge technology evaluated**
- **Biogas is extracted from sewage sludge**
- **Storm water**
- **Green roofs**

Přednáška: Město a řeka – jedinečné kompoziční napětí
Přednášející: Doc. ing. arch. Michal Hexner, CSc v rámci semináře AUÚP

Termín konání: 24. 9. 2009 v 16.30 hodin
Místo konání: AW Central, budova Mánes, Masarykovo nábřeží 250, Praha 1
Organizátor: AUÚP
Uvádí: Czech Architecture Week

Curriculum Vitae

Narozen v roce 1947.
Absolvent Fakulty stavební ČVUT v Praze, obor architektura. Diplom v ateliéru prof. Voženílka na katedře urbanismu (1971), kde také v letech 1970 – 2008 působil, od roku 1977 v rámci fakulty architektury. Žák a spolupracovník Doc. J. Krásného, Prof. J. Kriseho a Doc. J. Němce. V roce 1982 obhájil kandidátskou práci na téma „Řeka a město". Docentem jmenován v roce 1989 (obor urbanistická tvorba) a v roce 2007 (obor Urbanismus a územní plánování) na základě habilitační práce „Metodiky a techniky analýz z hledisek urbanistické kompozice". Připravil a vedl přednášky na všech stupních studia na téma principů urbanistické tvorby, urbanistické kompozice a dějin a teorie urbanismu v českém i anglickém jazyce. Přednášel také na VUT Brno a Fakultě stavební ČVUT. Podílel se na řadě učebních textů (např. Urbanistická kompozice, 1988 a 1996), vědeckovýzkumných prací a organizaci a účasti na seminářech a konferencích doma (Urbanistický prostor 1998, Město, venkovský prostor a krajina 2000 – 2004) i v zahraničí (např. Durham 1991, Charleston 1993, Benátky 1992, Moskva 1988, Bratislava 1997, 1998, 2000) a na řadě dalších akademických aktivit. Se spolupracovníky se zúčastnil, vesměs úspěšně, desítky urbanistických soutěží. V roce 2004 připravil k vydání český překlad knihy K. Lynche „Obraz města".
Člen České komory architektů.
Dlouholetá profesionální praxe, především na poli urbanismu a územního plánování jak pro veřejný, tak soukromý sektor. Většina praktických prací po roce 1989 se zabývala problematikou Prahy, především pak urbanistickým zpracováním jejích rozvojových prostor (Libeň – Vysočany, Letňany západ, Letňany výstaviště, Ruzyně Drnovská, Dejvice jih, Karlín atd.) jak pro potřeby územního plánu hl. města Prahy, tak i pro následnou realizaci.

Curriculum Vitae

Born in 1947.
Studied at the Faculty of Architecture at the Czech Technical University in Prague (ČVUT). Diploma at the Department of Urbanism (1971), 1970 - 2008 actively working in this department. He was a student and co-worker of doc. Krásný, prof. Krise and doc. Němec. In 1982 he graduated (CSc.) with a diploma thesis „The City and the River". In 1989 became senior lecturer (doc.) in urbanism and urban planning at ČUVT. He lectured on the principles of urban planning, composition and theory and history of urbanism in Czech and English. He also lectured at the Technical University in Brno (VUT).
He is a co-author of many publications and studying texts, research works and cooperated in organization of seminars and conferences in CR as well as abroad (Durham 1991, Charleston 1993, Venice 1992, Moscow 1988, Bratislava 1997, 1998, 2000) and many other academic activities.
He participated (together with others) in many urban competitions, mostly successfully. In 2004 he prepared the Czech version of K. Lynch's „The Image of the City".
He is a member of the Czech Chamber of Architects. He worked many years on the field of urban planning both for the public and private sector. Most of his works after 1989 were focused on Prague, mainly on urban development of its suburbs for the purposes of the ground plan of the City of Prague.

MĚSTO A ŘEKA – PRAHA A VLTAVA Z POHLEDU URBANISTICKÉ KOMPOZICE

TEZE PŘEDNÁŠKY

1/ Historické souvislosti vztahu Vltavy a pražské zástavby
- Středověká pražská města
- 19. století a vývoj do 1. světové války
- První republika
- Druhá polovina 20. století
- Vývoj po roce 1990

Historický vývoj, počátky a rozvoj plánování, velké stavební zásahy, kompoziční záměry, rozvoj dopravní funkce, celek a detaily, fragmenty a torza.
2/ Problematika současného stavu
- Provozní osnova
- Prostorová forma
- Hodnoty a limity
- Kompoziční příležitosti
- Územní plán
- Společenské a politické souvislosti

Centrum, širší centrum a okraje města, celoměstské a lokální souvislosti, pokus o kritickou analýzu stavu.
3/ Poučení a perspektivy

Michal Hexner
Branická 219, 140 00 Praha 4
Tel.: +420 602 340 047
e-mail: hplush@atlas.cz

Lecture: The City and the River – Unique Compositional Tension
Lecturer: Doc. ing. arch. Michal Hexner, CSc

Date: 24. 9. 2009 at 4.30 pm
Place: AW Central, Mánes building, Masarykovo nábřeží 250, Prague 1
Organizer: AUÚP
Present: Czech Architecture Week

Veronika Šindlerová

Přednáška: Protipovodňové opatření v urbanismu a architektuře
Přednášející: Ing. arch. Veronika Šindlerová v rámci semináře AUÚP

Termín konání: 24. 9. 2009 v 16.30 hodin
Místo konání: AW Central, budova Mánes, Masarykovo nábřeží 250, Praha 1
Organizátor: AUÚP
Uvádí: Czech Architecture Week

Curriculum Vitae

Narozena 23. 6. 1980 v Mostě

Fakulta architektury ČVUT v Praze,
Ústav prostorového plánování
ATELIER ZAVADIL s.r.o., Praha
e-mail: veronika.s@volny.cz

Absolventka Fakulty architektury ČVUT v Praze (2006), obor architektura & urbanismus, tématem jejího diplomního projektu v ateliéru Doc. Ivana Kaplana bylo řešení protipovodňových opatření holešovického meandru v Praze ve vazbě na nově navrhovanou zástavbu a nově utvářené veřejné prostory nábřeží.
V letech 2001-2003 absolvovala studijní stáž na Bauhaus-Universität Weimar, Německo, na ústavu krajinného plánování, se zaměřením na urbanismus, tvorbu veřejných prostorů a navrhování městské zeleně. V letech 2002-2003 působila jako stážistka v ateliéru Kirchmeier-Graw-Brück Architekten Weimar, Německo, kde se mimo jiné podílela na zpracování mezinárodní ideové soutěže na protipovodňová opatření bavorského města Regensburg.

V současné době studentka postgraduálního studia na Fakultě architektury ČVUT v Praze, obor urbanismus a územní plánování. Ve své disertační práci se zaměřuje na veřejné prostory českých měst a potřebu jejich systémového pojetí. Na FA ČVUT vyučuje územní plánování a působí jako asistentka v ateliéru „SUSTAINABLE CITIES" Prof. Karla Maiera.

Od Roku 2004 vlastní projektová praxe, působí v architektonické kanceláři ATELIER ZAVADIL s.r.o. v Praze, kde je spoluautorkou řady projektů a několika realizací z oblasti bytové a občanské výstavby a urbanismu.

Ústav prost. plánování: www.gis.cvut.cz

Curriculum Vitae

Born 23/06/1980 in Most

Faculty of Architecture Czech Technical University in Prague (ČVUT), Department of Spatial Planning
ATELIER ZAVADIL s.r.o., Praha
veronika.s@volny.cz

Graduate of the Faculty of Architecture at ČVUT in Prague (2006), subject Architecture & Urbanism, her diploma thesis in the studio of Ivan Kaplan was a solution of flood precautions in Holešovice, Prague with the connection to newly designed estate and public waterfront spaces. Between 2001 and 2003 she studied at Bauhaus-Universität Weimar in Germany, focusing on urbanism, public spaces and urban greenery. Between 2002 and 2003 she worked as trainee in Kirchmeier-Graw-Brück Architekten studio in Weimar where she participated on the design for international ideal competition on flood precautions in Regensburg.

Now she studies post gradually at the Faculty of Architecture ČVUT in Prague urbanism and urban planning. In her thesis she focuses on public spaces of Czech cities and the need of systematic conception. She teaches urban planning and works as an assistant in SUSTAINABLE CITIES studio of Karel Maier.

Since 2004 she works in Atelier Zavadil studio in Prague.

ÚVOD

Navrhování protipovodňových opatření v urbanizovaném území sídel přestává být záležitostí čistě technickou a svého významu naopak nabývají aspekty urbanistické a architektonické.
Protipovodňová opatření mají v dotčeném i širším území zpravidla trvalý vliv na jeho budoucí fungování, provoz a v neposlední řadě také esteticko-výtvarné kvality.
Protipovodňová ochrana, jak její preventivní tak její represivní složka, se v záplavových lokalitách urbanizovaných území sídel stává vždy nedílnou součástí nábřežních partií a součástí života jejich obyvatel a uživatelů. Chrání majetek, zdraví a životy lidí, ale v období mezi povodněmi, v období klidu, by měla být integrální součástí urbánního prostředí, parteru či městské krajiny.
Protipovodňová opatření by měla být vždy navržena tak, aby prostředí nábřeží řek nedegradovala, nevytvářela nepřirozenou bariéru, ale naopak, aby svým řešením prostor nábřeží obohacovala.
Je nesporné, že úloha architekta-urbanisty v procesu koncipování a návrhu protipovodňových opatření v urbanizovaném území je nezastupitelná. K celému problému je tak nutno přistupovat komplexně a v procesu návrhu i samotné realizace ochranných opatření je nutno chápat architekta jako plnohodnotnou součást týmu odborníků nejrůznějších oborů. Je také třeba věnovat patřičnou pozornost možnostem, které dnešní moderní a progresivní způsoby protipovodňových opatření nabízejí a hledat způsoby jakými nutná technická opatření do urbánního prostředí vhodně integrovat.

TÉMA PŘEDNÁŠKY

Protipovodňová ochrana se po řadě katastrofálních záplav v minulých letech stala ve většině postižených měst v Evropě, ale také u nás, velmi aktuálním tématem. Především v zastavěném území sídel se znovu potvrdilo, že se jedná nejen o složitý problém technický, který vede k řešení, ale především o závažné téma urbanistické a architektonické.
Velké investice do protipovodňových opatření by měly být chápány jako ucelený soubor opatření, nezbytně zahrnující také stavební strukturu, parter, zeleň a veřejné a soukromé prostory.

Téma přednášky je zaměřeno na problematiku protipovodňových opatření v rámci urbanizovaného území sídel.
Úvod přednášky bude věnován specifikaci obecných principů a aspektů preventivní protipovodňové ochrany v urbanizovaném území sídla ve vztahu k jeho urbanistické struktuře, zástavbě a architektuře, ale také otevřeným prostorům a přírodním složkám sídla.

Možnost aplikace principů preventivní protipovodňové ochrany a jejich implementace do konkrétního reálného prostředí pak bude obsáhle presentována na případové studii, která řeší protipovodňová opatření holešovického meandru v Praze v přímé souvislosti s obnovou nábřeží a přiléhající struktury zástavby. Projekt vznikl jako diplomová práce autorky přednášky na Fakultě architektury ČVUT v Praze před třemi lety, tedy v době, kdy byla dnes již skutečně realizovaná protipovodňová opatření holešovického meandru ještě ve fázi výstavby. Závěr přednášky pak bude věnován obrazové exkurzi do dnešního holešovického meandru a srovnání s presentovanou případovou studií.

1 - Praha – holešovický meandr – současný stav nábřežních partií (situace)
2 - Praha – holešovický meandr – celkový návrh obnovy nábřežních partií (situace)

Administrateur général
Valonsko-Brusel - Mezinárodní vztahy

Každá společnost se odráží ve své architektuře, neboť skrze ni můžeme odhalit základní črty způsobu života, soukromého i kolektivního, včetně průmyslových aktivit.
Rovnováha mezi funkčností a stylem, vývoj stavební techniky úzce spjaté s materiály, přizpůsobení se prostoru a životnímu prostředí, začlenění umění, více či méně sofistikované odezvy na poptávku po blahobytu, to vše vypovídá o stavu civilizace nebo společnosti.
Architektura je tudíž záležitostí všech.
Valonsko a Brusel jsou krajem architektů. Kdo by neznal jméno Victora Horty, významného představitele období secese?
Ačkoliv i Valonsko a Brusel, podobně jako jiné části Evropy, musely snášet prosazování utopických projektů průmyslové architektury nebo funkcionalistických teorií, dnešní architektonické aktivity jsou plné znovunalezeného entuziazmu. Architekti-občané díky schopnosti uměleckého pohledu předkládají své současné a originální názory na to, jak žít.
Prostřednictvím svých děl, která vypovídají o kultuře a inteligenci, zavádějí nové postupy, jež respektují městské nebo venkovské prostředí.
Úřady, obchody, technologické parky, výzkumná a vývojová střediska, nádraží, mosty, letiště... a samozřejmě muzea, divadla i obydlí vzkvétají bez omezující formálnosti.
Tyto budovy odrážejí život, svobodu a tvůrčí ideál obrozujícího se Společenství Valonsko-Brusel.
Vláda Francouzského společenství Belgie a Valonského regionu na jedné straně a Vláda České republiky na straně druhé podepsala dne 28. března 2001 Dohodu o vzájemné spolupráci. Od té doby se neustále rozvíjejí rozmanité pracovní programy s důrazem na vzájemné partnerství mezi umělci, vědci a učiteli.
Týden s architekturou v Praze se stává přirozenou součástí tohoto dynamického vývoje.

Philippe Suinen

Every society mirrors in its architecture, because by means o fit we can reveal basic features of its way of life – private and common, including industrial activities.
The balance between utility and style, the civil engineering development – deeply wedded with materials, the adjusting to space and environment, the integration of art, more or less sophisticated responses to the wealth demand, all of this represents the state of civilisation or the society.
So the architecture is a matter of all.
Walonia-Brussels is a land of architects. Don´t you know the name of Victor Horta, the important representative of the Art Nouveau period?
Although Wallonia-Brussels – as well as other parts of Europe – had to endure the enforcement of utopian projects of industrial architecture of functionalist theories, today´s architectonical activities are full of the recovered enthusiasm. Architects-residents – thanks to the ability of artistic insight – bring their contemporary and original opinions of the way of living. By means of their works – which predicate of culture and intelligence – they introduce new processes respecting urban or countryside environment. Institutions, shops, technologist parks, research and development centres, stations, bridges, airports... and museums, theatres and dwellings of course, all of it prosper without limiting formality.
These buildings mirror life, freedom and creative ideal of the regenerating Partnership Wallonia-Brussels.
The government of the French partnership of Belgium and Valon region and on the other side the government of the Czech Republic, the 28th March they ratified the Mutual Cooperation Agreement. Since then various working programs are advancing, emphatically on mutual partnership among artists, scientists and teachers. The week of architecture in Prague is becoming the natural part of this dynamic development.

Philippe Suinen

Valonsko-Brusel

Zastoupení Valonsko-Brusel v Praze je diplomatickým zastoupením vlád Francouzského společenství Belgie a Valonského regionu. Od roku 1992 usiluje o šíření a rozvoj vztahů a styků mezi obyvateli České republiky a frankofonními občany Belgie v nejrůznějších oblastech, kulturu nevyjímaje.
Ve výstavních prostorách sídla našeho Zastoupení v Myslíkově 31 se příležitostně pořádají výstavy, v roce 2008 to byla např. výstava valonského fotografa Christopha Bouchého „Jak se máš, Praho?“. Od února do května 2009 jsme v Galerii Lidice představili výběr z děl valonských ilustrátorů dětských knih s názvem „Když je čtení barevné“.
Jednou z pravidelných aktivit našeho Zastoupení je zajištění účasti belgických frankofonních filmů na mnoha filmových festivalech, jako jsou např. Febiofest, Ony evropského filmu, Letní filmová škola a další.
Další významnou událostí jsou Ony frankofonie, které se konají každý rok v termínu kolem 20. března. Při této příležitosti se kromě jednotlivých akcí připavuje i společný program frankofonních velvyslanectví a kulturních institucí.
Významnou součástí našeho Zastoupení je také knihovna s belgickou frankofonní literaturou.

1 | 2

1 - Výstava „Jak se máš, Praho?“
© Christophe Bouché
2 - Výstava „Když je čtení barevné“
© Anne Herbauts

Wallonia-Brussels

Delegation Wallonia-Brussels in Prague is a diplomatic representation of the government of the French Community of Belgium and Wallonia region. Since 1992 the Delegation aims to develop relationships and contacts between Czech citizens and francophone citizens of Belgium in many different branches including culture.
In our exhibitory spaces at Myslíkova 31 we organize a few exhibitions a year, for example exhibition of Waloon photographer Christoph Bouché How are you, Prague? From February till May 2009 we presented an exhibition When is reading in colours in Galerie Lidice.
We do regularly participate on various film festivals, e.g. Febiofest, One-World etc. With Belgium francophone movies.
Another important event are Francophone Days, every year around March 20th. On this occasion besides other events we organize a common program for francophone embassies and cultural institutions.
Significant part of our Delegetion is also the library with francophone literature from Belgium.

Zastoupení Valonsko-Brusel
Myslíkova 31
110 00 Praha 1
T: +420 224 934 574
F: +420 224 934 575
E: walbru-prague@vol.cz
www.wbi.be/prague

Benoît Moritz, belgický architekt

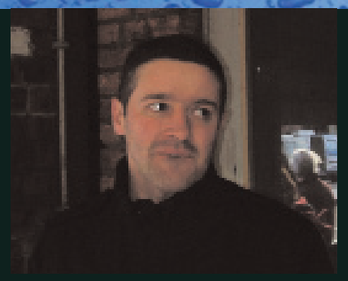

Přednáška: Lutych (Liége), spojitost mezi městem a řekou
Přednášející: Benoît Moritz

Termín konání: čtvrtek 1. 10. 2009 v 17.00 hodin
Místo konání: Zastoupení Valonsko-Brusel, Myslíkova 31, Praha 1
Organizátor: Zastoupení Valonsko-Brusel
Uvádí: Czech Architecture Week

Curriculum Vitae

Narozen 1972

Studia

V roce 1995 absolvoval Vysokou školu architektury La Cambre v Bruselu. Na své domovské fakultě působí od roku 2002 jako asistent. V roce 1996 získal na Barcelonské univerzitě diplom v oblasti urbanismu.

Zaměstnání

Od roku 2005 je členem Regionální komise pro rozvoj, kde působí jako odborník regionální bruselské vlády.
V roce 2006 byl iniciátorem a od té doby má na starosti v rámci Vysoké školy architektury La Cambre vzdělávací program „PYBLIK – La Culture et le Métier de l'Espace public (PYBLIK – Kultura a povolání ve veřejném prostoru)". Jedná se o vzdělávací program pro úředníky financovaný regionem Brusel – hlavní město.

Publikace

Publikoval celou řadu článků věnujících se otázkám urbanismu (Vypracování Řídícího botanického schématu, pohled zvnitřku, 2009, Hustota měst 2007-2008, Trvalé čtvrti: udržitelná koncepce?, 2007).

Další aktivity

Pravidelně se účastní a vystupuje na kongresech a konferencích (např. konference Urbanismus v Bruselu, 2009, konference na téma Trvalé čtvrti, 2007, konference na téma Uspořádání evropské čtvrti v Bruselu, 2008).

Curriculum Vitae

Born 1972

Education

Belgian architect. In 1995 graduated on the University of Architecture La Cambre in Brussels. Since 2002 he works there as an assistant. In 1996 he gained his diploma in urbanism at the University of Barcelona.

Work Experience

Since 2005 he is a member of the Regional Committee for Development.
In 2006 he initiated and since then directs educational program „PYBLIK – La Culture et le Métier de l'Espace public (PYBLIK – Culture and Occupation in Public Spaces)" at La Cambre University. It is an educational program for clerks financed by the Brussels region.
He has published many articles on urbanism („Operative Botanical Scheme, Inner Sight", „Urban Density", „Permanent Quarters: Sustainable Conception?").
He regularly attends and participates on many congresses and conferences (e.g. Urbanism in Brussels 2009, Permanent Quarters 2007, Disposition of European Quarter in Brussels 2008).
Contact:
Institut Supérieur d'Architecture de la Communauté Française – La Cambre 19, Place Eugène Flagey
B-1050 Bruxelles
E mail : benoit.moritz@lacambre-archi.be

Několik informací pro uvedení do kontextu

Lutych (Liège) se nachází ve Valonsku, jednom ze tří regionů Belgie. Je možné jej považovat za nejvýznamnější město tohoto regionu, a to jak do počtu aglomerací, tak z hlediska ekonomického. Počtem obyvatel (přibližně 600 000) zaujímá Lutych třetí příčku po Bruselu a Antverpách. Značnou část území města tvoří nánosová planina řeky Másy, jež pramení ve Francii v oblasti náhorní plošiny Langres a pokračuje až do Nizozemí, kde se vlévá do Rýnu a následně do Severního moře. Další část města tvoří planiny přítoků Másy, řek Ourthe a Vesdre. Město se nachází na křižovatce tří přírodních geografických oblastí: na severu leží Hesbaye, jedna z hlavních zemědělských oblastí Belgie; na východě Pays de Herve, kopcovitá území využívaná k pěstování ovoce; na jihu se nachází Condroz, podhůří Arden, kde převažují vřesoviště a lesy. Tyto specifické podmínky říčního města na styku tří odlišných geografických zón velmi ovlivnily historii města (Lutych byl dlouhou řadu let významným hutnickým městem) a jeho urbanistický ráz.

Od svého založení okolo roku 1000 se město rozvíjelo na břehu řeky. Zároveň se ale také muselo chránit před záplavami, které se čas od času vyskytly. Jako v mnoha jiných evropských městech se i zde v 19. století a v první polovině století 20. provádělo usměrňování toku, budovaly se hráze a koryto se zasypávalo. Díky těmto pracím bylo možné na břehu řeky vybudovat inženýrské sítě, postavit nové čtvrti a vytvořit nová místa, jež dnes představují již typické atributy města (bulváry a Park d´Avroy, bulváry la Sauvenière, Laveleye, atd...).
Paralelně s těmito pracemi byl na počátku druhé poloviny 19. století (mezi lety 1853 a 1863) vyhlouben odkloňovací kanál. Průmyslový rozmach regionu měl totiž za následek zvyšující se poptávku po říční přepravě zboží.
O necelé století později, přesně v roce 1939, získala říční struktura města již současnou (a snad definitivní) podobu díky otevření kanálu Albert, jenž je dlouhý 130 km a spojuje Lutych s Antverpským přístavem. Při této příležitosti byla zorganizována výstava na téma vody (Mezinárodní výstava vodní techniky). Byla pokračovatelkou výstav z roku 1905 a 1930. Slavnostní otevření proběhlo v květnu 1939, avšak v září téhož roku byla výstava nuceně uzavřena poté, co Německo obsadilo Polsko, a začala druhá světová válka.

Jak jsme viděli, historie Lutychu je úzce spjata s historií řeky Másy a jejích přítoků. Kromě společenských, ekonomických a urbanistických dopadů tento vztah přispěl k rozkvětu inženýrství a vodních staveb. Tato praxe, na jejímž počátku stála stavba mostu Fragnée u příležitosti Všeobecné výstavy v roce 1905, nebo lávky Mativa (první železobetonová lávka na principu systému francouzského inženýra Françoise Hennebiqua), se o osmdesát let později dočkala národního uznání zásluhou lutyšského inženýra René Greische. Tento inženýr je rovněž autorem stavby silničních lanových mostů ve Wandre (1985-1987, od roku 1993 řazeno jako „památka významného belgického historického dědictví")
a Pays de Liège (1997-2000).
Mezinárodní uznání přichází zejména počátkem 21. století díky prováděcím studiím k viaduktu v Millau ve Francii (architekt Norman Foster).

Urbanistické aktuality

V 70. a 80. letech Lutych silně poznamenala ekonomická krize vyvolaná úpadkem zdejšího průmyslu. V důsledku krize zůstala nedokončená stavba na náměstí Saint-Lambert, střed města byl v roce 1965 vybourán a měla zde být postavena silniční infrastruktura.
Od stavby se ale nakonec upustilo z důvodu silné kritiky a nedostatečných finančních prostředků. Tento projekt zůstal beze změny v centru města až do poloviny 90. let, kdy z podnětu lutyšského architekta Clauda Strebella byl z velké části obnoven projekt výstavby náměstí. Strebell navrhl rekonstrukci náměstí v duchu „evropského města". Zdůrazňoval především potřebu vytvoření urbanistické sítě a zhodnocení veřejného prostoru a kulturního dědictví jako základních hodnot. Práce byly obnoveny v roce 1995 a dočasně se dnes zastavují z důvodu velmi kritizovaného dokončování stavby přístavků Justičního paláce.

1 | 2

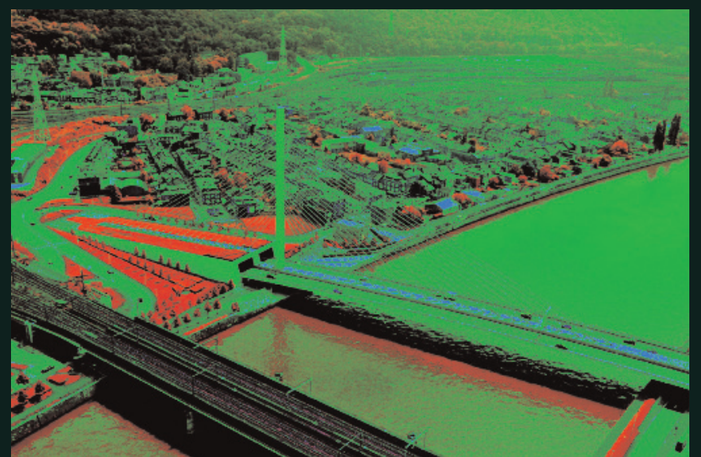

1 - Lanový dálniční most v oblasti Pays de Liège vytvořený kanceláří Greisch, 1997/2000

Kromě obnovení urbanistického projektu na náměstí Saint-Lambert je konec 90. let poznamenán rovněž významným mezníkem v nedávné historii města. V roce 1993 byla oznámena výstavba vysokorychlostní trati pro vlaky TGV a v roce 1995 autoři studie o proveditelnosti tohoto projektu docházejí k závěru, že nové nádraží je třeba postavit 150 metrů od současného nádraží Guillemins (z roku 1958), aby bylo možné vytvořit nástupiště uzpůsobená vysokorychlostním vlakům. Jak uvidíme dále, toto rozhodnutí bude mít velký vliv na urbanistickou výstavbu města. Konec 90. let je také spojen s oživením soukromých finančních investic do oblasti nemovitostí, což se projeví na počátku 21. století realizací série níže představených urbanistických projektů. Všechny tyto projekty mají jedno společné. Byly realizovány na břehu Másy, a tak se opět objevuje obraz města a řeky. Každý z těchto projektů má svou specifickou povahu, pokud jde o urbanistický záměr, zejména ve spojení s říční krajinou v nejširším pojetí.

Nádraží a čtvrť Guillemins

Projekt čtvrti Guillemins (velmi kontroverzní) se datuje od roku 1995 a je spojený s úmyslem přemístit stávající nádraží a vytvořit novou infrastrukturu umožňující zřídit rovná nástupiště. V roce 1996 je na základě konkurzu vybrán na pozici vedoucího projektu Španěl Santiago Calatrava. Vytvoří nádherný monumentální projekt, jenž nemá žádný vztah k městskému kontextu a zdůrazňuje spíše vztah

k přírodě symbolizovaný svahem Cointe v pozadí. V dubnu 2000 je vydáno stavební povolení a práce na stavbě nádraží mohou začít. Na náklady města Lutych je po pravé straně nádraží zbudováno malé náměstí. Nicméně konflikty ohledně umístění nádraží, odkloněného oproti ulici Guillemins, jež historicky sloužila jako spojnice s městem, dávaly tušit, že v okolních čtvrtích se vzedmou rozsáhlé vlny nesouhlasu. Tato hypotéza se potvrdila již na Nový rok 2004: společnost Euro-Liège TGV, stavbyvedoucí nádraží, rozpoutala diskuzi o příhodnosti takto velkého urbanistického projektu, jenž vhodně zasazuje stavbu do krajinné scenérie řeky Másy. Na novoročním přání společnosti Euro-Liège TGV byl totiž obrázek vytvořený architektem Calatravou, na kterém figuruje kanál spojující Másu s novým nádražím.
Tento projekt, jehož původním cílem bylo připomenout význam nádraží, měl nakonec mnohem silnější ohlas, než se předpokládalo. Nejprve nastoluje diskuzi o myšlence osy městského rozvoje, jenž je úzce spjatý s projektem nádraží. Následně hlavní osa spojující sociální uspořádání čtvrti a urbanistický dialog s výše zmiňovanou osou opět posouvá do popředí myšlenku ekonomické rentability, pokud jde o pozemky (většina pozemků patří belgickému státu). A nakonec začlenění Másy do návrhu posouvá projekt nádraží k zamýšlenému záměru, tedy obnovit obraz města spojením historie a krajiny (řeka, stráň) s novou architektonickou ikonou (nádraží). Pokračování projektu představeného jako „v jednání" vyvolalo jakési urbanistické klání mezi politickými představiteli města, vedoucím stavby a regionálními valonskými institucemi. Zájmem tohoto článku není sdělovat, kdo je autorem těchto sporů, ani o co v nich jde. Nicméně je třeba zdůraznit, že jedním z důsledků bylo předložení téměř identických urbanistických projektů ze strany architekta Calatravy (z pověření vedoucího stavby) a lutyšského architekta Daniela Dethiera, pověřeného představiteli města. Postupně s dalšími projekty se zdá,

1 | 2

1 - Urbanistický návrh S. Calatravy, verze 2006
Projekt počítá s vybouráním velké části čtvrti kvůli výstavbě kanálu (nebo přesněji pokračování vodních plánů) mezi nádražím a řekou.
2 - Urbanistický návrh O. Dethiera, verze říjen 2006
Návrh se přizpůsobuje vytvoření městské osy mezi nádražím a řekou, či ještě dále až k parku Boverie. Zbavuje jej ale monumentálních rozměrů. Tým Dethier rovněž navrhuje zvýraznit propojení s nábřežími prostřednictvím výškové budovy.
Dethier&Associés, Ateliér 4D, Ney&Partners, Agentura Ter.

že místní a regionální političtí aktéři dospěli ke konsenzu u poslední verze Dethierova plánu, který obsahuje formalizaci minerální esplanády od pravé strany nového nádraží až k Máse (je třeba rekonstrukce existující stavby, tedy demolice/opětovné postavení...), realizaci nové pěší lávky spojující čtvrť okolo nádraží s parkem Boverie a poté dále k Médiacité (viz. níže) a svedení automobilové dopravy v oblasti nábřeží. Nápad vytvořit nový kanál velmi rychle narazil na technické obtíže realizace (příliš velký rozdíl v úrovních terénu) a megalomanskou kompozici, s níž počítal.
Stále zůstávají i další otázky, například ohledně opravdové vhodnosti nové městské osy. Tento projekt byl přijat v rámci mocenského vztahu mezi politickými a nepolitickými aktéry a v rámci vize odsouhlasené a sdílené všemi zúčastněnými aktéry včetně obyvatel. Vizuální vztah vůči Máse možná vypovídá o tom, že poloha nádraží byla vzata v potaz, nicméně projekt má řadu slabin v sociální oblasti (nejistota ohledně vyvlastnění nemovitostí obyvatel, problematika náhradního bydlení) a naráží na technické překážky, zejména pokud jde o svedení automobilové dopravy. Tato problematika, jež je v projektu zmíněna pouze okrajově, může být zobecněna na celou městskou část Másy (nábřeží byla vytvořena v 70. letech jako součást dálnice a od té doby je fyzický kontakt mezi městem a řekou jen velmi obtížný).

Projekt Mediacité a propojení s novou čtvrtí okolo nádraží

Projekt nové čtvrti okolo nádraží je stále ještě v plenkách, pokud jde o realizaci (kromě Calatravova nádraží a vyvlastňování pozemků...), naproti tomu projekt Mediacité je v mnohem pokročilejší fázi. Inaugurace (částečná) je ohlášena na podzim tohoto roku. Tento rozsáhlý komplex se nachází na břehu Másy, v místech bývalých válcoven v Longdozu a bývalého nevyužívaného obchodního centra. Zaujímá plochu 45.000 m² a je obohacen celou řadou doplňkových středisek, jako jsou například produkční centrum belgické frankofonní televize, kluziště, kinosály, atd. V souvislosti s tímto rozsáhlým architektonickým projektem se předpokládá vznik 1000 nových pracovních míst. Tento projekt byl iniciován v roce 1995 soukromým developerem a disponuje architekturou, jež zcela odpovídá obchodním rázu objektu. Typická je rozsáhlá podlažní plocha a jednoduchý a hermetický plášť. Naproti tomu důraz byl kladen na architekturu nákupního střediska a na novou fasádu ze strany Másy, kde se bral ohled na nové veřejné prostranství „la Piazza". Na tyto prvky architekt povolal izraelského designéra Rona Arada, jenž přišel na pomoc projektu, který původně nebyl zamýšlen jako stavba vysoké architektonické kvality. Můžeme si sice blahopřát ke zřízení programu obecně zaměřeného na okrajové části města, je třeba ale říci, že tento program se při analýze velmi rychle jeví jako výsledek souhry okolností, aniž by byly doopravdy měřeny dopady na lutyšský obchod nebo vliv na narušení některých čtvrtí.
Kromě těchto otázek podnítila realizace obchodního centra na protějším břehu řeky a Parku Boverie v posledních letech zrod nového urbanistického projektu, jenž nese všechny charakteristiky takzvaného účelového urbanismu a ke kterému musejí političtí představitelé města Lutych nyní zaujmout nějaký postoj. Jedná se o vytvoření nové cyklistické a pěší zóny, která by byla jakýmsi prodloužením nové osy nádraží a propojila by park Boverie a Médiacité. Město Lutych požádalo v roce 2007 Ateliér 4D o vypracování studie o proveditelnosti. Autoři studie docházejí k závěru, že tento projekt je realizovatelný, nicméně rovněž poukazují na obtíže, kterým by musel čelit. Jedná se zejména o přítomnost silničních infrastruktur, jež představují překážku a odtrhují nový komplex od Másy. Tento závěr podává svědectví o městské realitě, kterou političtí představitelé města nebyli až do současné doby schopni konkrétně uchopit. Jde především o to přijít s globálním přístupem k rekvalifikaci uspořádání nábřeží Másy a jejího odkloňovacího kanálu.

1

1 - Hlavní fasáda projektu Mediacité
Hlavní formu obchodního komplexu vytvořili architekti Jaspers et Eyers. Hlavní fasáda a obchodní centrum jsou výsledkem práce Rona Arada. Jeho architektura odpovídá architektuře nového nádraží Guillemins, které se nachází na druhé straně Másy.
M. & J. M Jaspers – J. Eyers ve spolupráci s Ron Arad Associates.

Projekty Bavière

Výše představené urbanistické projekty představují spíše „násilný" přístup (je třeba velkého úsilí na realizaci infrastruktury) obnovení fyzického propojení s řekou Másou. Možná bychom mohli hovořit dokonce o jejím překonání. Následující projekt, přestavba bývalé nemocnice Bavière, se snaží naopak nastolit mnohem jemnější vazby a klade důraz na ráz existující krajiny na břehu řeky. Tento projekt vzešel vítězně z výběrového řízení pořádaného městem. Na starosti ho má soukromý developer v oblasti nemovitostí, jehož cílem je zrekonstruovat trojúhelníkovité území o rozloze 4 hektary na břehu říčního obtoku, jenž leží ladem. Vítězný návrh (asociace kanceláří belgických architektů Anorak, Driesen-Meersman-Thomas a Poponcini-Lootens a francouzský architekt krajinář Michel Desvignes), má v úmyslu instalovat na místě porézní pás, který by vytvořil plochu kolmou na obtok řeky a tím i vizuální kontakt s řekou a svahy. Tento pás je instalován na lehkém podstavci, který vzdaluje od sebe vytvořená veřejná prostranství a novou obytnou část (+/- 590 bytů) od akustických ruchů na nábřeží obtoku řeky způsobených automobilovou dopravou. Ze stavebního hlediska se projekt snaží formálně skloubit morfologii bulvárů z 19. století s typickou krajinou šedesátých let na nábřežní straně. Podél bulváru urbanistická síť nabízí ostrůvky, které rozměry odpovídají ostrůvkům již existujících čtvrtí. Podél obtoku řeky se typologie mění ve snaze zapadnout do krajiny věží, které lemují vodní tok. Čtyři obytné věžové stavby tak byly vyvýšeny na podstavcích, aby novému celku dodaly určitou specificitu a vzdálily obytné prostory od země. V tomto smyslu projekt Bavière přináší optimistický pohled na vymoženosti současného města, zejména bere v potaz různá přerušení a navrhuje nové obytné struktury.

Několik myšlenek na závěr

Tři představené projekty ilustrují podobu nedávného „městského obrození" Lutychu. Všechny a zároveň každý svým způsobem kladou otázky o základním směrování současné správy území města. Prvním z cílů je, jak se zdá, podpořit a realizovat aktivní, koherentní a globální vizi městského rozvoje a naopak nepodlehnout „účelovému urbanismu", který je veden soukromými zájmy a pravděpodobně by nepřinesl užitek občanům. Druhý směr zkoumá schopnost veřejných zástupců správy zajistit detailně globální projekt, který by spojil řeku Másu s městem. Pokud bylo možné takový projekt realizovat v 70. letech, je to možné i dnes a za jakých podmínek?
Třetí směr zkoumá současnou praxi architektů: je třeba přijmout fyzické oddělení tak, jako to dělá projekt Bavière a zaměřit se na jiné krajinné stránky nebo je třeba se snažit za každou cenu vytvořit spojení s vodním tokem, byť bychom opomíjeli otázku sociální vhodnosti tohoto spojení?

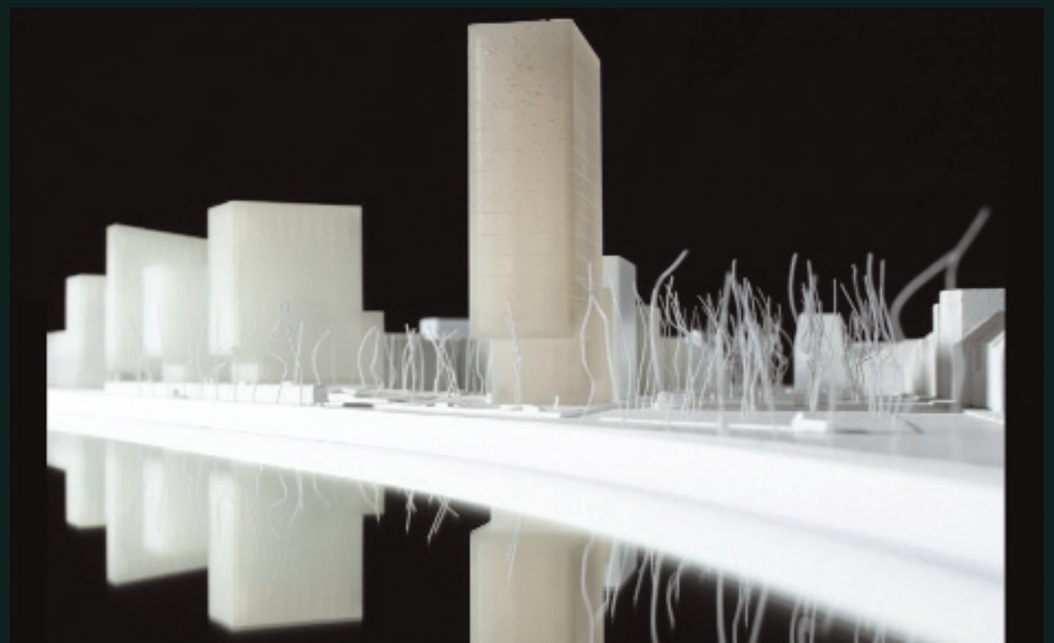

1 - Model projektu Bavière, verze 2007 Asociace kanceláří belgických architektů Anorak, Driesen-Meersman-Thomas a Poponcini-Lootens a francouzský architekt krajinář Michel Desvignes.

Several contextual information

Liège is situated in Vallonia, one of the three Belgian regions. It is the third largest city after Brussels and Antwerp. The river Maas runs through the city. The city lies on a crossroads of three geographical regions: Hesbaye on the North is one of the main agricultural areas in Belgium, Pays de Herve on the East is a hilly landscape with fruit production and finally on the South there is Condroz, foothill of Ardens. These specific geographical conditions influenced the history and urban structure of the city.

The history of Liège is closely connected with river Maas and its feeders. Besides social, economic and urban impacts this relationship also contributed to the development of water engineering and construction.

Urban news

In 70's and 80's Liège was affected by economic crisis provoked by the decline of local industry. As a result of the crisis the construction of Saint-Lambert square was left unfinished, the centre of the city was torn down in 1965. In the 90's the project for completing the square was restored by architect Claude Strebell. He designed reconstruction of the square as a „European city". The construction began in 1995 but is currently suspended.

In 1993 it was decided to build a high speed railway for TGV trains which led to the necessity of building a new station 150 meters away from the existing Guillemins station.

Station and Guillemins quarter

The project of Guillemins quarter started in 1995 and is quite controversial because it is connected with the intention to remove the existing station and create a new infrastructure or new platforms. The competition on new station won Santiago Calatrava with beautiful monumental project that had no relation to existing context of the city, more likely emphasized the connection with nature symbolized by Cointe hill on the horizon. After many years of struggle between the citizens and municipality about the new station, the city authorized another architect, Belgian Daniel Dethier to bring his own idea on the project. However he came with an urban design almost identical with Calatrava's. Now the new face of station and its surroundings is still in negotiation.

Project Mediacité and connection with new quarter surrounding the station Unlike the unfinished project of new station, Mediacité is making progress. Inauguration is to be in autumn. It is a large complex by the river Maas on the place of former rolling mill in Longdoz and deserted shopping center. It covers an area of 45 000 m^2 and is completed with a wide range of additional premises, such as production center of francophone TV station, skating rink, movie theaters etc.
This project, initiated in 1995 by private developer, has an architecture that entirely corresponds with business nature of the object. It is characterized by large floors and simple hermetic cover. The shopping center and its new façade towards the river were designed more carefully. This part of the project was made with the cooperation of Israeli designer Ron Arad.

Projects Bavière

The reconstruction of a former hospital Bavière tries to renew a linkage to the river and emphasizes the existing waterfront landscape. The winning project (by association of Belgian architects ANORAK, Driesen-Meersman-Thomas and Poponcini-Lootens together with landscape architect Michel Desvignes) intends to install porous stretch on a light pedestal which divides the public spaces and new residential area from the traffic on the waterfront. Visually the project combines the morphology of 19th century boulevards with typical waterfront landscape of the 60's. Four residential towers are raised on platforms to distance the living space form the ground.

Conclusion

The three projects presented here illustrate the nature of recent „urban revival" of Liège. They provoke questions about the future direction of contemporary urban management. The first aim is to support and realize active, coherent and global vision of urban development and at the same time not to yield to a „purpose-built urbanism" which is driven by private interests and wouldn't bring any use for the inhabitants. The second course examines the capability of the officials to realize the project connecting river Maas and the city.
The third course examines the current practice of architects: is it necessary to accept physical division and focus on other landscape aspects or is it necessary to try to create a connection with the water current even if we would have to forget the question of social convenience of such connection?

Současná architektura „Visegradské 4“

„Visegradská čtyřka“, Česká republika, Slovensko, Maďarsko a Polsko jsou, viděno geopoliticky, „země na pomezí.“ Východ střední Evropy není vymezen žádnou přirozenou hranicí, vždy byl a zůstal od Baltu po Jaderské moře doslova křižovatkou kulturních vlivů. Je to oblast a jsou to země, kde soupeřil o vliv Východ se Západem, naposledy

ve druhé světové válce i po ní, kdy se východ střední Evropy dostal na dlouhá desítiletí do sovětské sféry komunistického kulturního vlivu. Po pádu komunismu s jeho snahou vytvořit uniformní socialistickou kulturu se prokázala nezdolnost národních kultur uvedených zemí: V zemích Visegradské čtyřky, Českých zemích, Slovensku, Maďarsku a Polsku, dominuje národní a kulturní obrození a promítá se do architektury. Stejně nesporné je i to, že společná historie i blízkost kultur produkuje nejen pocit sounáležitosti, ale i vědomí odlišností. To není nic nového pod Sluncem: Kulturně-civilizační a často i jazyková blízkost navozovala

a navozuje sounáležitost, ale nevylučovala střetávání, odtud otázka: co bude dál? Politici vytvořením Visegrádské čtyřky cosi vypovídají o společných zájmech. O čem vypovídá architektura a třeba právě ta plném smyslu slova současná architektura let 1990-2008? Jsme přehlcováni politickými událostmi, které končí často se západem Slunce, známe však architekturu svých bezprostředních geografických sousedů?
Publikace „Architecture V4 1990-2008“ se vzhledem k uvedenému kontextu stává jedinečnou publikací: tím, že předkládá vysoce reprezentativní faktografické soubory architektonických realizací ze čtyř zemí – Čech, Slovenska, Maďarska a Polska – zprostředkuje čtenáři doslova vizuální zkušenost.
Sám rozsah typologie staveb dosvědčuje svojí četností a různorodostí kulturní obrození. A to je zřejmý, nepřehlédnutelný společný jmenovatel pro architekturu uvedených čtyř zemí petrifikovaný do architektury let 1990-2008.
Najít něco víc, třeba spojovací článek a případně vydefinovat rozpoznávací znamení na mezinárodní scéně pro architekturu zemí Visegrádské čtyřky je nepoměrně obtížnější. Pro architekturu holandskou, francouzskou, španělskou nebo japonskou by byla odpověď na takovouto otázku nepoměrně snazší; charakteristické rysy staveb v těchto zemích byly již nesčetněkrát definovány, upírají se na ně zraky odborné veřejnosti i studentů celého světa. Obvykle dokážeme jednou větou vyjádřit charakter, podstatu usilování tvůrců v těchto regionech. Architektura je sice v současnosti globální hra, identita jednotlivých kultur tím je do jisté míry stírána, ale tato identita často přijímá další rysy. Můžeme mluvit o velkoleposti Španělů, o logice Holanďanů, espritu a noblese realizací francouzské architektury, nebo o citlivém vztahu k přírodě promítnutém do architektury Japonců – protože i v domech tam „vychází slunce“. O čem v tomto rozměru vypovídá architektura jednotlivých zemí V4?

Informace jsou v dvousetstránkové publikaci citlivě vyprofilované a nabízejí srovnání: církevních staveb, výstavních pavilónů (zaujme polský pavilón EXPO´05 v Nagoji Ingardena a Janického, s. 186-7), bank, rezidenčních a administrativních objektů, univerzit a vysokých škol, knihoven a komunikačních center, objektů pro výstavy a umělecké aktivity, balneologických objektů, rodinných domů a loftů, rekonstrukcí a pro dobu po roce 1989 příznačných konverzí objektů, úprav cenných veřejných prostranství, památníků a funerálních staveb (nepřehlédnutelný je Varšavský jižní obecní hřbitov arch. P. Szaroszyka a I. Bajerské, s. 162-3 a doslova dech beroucí památník židovských obětí nacismu v Belzeci arch. M. Dunikowského, P. Czerwińskiho a P. Uherka, s, 174-5). Publikace dokonce nabídne srovnání i vyhlídkových věží – rozhleden (arch. P. Basa a P. Czéra, na s. 138-9 a rozhledny v Chřibech arch. S. Sládečka a d., s. 40-41).
Každý obrazový blok jednotlivé země Visegradské čtyřky je opatřen studií, o české architektuře informuje R. Švácha, o slovenské H. Moravčíková, A. Puhl o maďarské, studií o polské architektuře

uzavírá sborník M. Leśniakowska. Tyto studie jsou pozoruhodnými sebereflexemi evoluce historie a výsledků architektury v jednotlivých zemí – a již zvolené periodizace vývoje po roce 1945 a po „pádu komunismu“ mnohé napovídají. Švácha referuje o české architektuře s pečlivou věcnou střízlivostí (mj. v paragrafech moralistická tradice, role architekta, vzdělávání, centrum a periférie: absence regionalismu a d.) a píše jako konstatační teoretik. A. Puhl předložil nejteoretičtější, vysoce fundovanou studii. Její titul Creators´ attitudes in Contemporary Hungarian architecture a obsah, pak spolu s obrazovým blokem evokuje otázku: sebevědomá maďarská architektura jakoby měla pevný základ, ze kterého vyrůstá, který zdaleka není dán jen oblíbenou a virtuózně zvládanou stavební technologií (využití estetického efektu skladby cihel); nad českou architektonickou produkcí se naopak neubráníme pocitu, jako by český architekt sice kvalifikovaně, s vědomím kultivovaného vyrovnávání se se světovými trendy vždy znovu a znovu začínal. Maďarské realizace v sobě nesou jakousi umířenost a souznění s krajinou – a to není v době, kdy se architektura stává zbožím a do architektovy produkce vstupuje entertaiment rozhodně málo. H. Moravčíková rozkrývá cestu slovenské architektury dvacátým století, uchopuje téma hledání a nalézání identity slovenské architektury, vstřebávání a vyrovnávání se s významnými inovacemi architektury je zde červenou nití. Již samo seznámení s jednotlivými uvedenými čtyřmi studiemi je velice inspirativní a nechceme připravit čtenáře o intelektuální radost nad závěry, ke kterým sám dospěje srovnáním faktografie a různých konceptů respektovaných teoretiků-odborníků.
Obrazové bloky přinášejí výběr – vždy pro každou zemi je to 18 staveb, každému objektu jsou vyhrazeny dvě stránky, 4-5 fotografií v různých formátech, někdy přibudou půdorysy či situační plánek lokalizace objektu.
Co nám autor konceptu Ján Stempel se spolupracovníky ze čtyř zemí nabízí? Jednoznačně to nejlepší, signifikantní

1 | | 2
3 | 4 | 5

1 - Archidiecézní muzeum/Archdiocese Museum, Olomouc, Petr Hájek, Jan Šépka, Tomáš Hradečný, 1998-2006
2 - Kolonie starých umělců/Old Artists´ Colony, Szentendre, Antal Puhl, Péter Dajka, 2005-2008
3 - Československý pavilon EXPO'92/ Czechoslovakia Pavilion for EXPO'92, Sevilla, Martin Němec, Ján Stempel, 1991-1992
4 - Administrativní budova Rodan-System/ Rodan-System – Office building, Ursynow, Magdalena Staniszkis, 1997-1998
5 - Bytová a administrativní budova Barbakán/Residential and office building at Barbakán square, Pécs, Ferenc Cságoly, Ferenc Keller, 2001-2004

Visegradská čtyřka

a exceletní z architektonických realizací z let 1990-2008. Nejsme uváděni do „architektury všedního dne“, místo zde nemají super- a hypermarkety (dostanou se jen do průvodních studií), které jen konotují naši dobu „spotřebních žní“, ani stanice metra apod., ale ani – bohužel – není takřka zastoupena průmyslová architektura. V tomto rozměru je publikace ve zvoleném konceptu, v nejlepším slova smyslu spíše konzervativně klasická. Díky provázanému konceptu se již na „první pohled“ odkrývají specifika jednotlivých zemí. Nepřehlédneme, že blok slovenské, maďarské a polské architektury „otevírají“ nádherné sakrální stavby, což by v případě české architektury jakkoli ciselérsky vysoustruhovaná kaplička L. Kuby v Jestřebí (s. 30-1) – jediná sakrální stavba v souboru české architektury! – tak říkajíc „neutáhla“ – blok české architektury otevírá světská stavba – československý pavilón pro EXPO´82. Další sakrální stavby nalézáme uvnitř těchto souborů, ve slovenském s. 64-65, s. 68-69, 76-77; v maďarském s. 112-3, s. 118-9, s. 128-9; v polském bloku s.158-9 a patří k tomu nejlepšímu, čím se tyto tři země reprezentují. Zvolený koncept zabránil přetížení publikace administrativními paláci a budovami bank (i když neuvedení v obrazovém bloku Pleskotova obrovitého kolosu Ústředí ČSOB v Praze – Radlicích s obdivuhodně strukturovaným vnitřním prostorem odkázalo českou architekturu do role chudého příbuzného); o to více vynikly objekty vysokých škol (Vysoká škola F. Rakocziho, arch. F. Keller a B. Sólyom, s. 132-3; Debrecínská univerzita, arch. J.Golda a G. Szenderffy, s. 136-7; Fakulta informačních technologií, arch. M. Balázs, s. 140-1; v českém bloku je tento typ objektu bez zastoupení) a knihoven (Knihovna a informační centrum v Hradci Králové v podání českých architektů R. Brychty A. Halíře, P. Leška a d., s. 44-5; tentýž typ objektu v podání maďarských architektů E. Kálmána a G. Majora v Gödöllö,s.120-1; Nová varšavská univerzitní knihovna, s. 168-9). Kladem publikace je určitě zařazení památníků a úprav veřejných prostranství (veřejný park a zahrada: Denisovy sady v Petrově–Brně, arch. P. Hrůša, P. Pelčák, Z. Sendler a V. Babka, s. 38-9; památník „Chatam Sofer“ v Bratislavě, arch. M. Kvasnica, s. 82-3). Obrazový blok české architektonické produkce, připravený J. Stemplem a R. Šváchou ukazuje, že pokračuje silná česká tradice ve velkorysé a současně citlivé rekonstrukci historických objektů (Galerie Benedikta Rejta, Louny, arch. E. Přikryl, s. 22-3; Arcidiecézní muzeum v Olomouci, architekti Hájek-Šépka-Hradečný, s. 36-7; úpravy na Pražském hradě – cesta Jelením příkopem a průchod valem Prašného mostu, arch. J. Pleskot, s. 34-5). A tato tradice se zjevně promítá i do vysoké kvality početně narůstajících konverzí (Zámecký pivovar v Litomyšli, arch. J. Pleskot, s. 48-9). Po další tradici, řekněme české „přísnosti“, střízlivosti a zejména jejím svazujícím účinku, nenajdeme u objektu Sipral (Praha, arch. S. Fiala, D. Polubědovová, s. 24-5), ani stopu, architekti v této realizaci uchopili strukturovaný objekt jako jedinečnou událost, kde se setkává improvizační cit architekta s barevností, funkčností. Fránkovo skulpturální řešení rodinné vily (Brno, arch. Z. Fránek, s. 32-3) se vskutku suverénně vřazuje do vrcholné evropské produkce.

Doslova nejsvébytněji se jeví maďarská architektura. Svoji identitu v druhé polovině dvacátého století hledala programaticky především mezinárodně proslulými regionálními experimenty Imre Makovcze a jeho školy. Tato aspirace vyžadovala nejen architektonickou myšlenku, ale v nemenší míře odvahu, cílevědomost a vytrvalost, ne-li zatvrzelost bez níž by nenalezl tento koncept naplnění. Pro takovýto koncept-program v architektuře nenalezneme v takové síle v dalších třech zemích obdobu. Tato etapa byla sice uzavřena, ale nosný motiv – velkorysost, sebevědomé naplnění identity – vyčteme i z aktuálních realizací maďarské architektury. I na rodinných domech se do důsledků, a nepochybně i za cenu zvýšených nákladů, rozvádějí architektovy koncepční myšlenky: Od půvabné drobné stavby Hunských lázní přes rozsáhlé bytové komplexy až po stavby sakrální. Fenomén „uměleckých kolonií“ sám o sobě a jeho architektonické ztvárnění (Umělecká kolonie Maďarské university umění, arch. I. Ferencz, s. 114-5, Stará umělecká kolonie arch. A. Puhla Ola, P. Dajka a K. Füzesi s. 146-7), můžeme maďarské kultuře jen závidět.
Slovenskou architektonickou scénu lze popsat daleko obtížněji. Henrieta Moravčíková uvádí v předmluvě jako příklad zpracovávání podnětů pro Slovensko domek ve Stupavě. Skleněný krystalický tvar – výrazně minimalistický a inovativní – po několika letech užívání jeho majitelé vyzdili a proměnili v „normální“ dům. Slovenská architektura opakovaně prokazuje schopnost propojit emotivní výraz do logické a organizované skladby i v realizacích tak mimořádných objemů jakým je například rezidenční komplex Octopus Habitat (P. Sticzay-Gromski, Bratislava, s. 96-7) a adekvátně jej vřadit do existující urbánní struktury. Slovensko je předvedeno jako křižovatka dynamicky hledající svůj vlastní výraz. Pro srovnání – jestliže v Čechách mluvíme o faktu, že „každý styl tu alespoň přenocuje“, Slovensko bychom s odkazem na výše uvedený dům ve Stupavě charakterizovali jako oblast, kde si „nové podněty aspoň na chvilku sednou ke stolu“.

Polská architektonická produkce je v pozici velmoci rozsahem investic i ochotou a schopností velkoryse experimentovat. Nová Varšavská univerzitní knihovna (M. Budzyński a Z. Badowski, s. 168-9) doslova ohromí: v něčem nám připomene kýč, ale kolik architektonických motivů (techno-futurismus, demonstrace enormní konstrukce, ekologický motiv) bylo vtěleno a přitom dokonale skloubeno do jednoho celku v této realizaci! Stavba-

ikona varšavského univerzitního komplexu a současně emblematická stavba pro polskou metropoli, jakou Praha mohla získat realizací projektu Kaplického knihovny. A která další ze zemí V4 by se odvážila a vydala peníze na realizaci architektonické metafory ve stylu scenérie Star Wars – jakou je Radio RMF FM Media Complex (v Nieporazie, arch. P. Nawara a A. Szulik, s. 178-9)? Je velmocí i co do síly estetiky petrifikované do vyprofilovaných objektů. Jeden příklad: Rodan-System – administrativní budova v Ursynowě, arch. M. Staniczkis, s. 160-1; administrativní budova Nautilus ve Varšavě, arch. S. Kurylowicz, M. Szczešnik a T. Gientka; v tomto objektu se setkává minimalismus a exprese ve skulpturně uchopené stavbě.
Pro analýzu přesahující částečně téma „V4“, by bylo inspirativní srovnání ještě s jednou zemí – s teritoriem bývalé NDR. Její historické země jsou součástí Německa – porovnání kroků počátku devadesátých let a periody 1990-2008 by jistě bylo zajímavé vzhledem k setrvačnosti a nezdolnosti kulturních, regionálních a stavebních tradic. Vskutku nádherná reprezentativní publikace vzniklá pod editorem J. Stemplem, vyniká jak přehledným konceptem, tak jeho svrchovaným faktografickým naplněním, vysokou kvalitou rozměru grafického zpracování (K. Kerlický, nakl. KANT), dokonalými fotografiemi. Rovněž „PB tisk Příbram“ osvědčil svoji známou a vyhledávanou kvalitu tisku. Tento knižní titul se stal, díky J. Stemplovi, ve svém výsledku sui generis vzorem „mezinárodní spolupráce“. Zkrátka: dokonalost spočívá v maličkostech a ty jsou zde „dotaženy“. Zbývá dodat: kniha byla „přivedena na svět“ díky částečné finanční podpoře International Visegrad Fund a především altruismu všech zúčastněných.
Publikace bude zřejmě právem usilovat o ocenění „Kniha roku“ a čtenář si může po zprostředkované vizuální zkušenosti s architekturou čtyř zemí položit otázku:V které zemi bych nejraději žil?

Architecture V4 990-2008. Czech Republic, Slovakia, Hungary, Poland.
Ed. Ján Stempel. R. Švácha, H. Moravčíková, A. Puhl, M. Leśniakowská.
Praha, Kant 2009, 200 s.,
ISBN: 978-80-7437-000-7

Ondřej Beneš, Oldřich Ševčík

1 | **2** | **3**

1 - Památník na místě bývalého vyhlazovacího tábora Židů/Memorial Site of the Former Nazi Death Camp for Jewish, Bełżec, Marek Dunikowski, Piotr Czerwiński, Piotr Uherek, 1996-2002

2 - Památník Chatama Sofera/Chatam Sofer Memorial, Bratislava, Martin Kvasnica, 2000-2002

3 - Výstavní a nábytkové studio Atrium/ Exhibition and Furniture Studio Atrium, Bratislava, Ľubomír Závodný, Peter Vodrážka, Juraj Sumbal, Daniel Priehoda, Dalibor Michalák, 2002-2003

Anne-Line Citerne

Seminář: Changing the Face – Nová scéna Národního divadla
Přednášející: Anne-Line Citerne

Termín konání: 21. 9. 2009 v 19.15 hodin
Místo konání: AW Central, budova Mánes, Masarykovo nábřeží 250, Praha 1
Organizátor: DuPont

Vyhlášení architektonické soutěže

Nová scény se po 17 letech vrací pod správu Národního divadla. U této příležitosti připravuje vedení ND řadu akcí, s cílem přiblížit budovu Nové scény veřejnosti. Na podporu těchto aktivit společnost DuPont vyhlašuje pod záštitou Ondřeje Černého, ředitele Národního divadla, veřejnou ideovou soutěž na návrh pláště Nové scény Národního divadla za použití fasádních materiálů DuPont.

Plánovaná rekonstrukce (nejen) akusticky nevyhovující budovy Nové scény byla zatím odložena. Tuto dobu je možné využít k odborné a věcné diskusi o nové podobě Nové Scény. Proto se společnost DuPont rozhodla vyhlásit ideovou architektonickou soutěž a vyzvat architekty, aby se do této diskuse zapojili.
Architekti dostávají možnost tvůrčím způsobem, zcela svobodně a bez jakýchkoliv pragmatických omezení pracovat na transformaci fasády Nové scény Národního divadla. Soutěž by měla být také ukázkou možností, jak začlenit moderní architekturu do původní historické zástavby.
Jedinou podmínkou jsou použité materiály – fasáda musí být navržena s využitím fasádních systémů společnosti DuPont – DuPont™ Corian® (povrchový materiál s vynikajícími funkčními a estetickými vlastnostmi), DuPont™ SentryGlas® Expressions (dekorativní laminované bezpečnostní sklo), DuPont™ SentryGlas® (vysoce odolné laminované bezpečnostní sklo), DuPont™ Alesta® (ekologické práškové barvy) DuPont™ Tyvek® (vodotěsná, ale paropropustná pojistná hydroizolace zvyšující komfort obytných prostorů) a DuPont™ Climate Systems (systém řešení hydroizolace snižující energetickou náročnost budov).
Soutěžní práce bude vyhodnocovat mezinárodní porota ve složení Ondřej Černý / ředitel Národního divadla, Robert Erlac / BRT Architekten, Michal Froněk / Olgoj Chorchoj, Zdeněk Lukeš / historik architektury, Jean-Christophe Masnada / ateliér King Kong Architects, Włodzimierz Soboń / DuPont Building Innovations.

Zdeněk Lukeš o účelu a poslání soutěže

Původně stávaly v tomto místě klasicistní domy s jednoduchými fasádami, k nimž komponoval Josef Zítek svůj geniální projekt Národního divadla.
V komunistické éře převládl názor, že „obyčejné" domy musí nahradit nová výrazná dominanta. Vítězem dvou soutěží na víceúčelový sál, který tu měl původně stát, byl někdejší významný funkcionalista Bohuslav Fuchs. Ten ale zemřel dříve, než mohl vypracovat definitivní návrh. Po různých peripetiích byl pak projekt svěřen architektu Pavlu Kupkovi, který je také autorem obou dalších budov za Novou scénou. Ani jeho kontroverzní návrh však nebyl realizován, nakonec bylo na poslední chvíli rozhodnuto, že zde bude stát nová, menší scéna pro Národní divadlo, a zakázku získal architekt Karel Prager (1923-2001), autor řady výrazných budov té éry (Federální shromáždění, Makromolekulární ústav aj.). Na dlouhé přípravy nebyl tehdy čas, a tak vznikl narychlo jakýsi hybrid - těžkopádné těleso s kamenným pláštěm, který byl ještě překryt skleněnými panely. Nejde tedy bohužel o translucentní fasádu, jak se na první pohled zdá. Rovněž řešení interiérů má řadu provozních vad. Budova byla po dokončení veřejností i odborníky přijata s velkými rozpaky a obecně se soudí, že není důstojným sousedem neorenesančního skvostu - Národního divadla. Transformace průčelí Nové scény je tak zajímavou výzvou pro mladé architekty.

Základní termíny a podmínky soutěže

Vyhlášení soutěže: 21. září 2009 od 19.15 hod.
Soutěž bude oficiálně vyhlášena na semináři, který se koná v rámci festivalu Architecture Week v budově Mánesu, Masarykovo nábřeží 250, Praha 5. Seminář povede Anne-Line Citerne, projektová manažerka DuPont Building Innovations pro Evropu, Střední východ a Afriku.

Termín odevzdání návrhů: 15. ledna 2010 do 12.00 hod.
Práce se odevzdávají osobně nebo je lze zaslat kurýrem či poštou k rukám Sekretáře soutěže.

Hodnocení prací a vyhlášení výsledků:
únor 2010
Mezinárodní porota se sejde do konce února 2010 a autoři ohodnocených prací budou obratem informováni. Výsledky budou vyvěšeny na stránkách www.dupont.cz.

Výstava
Z odevzdaných soutěžních prací bude ve spolupráci s Národním divadlem uspořádána veřejnosti přístupná výstava na piazzettě Národního divadla.

Soutěžní podmínky jsou schválené Českou komorou architektů.

Více informací a podmínky ideové architektonické soutěže najdete na www.dupont.cz.
Sekretář soutěže: Ondřej Turek, DuPont CZ, tel.: 257 414 213, e-mail: ondrej.turek@cze.dupont.com

Oválné logo DuPont, DuPont™, The miracles of science™ a všechny produkty označené ® nebo ™ jsou obchodní značky nebo registrované známky firmy E. I. du Pont de Nemours and Company nebo jejích přidružených společností.

Copyright © 2009 DuPont. All rights reserved. The DuPont Oval Logo, DuPont™, The miracles of science™ and all products denoted with ® or ™ are registered trademarks or trademarks of E. I. du Pont de Nemours and Company or its affiliates.

changing the face – Nová scéna Národního divadla

IDEOVÁ ARCHITEKTONICKÁ SOUTĚŽ

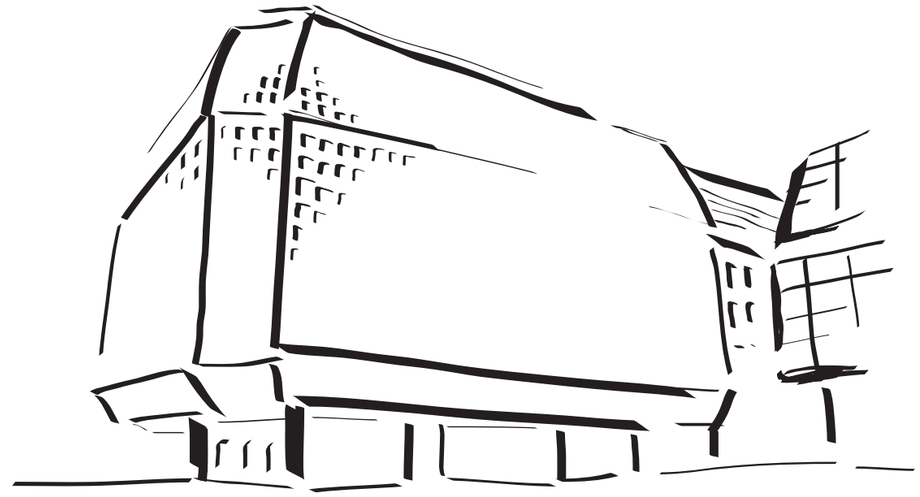

Společnost DuPont vyhlašuje pod záštitou Ondřeje Černého, ředitele Národního divadla, ideovou architektonickou soutěž na návrh fasády Nové scény Národního divadla.

Více informací a podmínky ideové architektonické soutěže najdete na www.dupont.cz

Národní divadlo

DUPONT
The miracles of science™

changing the face

changing the face – architectural studies for skin and shelter

VÝSTAVA

Výstava dokumentuje výsledky architektonického workshopu, který uspořádala společnost DuPont v září roku 2008 v Itálii. Zástupci šesti předních evropských architektonických kanceláří navrhovali s použitím materiálů DuPont (DuPont™ Corian®, DuPont™ Alesta®, DuPont™ SentryGlas® Expressions™, DuPont™ SentryGlas® a DuPont™ Tyvek®) fiktivní úpravy fasády římského Kolosea. Cílem workshopu nebylo dát Koloseu úplně nový vzhled, ale poskytnout prostor architektům pro práci bez předsudků a zažitých stereotypů.

changing the face – architectural studies for skin and shelter

EXHIBITION

The exhibition presents results of the architectural workshop, which was organised by DuPont in September 2008, in Italy. The representatives of six leading European architects' offices were asked to design a new fictional facade for the Colosseum, Rome, with the use of DuPont materials (DuPont™ Corian®, DuPont™ Alesta®, DuPont™ SentryGlas® Expressions™, DuPont™ SentryGlas® and DuPont™ Tyvek®). The objective of the workshop was not to find a really new coat for the Colosseum but provide space to architects to work without limiting prejudices and experienced stereotypes.

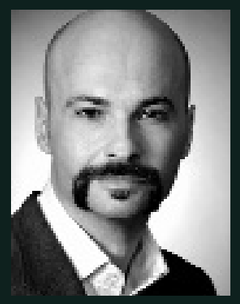

Robert Erlac

BRT Architekten, Hamburg / BRT Architekten, Hamburg
Ikona na řece / Icon by the River
V rámci zadání workshopu ztvárnil Robert Erlac Koloseum jako monument na Řece času, myšleno samozřejmě symbolicky. Na jižní straně arény, která byla z větší části zničena, navrhl autor lehkou, dynamicky vibrující konstrukci s baldachýnem z barevného materiálu DuPont™ SentryGlas®, na kterém se odráží světlo ve všech barvách duhy.
Použité materiály / Material used: DuPont™ SentryGlas®, DuPont™ Alesta®

In his approach to the task in the workshop, Robert Erlac interpreted the Colosseum as a monument on the River Time. This is, of course, meant symbolically. On the arena´s south side, most of which has been destroyed, he proposes the erection of a dynamically vibrating canopy roof made of coloured DuPont™ SentryGlas® so that it reflects light in all colours of the rainbow.

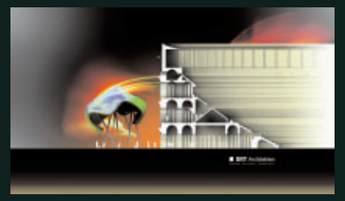

Copyright © 2009 E. I. du Pont de Nemours and Company nebo jejích přidružených společností (všechna práva vyhrazena). Oválné logo DuPont, DuPont™, The miracles of science™ a všechny produkty označené ® nebo ™ jsou obchodní značky nebo registrované známky firmy E. I. du Pont de Nemours and Company nebo jejích přidružených společností.
Copyright © 2009 E. I. du Pont de Nemours and Company or its affiliates (all rights reserved). The DuPont Oval Logo, DuPont™, The miracles of science™ and all products denoted with® or ™are registered trademarks or trademarks of E. I. du Pont de Nemours and Company or its affiliates.

Paul Kath

Coop Himmelb(l)au, Vídeň / Coop Himmelb(l)au, Wien
Corianosseum / Corianosseum
Po staletí prošlo Koloseum obrovským množstvím změn, pokud jde o význam a použití, a jako gladiátorská aréna se nakonec stalo vyhledávanou turistickou destinací. Ideou Paula Katha bylo odtržení stavby od městského okolí a její ztotožnění s druhým symbolem italského stylu života: šálkem espresa.
Použité materiály / Material used: DuPont™ Corian®, DuPont™ Alesta®

Over the centuries, the Colosseum has undergone a considerable amount of change in terms of what it signifies as a building, with the gladiators´ arena finally becoming a tourist landmark. Paul Kath´s idea was to disassociate the structure from its relationship to the urban environment and link it to a second symbol of the Italian way of life: the espresso cup.

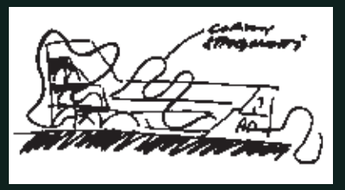

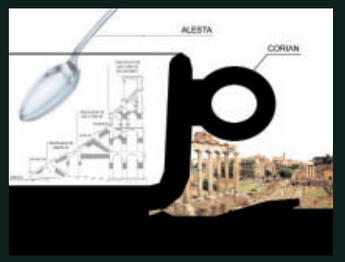

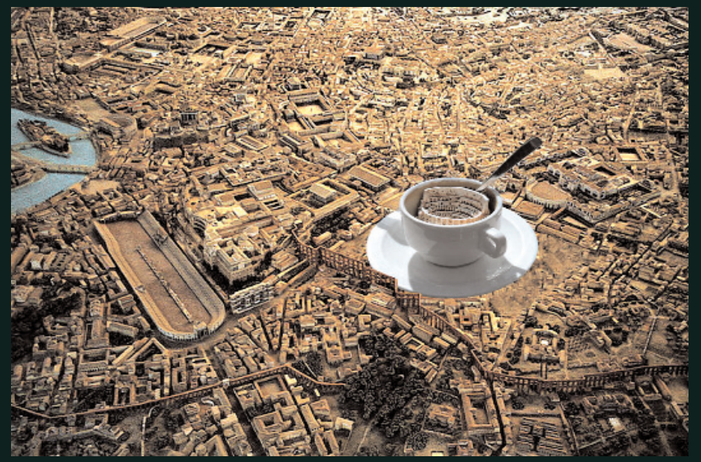

Hans Focketyn

Basilej / Basel
Rekonstrukce pomocí subtrakce / Reconstruction through subtraction
Hans Focketyn pojímá Koloseum s pečlivostí archeologa. Ve svém návrhu s chirurgickou přesností vyřízne tenkou část arény a vloží ji na jiné místo po obvodu. Tím odhaluje vnitřní uspořádání budovy a umožňuje vnímat její původní geometrický tvar.
Použité materiály / Material used: DuPont™ Corian®, DuPont™ SentryGlas® Expressions™

Hans Focketyn approaches the Colosseum with the exactitude of an archaeologist. In the design, a precise incision is used to cut out a slice of the arena and insert it somewhere else in the circle. This reveals the inner structure of the building and makes it possible to experience its original geometrical form.

changing the face

The miracles of science™

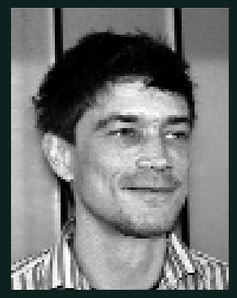

Boriz Kunz

Dietz Joppien Architekten, Frankfurt / Dietz Joppien Architekten, Frankfurt
Koloskop / Colosscope
Většina dávných příběhů a tragédií spojených s římským Koloseem byla již dávno zapomenuta. Modifikací určitých částí této historické památky napomáhá Boris Kunz návratu stavby do života. Jeho Koloskop vyvolává představu světů, které by jinak unikly pozornosti a navždy upadly v zapomnění.
Použité materiály / Material used: DuPont™ Corian®, DuPont™ SentryGlas®, DuPont™ SentryGlas® Expressions

The fates and the tragedies that have run their course in the Colosseum have been long forgotten by most of us. Through modification of isolated parts of this historic monument, Boris Kunz aims to bring them back to life. His Colosscope evokes images of worlds that would otherwise escape perception and be lost to the memory for ever.

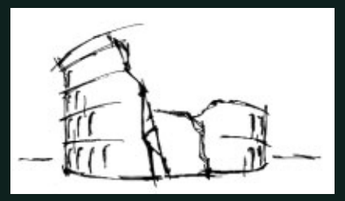

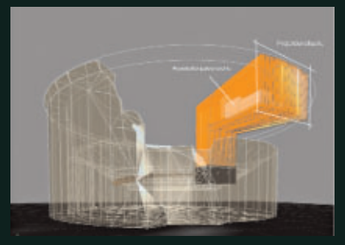

Andre Santer

J. MAYER H. Architekten, Berlín / J. MAYER H. Architekten, Berlin
Stopy a vrásy / Traces and creases

Dávné události zanechaly na Koloseu viditelné i neviditelné stopy. Přesně na ně se Andre Santer ve svém zvláštním návrhu zaměřuje: jemné žilkování z materiálu DuPont™ Corian proniká hmotou stavby, na jižní straně se soustřeďuje a vytváří nezávislou lehkou obalovou zástěnu, za níž vzniká prostor pro nové funkční využití.
Použité materiály / Material used: DuPont™ SentryGlas®, DuPont™ Tyvek®, DuPont™ Corian®

Earlier events have left visible and invisible traces on the Colosseum. It is exactly these that Andre Santer focuses on in his particular design: fine veins made of DuPont™ Corian® permeate the building´s materiality and, on the south side, condense to form an independent outer shell blind, behind which space for new functional use is created.

Hannes Pfau

UNStudio, Amsterdam / UNStudio, Amsterdam
Corian® World / Corian® World
Koloseum jako zábavní park? Není to tak scestná myšlenka, jak by se na první pohled mohlo zdát. Koneckonců tento amfiteátr byl největším místem pro masovou zábavu v celé římské říši. Hannes Pfau navrhuje, aby mu tato funkce byla opět navrácena. Jeho Corian® World je zábavní park se skluzavkami, bazény a „jezerem“, vytvořeným z barevného skla.
Použité materiály / Material used: DuPont™ SentryGlas® , DuPont™ Tyvek®, DuPont™ Corian®, DuPont™ Alesta®

The Colosseum as amusement park? The idea is not as strange as it seems. After all, the arena used to be the biggest mass entertainment attraction in the entire Roman Empire. Hannes Pfau proposes that it should be assigned this fiction once again. His Corian® World is an amusement park with slides, pools and a „lake“ made of coloured glass.

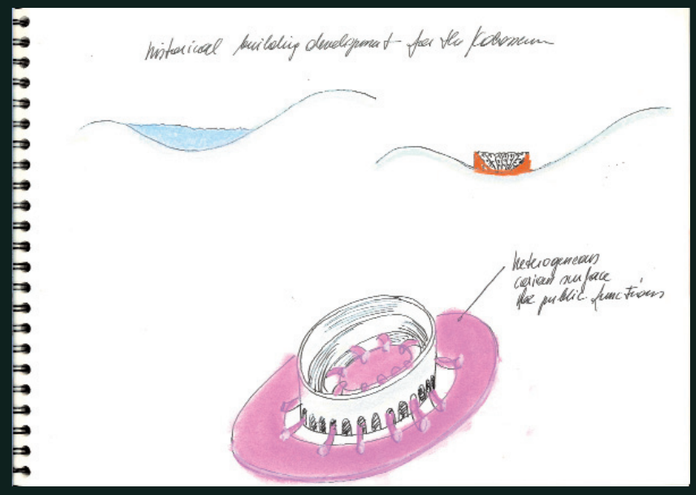

Prezentace výsledků architektonického workshopu changing the face

changing the face

The miracles of science™

DuPont

DuPont je společnost založená na aplikaci vědeckých poznatků. Vznikla v roce 1802 a od té doby vytváří za pomoci vědy dlouhodobá řešení pro lepší, bezpečnější a zdravější život lidí na celém světě. Ve více než 70 zemích světa nabízí široký sortiment moderních výrobků a služeb v zemědělství, potravinářství, stavebnictví, komunikacích a dopravě.

Výzkumné a vývojové aktivity společnosti DuPont jsou zaměřeny především na nanotechnologie, displejové technologie, palivové články, biomateriály

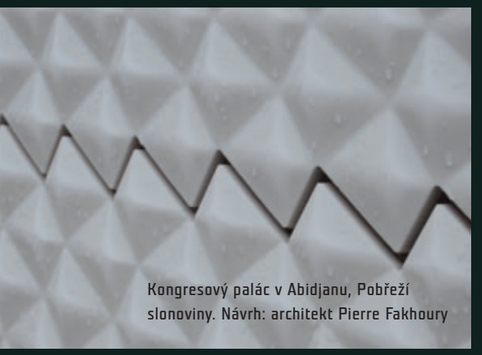

Kongresový palác v Abidjanu, Pobřeží slonoviny. Návrh: architekt Pierre Fakhoury

z obnovitelných zdrojů a na využití rozsáhlých vědeckých a technických znalostí pro rozvoj trvale udržitelných řešení pro široký okruh odvětví a aplikací.

DuPont je celosvětově působící přední dodavatel materiálů, výrobků a technologií pro profesionály a společnosti působící v oblasti architektury, designu a stavebnictví.

DuPont

DuPont is a science-based products and services company. Founded in 1802, DuPont puts science to work by creating sustainable solutions essential to a better, safer, healthier life for people everywhere. Operating in more than 70 countries, DuPont offers a wide range

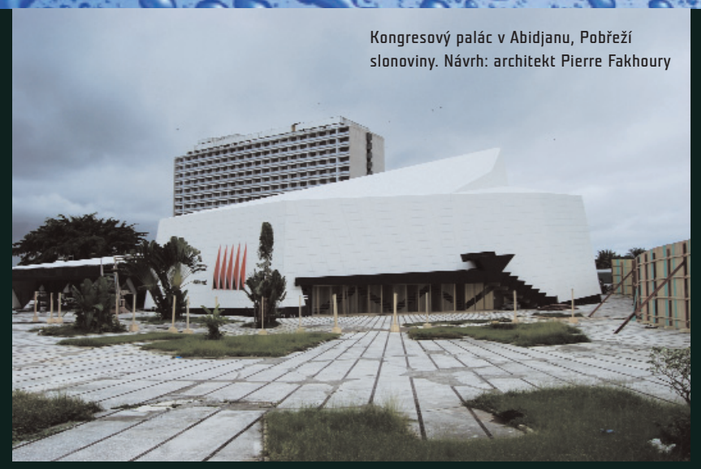

Kongresový palác v Abidjanu, Pobřeží slonoviny. Návrh: architekt Pierre Fakhoury

of innovative products and services for markets including agriculture and food; building and construction; communications; and transportation.

The research and development activities of DuPont are focused on nanotechnology, displays technologies, fuel cells energy, bio-materials from renewable resources, and on the application of its enormous scientific and technical know-how in the development of environmentally sustainable solutions for a wide range of markets and applications.

DuPont is a leading supplier of materials, products and technologies for the global community of professionals and companies operating in architecture, design, building and construction sectors.

DuPont™ Corian®

DuPont™ Corian®, exkluzivní produkt společnosti DuPont, je kompozitní materiál, který dokonale kombinuje funkčnost s estetickými vlastnostmi a je určen pro povrchové interiérové i exteriérové aplikace v soukromé i komerční sféře. Corian® je po celém světě využíván architekty a designéry pro návrhy nábytku, osvětlení, interiérového designu, ale také na obložení plášťů budov.

- Bezespárové spojování a neporézní struktura zabraňuje množení bakterií a plísní
- Dokonale hladký a nenasákavý povrch se snadno udržuje a čistí
- Snadná opracovatelnost a tvarovatelnost
- Při spojování umožňuje docílit téměř neviditelných spár
- Po dlouhou dobu si uchovává atraktivní vzhled i vlastnosti
- Při poškození nebo poškrábání častým používáním je snadno obnovitelný původní hladký povrch
- K dispozici je více než 100 barev, některé translucentní
- Velmi odolný proti vandalismu, má vynikající nárazovou houževnatost
- Je netoxický a inertní, při hoření neuvolňuje škodlivé zplodiny
- Recyklovatelný

www.corian.cz

DuPont™ Corian® solid surface – an exclusive product of DuPont – is an advanced composite material delivering superior levels of functionality and aesthetical performance for surfacing applications in residential, public and commercial environments, indoor and outdoor. Corian® is used worldwide by architects and designers to create interior design, furnishing, lighting and also facades.

- Due to its seamless integration and nonporous structure it does not support the growth of bacteria nor fungi and it resists staining
- Due to its thermo-formability, it can be formed into practically any conceivable shape and by its special adhesive, it can be joined in a seamless way
- Since it is solid and not made of layers, there is no risk of delaminating
- It can easily be converted to its original condition, when it is damaged or scratched in frequent use
- Availability in 100 colours
- Very resistant against vandalism, resistant to impacts
- Less maintenance, durable, easy to clean & repair, waterproof
- Translucent (in some colours)
- Recyclable

www.corian.com

DuPont™ SentryGlas® pro architektonické účely

Zasklené plochy s mezivrstvami DuPont™ SentryGlas® jsou až stokrát pevnější než při použití tradičních mezivrstev z polyvinylbutyralu (PVB). Jsou až pětinásobně silnější, jsou odolnější vůči vlhkosti a méně náchylné k vadám okraje po laminaci. To znamená, že nyní i samotné sklo lze použít jako strukturní prvek. Postavte široká a lehká zastřešení. Průhledné fasády. Neviditelné balustrády.

Tyto výhody umožňují architektům navrhovat prosvětlenější a větší otevřené prostory a vytvářet struktury z nosných skleněných prvků podléhajících vyššímu zatížení, například zábradlí, schodiště, podlahy, stropy a fasádní konstrukce se zvýšenou nosností, delší životností a lepší ochrannou funkcí. Umožňují též použít nižší tloušťku skla při stejné úrovni zatížení.

- Nižší hmotnost: až 40 % v porovnání s tradičním laminovaným sklem
- Shodná nebo vyšší pevnost ve srovnání s monolitickým sklem
- Vyšší odolnost umožňuje použití s volnými hranami a zajišťuje kompatibilitu s těsnicími materiály
- Lepší vlastnosti v případě rozbití: pevnost mezivrstvy udrží střepy na svém místě a také sama mezivrstva má vysokou nosnost
- Snížení nákladů na životní cyklus

www.sentryglas.com

DuPont™ SentryGlas® for Architectural Applications

Glazing with DuPont™ SentryGlas® interlayers is up to 100 times stronger than traditional interlayers made of polyvinyl butyral (PVB). They are up to five times tougher, are more resistant to moisture and are less susceptible to edge defects after lamination. Which means that now you can use glass itself as a structural element. Build broad, weightless canopies. Transparent facades. Invisible balustrades.

These advantages help architects design brighter and larger open spaces and to implement applications in the form of load-bearing glass elements that are subjected to higher stresses such as railings, staircases, floors, ceilings and facade constructions with increased load-carrying capacity, a longer useful life and more effective protection. They also make it possible to reduce the thickness of the glass for the same level of stress.

- Lighter weight: up to 40% compared to traditional laminated glass.
- Equivalent and higher strength when compared to monolithic glass
- Higher durability makes open edges application and sealant compatibility possible.
- Enhanced post-breakage behavior: the interlayer stiffness keeps the fragment in place and also can withstand considerable load.
- Reduction of Life Cycle Cost

www.sentryglas.com

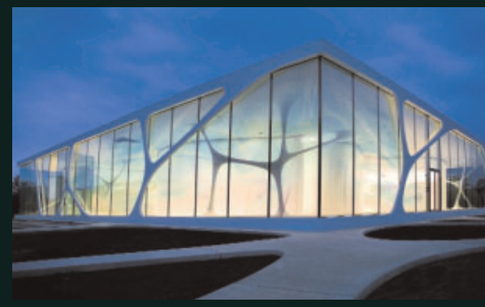

DuPont™ SentryGlas® Expressions

Patentovaná metoda inkoustového tisku ve vysokém rozlišení umožňuje plně barevný digitální tisk dekorativních mezivrstev SentryGlas® Expressions™. Díky tomu lze vytvářet vysoce kvalitní reprodukce obrazů a textur uvnitř laminovaného skla. K dispozici jsou široké škály motivů i velmi jemné barevné přechody. Základ je tvořen transparentními až bílými, průmyslově prověřenými mezivrstvami z PVB. Díky technologii SentryGlas® Expressions™

lze vkládat textury, loga a obrázky do nejrůznějších zasklených ploch, například vstupních dveří, stropních panelů, balustrád nebo dělicích stěn. Zároveň jsou zachovány výhody laminovaného bezpečnostního skla: bezpečnost, ochrana, odolnost proti povětrnostním vlivům, bariéra proti UV záření a hluku, nižší ohřev prostoru slunečními paprsky a nižší tepelné ztráty.

This patented high-resolution ink printing method from DuPont™ enables full-colour digital printing of DuPont™ SentryGlas® Expressions decorative inter-layers. This results in high-quality reproductions of images and textures in laminated glass. A very wide variety of motifs is possible, as well as finely graded colour transitions. Industrially proven PVB inter-layers, from transparent to white, serve as the basis. With DuPont™ SentryGlas® Expressions,

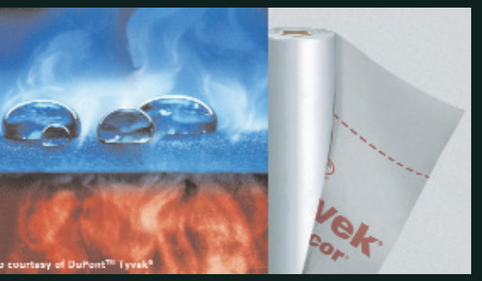

textures, logos and images can be integrated in architectural glazing applications of the most varied kinds such as entry doors, overhead glazing, balustrades and room dividers.
At the same time, the multiple advantages of laminated safety glass are retained: safety, protection, weather resistance, shielding against UV light and noise, lower heating effect due to sunshine and reduced heat loss.

www.sentryglas.com

DuPont™ Tyvek®

DuPont™ Tyvek® je recyklovatelná, netkaná hydroizolační fólie, která poskytuje rezidenčním i komerčním budovám bariérovou ochranu, trvanlivost a prodyšnost. DuPont™ Tyvek® se skládá z unikátní funkční vrstvy, které zajišťuje přirozenou paropropustnost, ale zároveň voděodolnost, odolnost vůči UV záření a obecně extrémní odolnost vůči poškození. DuPont™ Tyvek® nabízí jistotu a bezpečí díky své spolehlivosti a bezproblémové instalaci. Od svého objevu před více než 40 lety významně ovlivnil způsoby navrhování, stavbu a skladbu střech a fasád.

DuPont™ Tyvek® UV Facade

DuPont™ Tyvek® UV Facade je vyspělá, extrémně lehká, pružná a snadno instalovatelná pojistná hydroizolace, která zajišťuje dlouhodobou ochranu otevřených nebo větraných fasád obložených dřevem, kovem, kamenem nebo jinými materiály. DuPont™ Tyvek® UV Facade je větro- a vodotěsná, ale paropropustná fólie. Chrání izolaci a konstrukce ve stavbách před škodlivými vlivy, kterým jsou neustále vystaveny, především UV zářením, které může poškozovat dlouhodobé vlastnosti větrotěsných ochranných fólií. DuPont™ Tyvek® UV Facade má prokazatelnou dlouhodobou UV odolnost (byla mu udělena značka CE pro použití v otevřených fasádách), jeho odhadovaná životnost přesahuje 50 let a může zůstat během výstavby nezakryta až 4 měsíce beze ztráty garantovaných vlastností.

DuPont™ Climate Systems

DuPont™ Climate Systems je inovativní řešení pro hydroizolace budov, které snižuje spotřebu energie až o 15%, a nabízí komfortnější bydlení po dobu celého roku. Systém je založen na dvou nových, vyspělých materiálech: DuPont™ Tyvek® Enercor® difúzně otevřená pojistná hydroizolace s metalizovaným povrchem pro střechy a fasády, která vykazuje vysokou odrazivost sálavého tepla (povrch s nízkou emisivitou) a zároveň má vynikající paropropustnost a DuPont™ AirGuard®, parotěsná fólie pro regulaci vodních par s metalizovaným povrchem s emisivitou pod 10%.
Tyto dva materiály jsou určeny k použití v kombinaci s tradičními izolačními materiály na vytvoření větrotěsných plášťů s vynikajícími ochranou proti vnějším povětrnostním vlivům, vnitřní kondenzaci a tepelným ztrátám.
Kombinace membrán DuPont™ Tyvek® Enercor® a DuPont™ AirGuard® zlepšuje tepelně izolační vlastnosti budovy až o 15%. DuPont™ Tyvek® Enercor® odráží až 85% sálavého tepla v létě, a tak při správném větrání pomáhá udržovat tepelnou pohodu obydlí. Přestože se jedná o vyspělé technologie, velmi snadno se instalují na střechy i fasády a jsou vhodné pro použití v novostavbách i při rekonstrukcích.

www.tyvek.cz

DuPont™ Tyvek®

DuPont™ Tyvek® is a recyclable, nonwoven material that provides residential and commercial buildings an excellent combination of barrier protection, durability and breathability.

changing the face

DUPONT
The miracles of science™

A single layer breather membrane, DuPont™ Tyvek® is naturally vapour open but water-tight, robust, resistant to UV damage and general wear and tear, DuPont™ Tyvek® offers peace of mind with reliable protection and trouble-free installation. Since its invention by DuPont, 40 years ago, its application in the building envelope has had an influence on the way many structures are designed, planned and built.

DuPont™ Tyvek® UV Facade

DuPont™ Tyvek® UV Facade is an advanced, extremely lightweight, flexible and easy to install membrane specifically designed to provide lifelong protection to façades with open and ventilated rainscreen cladding in timber, metal, stone and other materials . DuPont™ Tyvek® UV Facade is wind-tight, water-tight but vapour-open: it protects the insulation and structure from the harmful effects of the elements to which they are constantly exposed, in particular UV radiation that can compromise the long-term performance of secondary protection membranes. DuPont™ Tyvek® UV Facade has a proven long-term UV resistance (it has CE marking for open cladding use), its has an estimated lifespan of up to 50 years and can be left uncovered for up to 4 months while retaining full performance warranty.

DuPont™ Climate Systems

DuPont™ Climate Systems offer an innovative solution for the building envelope, allowing savings in energy costs of up to 15% plus a more comfortable indoor climate year round.
The system is based on two new, advanced materials: DuPont™ Tyvek® Enercor® metallised breather membranes for roofs and walls, which combine high reflectivity (low emissivity surfaces) with superior moisture diffusion capacity, and DuPont™ AirGuard®, a highly reflective metallised vapour control layer with an emissivity that might be below 10%.
These two materials are designed to work together with traditional insulation products to create an air-tight building envelope, providing excellent protection against external weather conditions, interstitial condensation and internal thermal losses. The combination of DuPont™ Tyvek® Enercor® and DuPont™ AirGuard® boosts the insulation performance by up to 15%. DuPont™ Tyvek® Enercor® also blocks up to 85% of radiant heat in summer, helping to maintain interior comfort levels in conjunction with proper ventilation.
Although sophisticated in terms of technology, DuPont™ Climate Systems are simple to install in both roof and wall and suitable for either new build or renovation projects.

www.construction.tyvek.com

Alesta® Powder Coatings

DuPont™ Alesta® je skupina dekorativních a ochranných práškových barev určených k nanášení na konstrukční díly v interiéru i exteriéru, které jsou odolné vůči působení povětrnostním vlivům, například silnému slunečnímu záření nebo srážkám.
Tyto barvy jsou ekologické, vyvinuté na bázi komponentů šetrných k životnímu prostředí.

- Dlouhodobá odolnost proti povětrnostním vlivům
- Snadno se nanáší i na okraje, do rohů a složitých oblastí
- Efektivní a úsporné, 100% efektivita nanášení
- Ekologické, bez rozpouštědel a halogenů
- 100% recyklovatelné
- Široká škála dekorů
- Vynikající odolnost proti graffiti
- Antibakteriální – vhodné pro použití ve veřejných prostorech
- Různé možnosti designu

www.alesta.dupont.com

DuPont™ Alesta® is a group of decorative and protective powder paints intended for coating of indoor and outdoor structural elements that are directly exposed to climatic influences, such as solar radiation or rainfall. The paints are harmless to the environment and have been developed from environmental-friendly components.

- Long-term weathering resistance
- Easy to apply, even edges, corners and difficult areas
- Efficient and economic, 100 % transfer efficiency
- Environmentally friendly, solvent free application, no halogen
- 100% recyclable
- Wide range of design
- Outstanding graffiti performance
- Anti-microbial – advisable to be used in public spaces
- Multiple design possibilities

www.alesta.dupont.com

International design contest 2009

Společnost LG Hausys Europe GmbH uspořádala 2. ročník mezinárodní soutěže, jejímž cílem bylo dát šanci mladým designérům, aby si vyzkoušeli si své vědomosti v praxi. Studenti měli za úkol vytvořit vlastní prototyp průmyslového produktu s využitím materiálu HI-MACS. Ročník byl tématicky zaměřen na osvětlení s využitím barevných odstínů materiálu Hi-MACS: opál, safír, rubín a smaragd. Vyhlášení výsledků soutěže se konalo v Miláně v rámci veletrhu nábytkového designu. Porota složená z designérů přisoudila první místo Zbyňkovi Soukupovi z České republiky a jeho prototypu lampy Living Cube (živá kostka). Objekt lze použít jako noční stolek, využívá znepokojující kontrast dokonalých přímočarých linií a živelných křivek flóry.

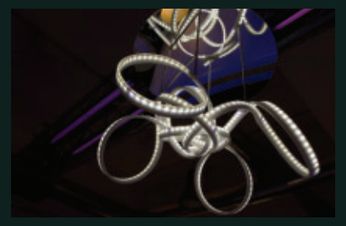

Name: Denis Bacal/Object: Avalon /country: France/colour: S28 Alpine White

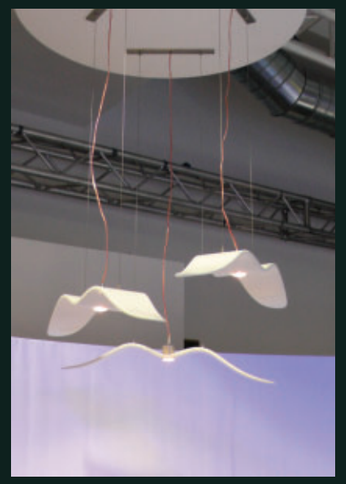

Boris Klímek/Night Birds/Slovakia/S28 Alpine White

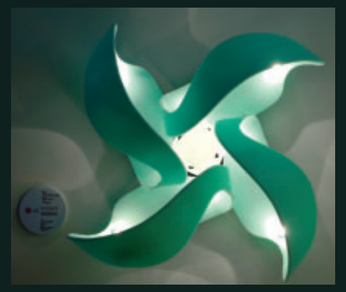

Géza Csire /BBL/Hungary/Emerald
Sofia Ohlsson/Infinite/Sweden/Black, Fiery Red, Alpine White

Zbyněk Soukup/Living Cube/Czech Republic/Opal

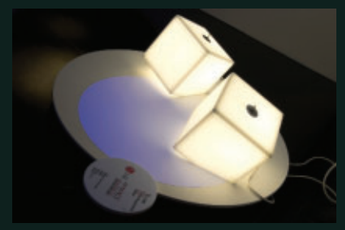

Deniz Demir/Sculpture Light/Germany/S28 Alpine White+Opal

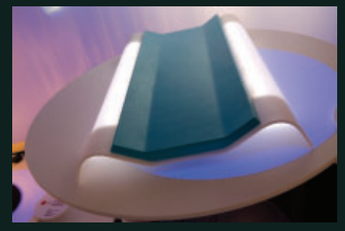

Florian Tolksdorf/Snatch/Germany/S28 Alpine White

Lucie Pouponneau/Hi-Cube/France/Opal
Andrea Grecucci /Hi-Cut/Italy/Black, Opal and Ruby

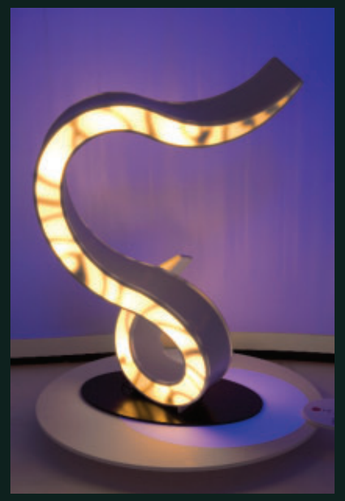

Deniz Demir/Sculpture Light/Germany/S28 Alpine White+Opal

Jan Kristian Stromsnes/Ovary/Norway/Opal

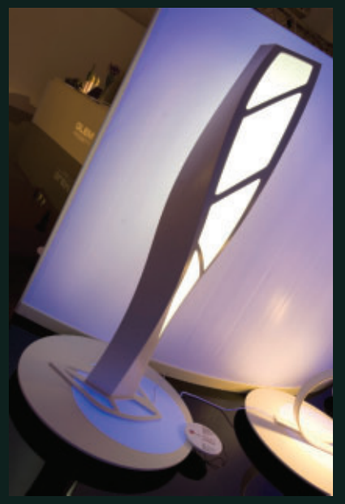

Daniel Reist/Twisted Illumination/Austria/S28 Alpine White, Opal

Anais Groisy/Tri-Macs/UK/S28 Alpine White, Fiery Red

Raf Daniels/Luni/Belgium/Opal

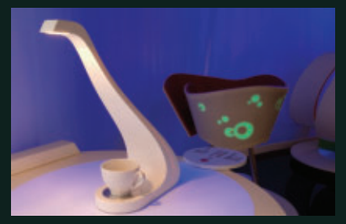

Florian Tolksdorf/Snatch/Germany/S28 Alpine White

Patricia Clemente Visiedo/Bounding Lamp/Spain/S28 Alpine White

Marko Obradovic/Solaris/Serbia/S28 Alpine White

HI-MACS® je masivní homogenní materiál vyrobený ze směsi přírodních minerálů, akrylátu a barviva. Je to jediný materiál tohoto typu, kde je chemická reakce při výrobě tepelně usměrňována, což zaručuje stejnoměrnou strukturu desek v celém průřezu u všech tlouštěk i u hrubozrnných struktur. Vysoce moderní technologie zpracování dodává materiálu HI-MACS jedinečné vlastnosti - **vysokou trvanlivost, stálost a odolnost.** Zpracovává se stejně snadno jako dřevo, spoje dílů jsou neviditelné, může se tepelně tvarovat, je příjemný na dotek, snadno se udržuje - všechny tyto vlastnosti umožňují zhotovit z HI-MACS individuální design.

Charakteristické rysy:

- kompaktní neporézní struktura
- nenasákavý, nehořlavý, tepelně a chemicky odolný
- hygienický, neviditelné spoje beze spár vč. integrovaného dřezu či umyvadla a obkladu stěn
- možnost kombinace barev a materiálů
- snadná údržba, jednoduchá oprava, dlouhá životnost, neomezené možnosti designu

HI-MACS se vyrábí ve více než sto barevných odstínech v šesti vzorech o síle 12 mm, 9 mm a 6 mm. Do Evropy se v současné době dováží **v 80 barvách** ve všech šesti vzorech. Ve všech odstínech se také dodávají různé tvary a velikosti dřezů a umyvadel.
HI-MACS zvyšuje eleganci a harmonii Vašeho životního prostředí přirozenou krásou, spojením výtvarného návrhu a kreativity.
Na veškerý materiál dodaný autorizovaným zpracovatelem poskytuje výrobce LG HAUSYS GmbH **záruku 10 + 5 let** – to je opravdový doklad o kvalitě a trvanlivosti materiálu HI-MACS.
Výrobcem HI-MACS je LG HAUSYS GmbH, který je klíčovým členem společnosti LG, Soul, Korea s 57- letou tradicí ve světovém obchodě.
Kvalita a zodpovědnost vůči životnímu prostředí:
Výrobce obdržel certifikát ISO 9001 - kvalitativní normu pro výrobní postupy a ISO 14001 pro ochranu životního prostředí. V roce 2001 získal materiál osvědčení NSF.
Státním zdravotním ústavem Praha byl HI-MACS posouzen jako vyhovující pro styk s potravinami dle českých zákonných norem.

Výhradním dovozcem materiálu HI-MACS pro Českou, Slovenskou a Maďarskou republiku je POLYTRADE CE spol. s r.o., Praha.

Bratislava contest 2009 – Academy of fine arts and design

Podobně jako studenti z cizích zemí, tak i studenti Bratislavské Vysoké školy výtvarných umění z ateliéru průmyslového designu dostali příležitost zapojit se do medzinárodní soutěže společnosti LG Hausys Europe GmbH. Tématem soutěže bylo intimní barové osvětlení s podmínkou využít novou kolekci materiálu HI-MACS Lucent translucent colours, jež studentům poskytl ředitel firmy Polytrade Ing. Arch Tomáš Valent. Pod vedením Doc. Ferdinanda Chrenky a po konzultacích s panem architektem se podařilo studentům pochopit potenciál a možnosti využití tohto jedinečného materiálu. V průběhu soutěže se podařilo vytvořit objekty odvážných tvarových řešení se zajímavým světelným efektem. Slovensko reprezentoval Boris Klímek s objektem Night Birds. Při navrhování se inspiroval přírodou , která představuje úžasný design spojený s dokonalou funkčností.

Object: Night birds
Colour: Alpine White S28
Specification: bar light
Name: Boris Klímek

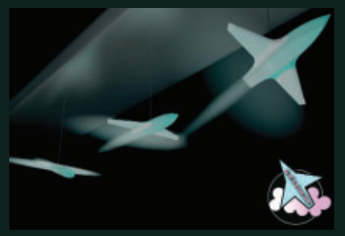

Object: Plane
Colour: Lucent Green-Emerald S305
Specification: bar light
Name: Jolana Šornerová

Object: Sea urchin
Colour: Lucent Green-Emerald S305
Specification: bar light
Name: Denisa Lukáčová

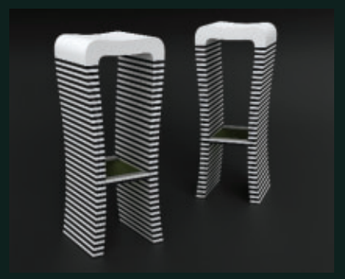

Object : Luigy bar light, Charlie bar chair
Colour: Black S22, Alpine White S28
Specification: bar light, bar chair
Name: Kristína Krempová

Object: Night light
Colour: Black S 22
Specification: bar light
Name: Jrguš Matis

Object: Neverend
Colour: Alpine White S28
Specification: bar light
Name: Lukáš Belička

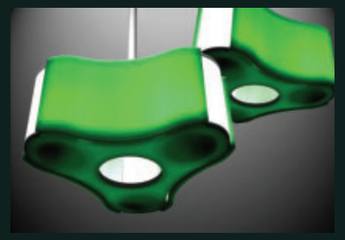

Object: HI-light
Colour: Lucent Green-Emerald S305
Specification: bar light
Name: Marek Alakša

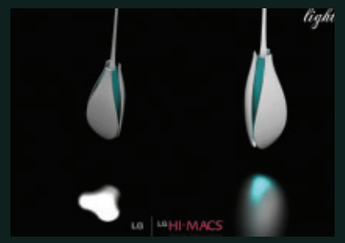

Object: ,Snow drop, Light Cube
Colour: Alpine White S28, Lucent Green-Emerald S305
Specification: bar light, bar chair
Name: Marek Jurčiak

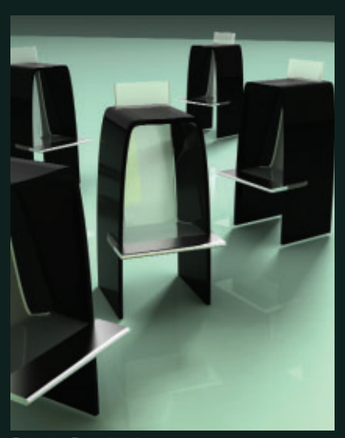

Object: Simple chair
Colour: Lucent S303 Blue-Sapphire
Specification: bar light
Name: Michaela Vallachová

Object: Bone tissue
Colour: Alpine White S28
Specification: bar light
Name: Michal Pažitný

Atlas
ukázkových rodinných domů a bytů

První ucelený přehled realizovaných vzorových domů a bytů v České republice

Vyberte si dům nebo byt a přijeďte se na něj podívat!

Vychází v září

Katalogy nově stavěných bytů, bytových domů, rekonstruovaných bytů, rodinných domů a pozemků

Skvělá volba při výběru **nového bydlení...**

Přinášíme podrobný přehled jednotlivých projektů – standardy, lokality, cenové relace, způsoby financování, termíny výstavby, přehledné srovnávací rejstříky a mnoho dalšího. Poradíme se stavebním spořením, hypotékou, fi nancováním výstavby. Pozveme vás na návštěvu do zajímavě řešených interiérů a domů, na výstavy o bydlení, nabídneme rozhovory s architekty a jejich rady k řešení moderního i klasického bydlení. Aktuální informace naleznete také na serveru **www.novebydleni.cz**.

Vychází v roce 2009/2010:
číslo 1 – jaro (1. dubna); číslo 2 – léto (15. června); číslo 3 – podzim (15. září); číslo 4 – zima (15. listopadu)